

Legea nr. 207/ 20 iulie 2015
privind Codul de procedură fiscală

- *ultima modificare s-a făcut prin O.U.G. nr. 132/21 noiembrie 2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și pentru completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative*

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

TITLUL I

Dispoziții generale

ART. 1

Definiții

În înțelesul prezentului cod, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. actul administrativ fiscal - actul emis de organul fiscal în exercitarea atribuțiilor de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, pentru stabilirea unei situații individuale și în scopul de a produce efecte juridice față de cel căruia îi este adresat;

2. administrarea creanțelor fiscale - oricare din activitățile desfășurate de organele fiscale în legătură cu:

a) înregistrarea fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;

b) declararea, stabilirea, controlul și colectarea creanțelor fiscale;

c) soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale;

d) asistența/îndrumarea contribuabililor/plătitorilor, la cerere sau din oficiu;

e) aplicarea sancțiunilor în condițiile legii;

3. analiza de risc - activitatea efectuată de organul fiscal în scopul identificării riscurilor de neconformare în ceea ce privește îndeplinirea de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală, de a le evalua, de a le gestiona, precum și de a le utiliza în scopul efectuării activităților de administrare fiscală;

4. contribuabil - orice persoană fizică, juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează, conform legii, impozite, taxe și contribuții sociale;

5. contribuție socială - prelevare obligatorie realizată în baza legii, care are ca scop protecția persoanelor fizice obligate a se asigura împotriva anumitor riscuri sociale, în schimbul căreia aceste persoane beneficiază de drepturile acoperite de respectiva prelevare;

6. control fiscal - totalitatea activităților efectuate de organele fiscale pentru verificarea modului de îndeplinire de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă;

7. creanță bugetară - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța bugetară principală și creanța bugetară accesorie;

8. creanță bugetară principală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, altele decât creanțele bugetare accesorii;

9. creanță bugetară accesorie - dreptul la încasarea dobânzilor, penalităților sau a altor asemenea sume, în baza legii, aferente unor creanțe bugetare principale;

10. creanță fiscală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie;

11. creanță fiscală principală - dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate și la rambursarea sumelor cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege;

12. creanță fiscală accesorie - dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților sau majorărilor aferente unor creanțe fiscale principale, precum și dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condițiile legii;

13. creditor fiscal - titularul unui drept de creanță fiscală;

14. creditor bugetar - titularul unui drept de creanță bugetară;

15. debitor fiscal - titularul unei obligații de plată corelativă unui drept de creanță fiscală;

16. debitor bugetar - titularul unei obligații de plată corelativă unui drept de creanță bugetară;

17. declarație fiscală - act întocmit de contribuabil/plătitor, în condițiile și situațiile prevăzute de lege, reprezentând declarația de impunere și declarația informativă;

18. declarație de impunere - actul întocmit de contribuabil/plătitor care se referă la:

a) impozitele, taxele și contribuțiile sociale datorate, în cazul în care, potrivit legii, obligația calculării acestora revine contribuabilului/plătitorului;

b) impozitele, taxele și contribuțiile sociale colectate, în cazul în care plătitorul are obligația de a calcula, de a reține și de a plăti sau, după caz, de a colecta și de a plăti impozitele, taxele și contribuțiile sociale;

c) bunurile și veniturile impozabile, precum și alte elemente ale bazei de impozitare, dacă legea prevede declararea acestora;

19. declarație informativă - actul întocmit de contribuabil/plătitor referitor la orice informații în legătură cu impozitele, taxele și contribuțiile sociale, bunurile și veniturile impozabile, precum și în legătură cu evidențele contabile și fiscale, inclusiv fișierul standard de control fiscal, dacă legea prevede declararea acestora, altele decât cele prevăzute la pct. 18;

20. dobândă - obligația fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale principale ca urmare a neachitării la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale;

20¹. dosarul administrativ al acțiunii de control fiscal - totalitatea documentelor și informațiilor care stau la baza constatărilor organului de control fiscal din punct de vedere faptic și legal, precum și cele emise în legătură cu administrarea mijloacelor de probă;

20². dosarul fiscal - ansamblul documentelor și informațiilor primite sau elaborate, deținute de organul fiscal în legătură cu activitatea de administrare a creanțelor fiscale ale unui contribuabil/plătitor;

21. drepturi vamale - drepturi de import și drepturi de export, astfel cum sunt definite de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare;

22. executor fiscal - persoana din cadrul organului de executare cu atribuții de efectuare a executării silite;

23. impozit - prelevare obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, fără contraprestație, în scopul satisfacerii necesităților de interes general;

24. legislație fiscală - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la impozite, taxe, contribuții sociale, precum și la proceduri de administrare a acestora;

25. legislație contabilă - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la organizarea și conducerea contabilității;

26. majorare de întârziere - obligația fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale principale, precum și sancțiunea, ca urmare a neachitării la scadență, de către debitor, a obligațiilor fiscale principale;

27. obligație fiscală - obligația de plată a oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând obligația fiscală principală și obligația fiscală accesorie;

28. obligație fiscală principală - obligația de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și obligația organului fiscal de a restitui sumele încasate fără a fi datorate și de a rambursa sumele cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege;

29. obligație fiscală accesorie - obligația de plată sau de restituire a dobânzilor, penalităților sau a majorărilor, aferente unor obligații fiscale principale;

30. organ fiscal - organul fiscal central, organul fiscal local, precum și alte instituții publice care administrează creanțe fiscale;

31. organ fiscal central - Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare A.N.A.F., prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate ale Ministerului Finanțelor Publice sau A.N.A.F.;

32. organ fiscal local - structurile de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale;

33. penalitate de întârziere - obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru neachitarea la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale;

34. penalitate de nedeclarare - obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru nedeclararea sau declararea incorectă, în declarații de impunere, a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale;

35. plătitor - persoana care, în numele contribuabilului, conform legii, are obligația de a plăti sau de a reține și de a plăti ori de a colecta și plăti, după caz, impozite, taxe și contribuții sociale. Este plătitor și sediul secundar obligat, potrivit legii, să se înregistreze fiscal ca plătitor de salarii și de venituri asimilate salariilor;

36. taxă - prelevarea obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituții sau autorități publice, fără existența unui echivalent între cuantumul taxei și valoarea serviciului;

37. titlu de creanță fiscală - actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța fiscală;

38. titlu de creanță bugetară - actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța bugetară;

39. vector fiscal - totalitatea tipurilor de obligații fiscale pentru care există obligații de declarare cu caracter permanent;

40. date de identificare - numele și prenumele în cazul persoanelor fizice sau denumirea în cazul persoanelor juridice și entităților fără personalitate juridică, domiciliul fiscal și codul de identificare fiscală.

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

ART. 2

Obiectul și sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală

(1) Codul de procedură fiscală reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat,

indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică și pentru:

- a) administrarea drepturilor vamale;
- b) administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului;
- c) alte creanțe bugetare care, potrivit legii, sunt asimilate creanțelor fiscale.

(3) În scopul aplicării alin. (2), drepturile vamale și redevențele sunt asimilate creanțelor fiscale.

(4) Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. b).

(5) Activitățile de administrare a creanțelor fiscale desfășurate de către instituții publice care au calitatea de organe fiscale, altele decât organele fiscale centrale și organele fiscale locale definite potrivit art. 1 pct. 31 și 32, se realizează astfel:

- a) potrivit regulilor prevăzute de prezentul cod pentru organele fiscale centrale, în situația în care instituția face parte din structura administrației publice centrale;
- b) potrivit regulilor prevăzute de prezentul cod pentru organele fiscale locale, în situația în care instituția face parte din structura administrației publice locale.

(6) La nivelul unităților administrativ-teritoriale se poate decide încheierea unor acorduri de cooperare, potrivit prevederilor art. 24 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, pentru desfășurarea în comun a activităților de administrare a creanțelor fiscale locale. Încheierea acordurilor de cooperare se decide prin hotărâri ale consiliilor locale interesate. Dispozițiile alin. (5) lit. b) se aplică în mod corespunzător.

ART. 3

Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative

(1) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor prevăzute la art. 2.

(2) Unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori.

CAPITOLUL II

Principii generale de conduită în administrarea creanțelor fiscale

ART. 4

Principiul legalității

(1) Creanțele fiscale și obligațiile corespunzătoare ale contribuabilului/plătitorului sunt cele prevăzute de lege.

(2) Procedura de administrare a creanțelor fiscale se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii. Organul fiscal are obligația de a asigura respectarea dispozițiilor legale privind realizarea drepturilor și obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau ale altor persoane implicate în procedură.

ART. 5

Aplicarea unitară a legislației

(1) Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislației fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a creanțelor fiscale.

(2) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de organ de specialitate al administrației publice centrale, are rolul de a coordona aplicarea unitară a prevederilor legislației fiscale.

(3) În cadrul Ministerului Finanțelor Publice funcționează Comisia fiscală centrală, care are responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a Codului fiscal, a prezentului cod, a legislației subsecvente acestora, precum și a legislației a cărei aplicare intră în sfera de competență a A.N.A.F.

(4) Componenta și regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Comisia fiscală centrală este coordonată de secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice care răspunde de politicile și legislația fiscală.

(6) În cazul în care Comisia fiscală centrală este investită cu soluționarea unei probleme care vizează impozitele și taxele locale prevăzute de Codul fiscal, comisia se completează cu 2 reprezentanți ai Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, precum și cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităților administrației publice locale.

(7) Deciziile Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ART. 6

Exercitarea dreptului de apreciere

(1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor. În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă.

(2) Organul fiscal își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(3) Ori de câte ori organul fiscal trebuie să stabilească un termen pentru exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații de către contribuabil/plătitor, acesta trebuie să fie rezonabil, pentru a da posibilitatea contribuabilului/plătitorului să își exercite dreptul sau să își îndeplinească obligația. Termenul poate fi prelungit, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului fiscal.

ART. 7

Rolul activ și alte reguli de conduită pentru organul fiscal

(1) În desfășurarea unei proceduri de administrare a creanțelor fiscale, organul fiscal înștiințează contribuabilul/plătitorul asupra drepturilor și obligațiilor prevăzute de lege ce îi revin acestuia în desfășurarea procedurii.

(2) Organul fiscal are obligația să examineze starea de fapt în mod obiectiv și în limitele stabilite de lege, precum și să îndrume contribuabilul/plătitorul în aplicarea prevederilor legislației fiscale, în îndeplinirea obligațiilor și exercitarea drepturilor sale, ca urmare a solicitării contribuabilului/plătitorului sau din inițiativa organului fiscal, după caz.

(3) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată, organul fiscal este obligat să identifice și să ia în considerare toate circumstanțele edificatoare fiecărui caz în parte.

(4) Organul fiscal decide asupra felului și volumului examinărilor, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege.

(4¹) Organul fiscal are obligația ca, la cererea scrisă a contribuabilului/plătitorului supus unei acțiuni de control fiscal, să pună la dispoziția acestuia dosarul administrativ al acțiunii de control fiscal. Acolo unde este cazul, documentele/informațiile sunt anonimizate pentru a se asigura confidențialitatea datelor cu caracter personal și secretul fiscal.

(5) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedurile de administrare se realizează în funcție de clasa/subclasa de risc fiscal în care sunt încadrați contribuabilii ca urmare a analizei de risc efectuate de organul fiscal.

(6) Contribuabilii se încadrează în 3 clase principale de risc, după cum urmează:

- a) contribuabili cu risc fiscal mic;
- b) contribuabili cu risc fiscal mediu;
- c) contribuabili cu risc fiscal ridicat.

(7) Criteriile generale în funcție de care se stabilește clasa/subclasa de risc fiscal sunt următoarele:

- a) criterii cu privire la înregistrarea fiscală;
- b) criterii cu privire la depunerea declarațiilor fiscale;
- c) criterii cu privire la nivelul de declarare;
- d) criterii cu privire la realizarea obligațiilor de plată către bugetul general consolidat și către alți creditori.

(7¹) În cadrul criteriilor generale prevăzute la alin. (7) se vor avea în vedere inclusiv criteriile de natură economică.

(8) Dezvoltarea claselor principale de risc în subclase de risc și dezvoltarea criteriilor generale în subcriterii, precum și procedurile de stabilire a subclaselor și subcategoriilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(9) Procedura de soluționare a contestațiilor nu se realizează în funcție de clasa/subclasa de risc.

(10) Analiza de risc se efectuează periodic, caz în care organul fiscal stabilește și clasa/subclasa de risc fiscal a contribuabilului.

(11) Contribuabilul nu poate face obiecții cu privire la modul de stabilire a riscului și a clasei/subclasei de risc fiscal în care a fost încadrat.

(12) Procedurile de administrare corespunzătoare fiecărei clase/subclase de risc fiscal se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(13) Ordinele prevăzute la alin. (8) și (12) se elaborează în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ART. 8

Limba oficială în administrația fiscală

(1) Limba oficială în administrația fiscală este limba română.

(2) Dacă la organul fiscal se depun petiții, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organul fiscal solicită ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizați de Ministerul Justiției, în condițiile legii.

(3) Dacă la organul fiscal se depun petiții, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, pentru care nu există traducători autorizați potrivit alin. (2), organul fiscal solicită ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română efectuate sau certificate de o ambasadă/oficiu consular al statului în a cărui limbă oficială a fost emis documentul respectiv.

(4) Petițiile, documentele justificative, certificatele sau înscrisurile redactate într-o limbă străină depuse fără respectarea alin. (2) sau (3), după caz, nu se iau în considerare de organul fiscal dacă acesta a solicitat traducerea în limba română potrivit alin. (2) sau (3), după caz, iar contribuabilul/plătitorul nu s-a conformat solicitării.

(4¹) Dacă traducerea în limba română se efectuează dintr-o scriere care nu are caractere latine, la documentul tradus se va atașa și copia legalizată de pe înscrisul original.

(5) Dispozițiile art. 19 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 9

Dreptul de a fi ascultat

(1) Înaintea luării deciziei, organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului/plătitorului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situației fiscale reale privind executarea obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) cuantumul creanțelor fiscale urmează să se modifice cu mai puțin de 10% din valoarea creanței fiscale stabilită anterior;

c) se acceptă informațiile prezentate de contribuabil/plătitor, pe care acesta le-a dat într-o declarație sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită;

e) urmează să se emită deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii.

(3) Audierea se consideră îndeplinită în următoarele situații:

a) contribuabilul/plătitorul refuză explicit să se prezinte la termenul stabilit de organul fiscal în vederea audierii;

b) contribuabilul/plătitorul nu se prezintă, din orice motiv, la două termene consecutive stabilite de organul fiscal în vederea audierii.

(4) Excepția lipsei audierii poate fi invocată de contribuabil/plătitor odată cu formularea contestației depuse potrivit prezentului cod.

(5) La stabilirea termenelor prevăzute la alin. (3) devin aplicabile prevederile art. 6 alin. (3).

ART. 10

Obligația de cooperare

(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să coopereze cu organul fiscal în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, și prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute, cu respectarea prevederilor în materie penală și procesual penală.

(2) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităților ce îi stau la dispoziție.

ART. 11

Secretul fiscal

(1) Personalul din cadrul organului fiscal este obligat să păstreze secretul asupra informațiilor de care a luat cunoștință ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

(2) În categoria informațiilor de natura celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la contribuabil/plătitor, cum ar fi: datele de identificare, natura și cuantumul obligațiilor fiscale, natura, sursa și cuantumul veniturilor, natura, sursa și valoarea bunurilor, plăți, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informații obținute din declarații ori documente prezentate de către contribuabil/plătitor sau terți.

(3) Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține:

a) autorităților și instituțiilor publice în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

a¹) instituțiilor de interes public definite potrivit actelor normative de organizare și funcționare, care sunt investite să îndeplinească un serviciu de interes public, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate, în baza unor instrumente juridice internaționale semnate de România și care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și/sau recuperarea creanțelor fiscale;

c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;

d) oricărui solicitant, cu consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului/plătitorului despre care au fost solicitate informații. Responsabilitatea privind modalitatea de utilizare a informațiilor astfel obținute revine solicitantului;

e) în alte cazuri prevăzute expres de lege.

(4) Autoritatea care primește informații fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informațiilor primite.

(5) Este permisă transmiterea informațiilor de natura celor prevăzute la alin. (1), inclusiv pentru perioada în care a avut calitatea de contribuabil/plătitor:

a) contribuabilului/plătitorului însuși;

b) succesorilor acestuia, precum și persoanelor cu vocație succesorală, calitate dovedită potrivit legii.

(6) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. a), a¹) și c), autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile de interes public și autoritățile judiciare pot încheia protocol privind schimbul de informații cu organul fiscal deținător al informației, ce se transmite prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen.

(6¹) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. d), solicitantul care prin natura activității solicită frecvent informații de natura secretului fiscal despre clienții/partenerii săi poate încheia un protocol privind schimbul de informații cu organul fiscal deținător al informației ce se transmite, utilizând sistemul informatic în conformitate cu art. 70¹.

(7) Este permisă transmiterea de informații cu caracter fiscal în alte situații decât cele prevăzute la alin. (3), în condițiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice, juridice ori unei entități fără personalitate juridică.

(8) Organul fiscal poate aduce la cunoștință publică informațiile pe care le deține:

a) ori de câte ori informațiile sunt calificate de lege ca fiind publice;

b) ori de câte ori, prin acte administrative sau prin hotărâri judecătorești, definitive, se constată încălcări ale obligațiilor prevăzute de legislația fiscală.

(9) Procedura de aducere la cunoștință publică a informațiilor deținute de organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., iar procedura de aducere la cunoștință

publică a informațiilor deținute de organul fiscal local se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

(10) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale și locale se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, în scopul exercitării atribuțiilor de administrare a creanțelor fiscale.

ART. 12

Buna-credință

(1) Relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal trebuie să fie fundamentate pe bună-credință.

(2) Contribuabilul/Plătitorul trebuie să își îndeplinească obligațiile și să își exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/plătitorului în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflată în derulare.

(4) Buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedește contrariul.

CAPITOLUL III

Aplicarea prevederilor legislației fiscale

ART. 13

Interpretarea legii

(1) Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.

(2) În cazul în care voința legiuitorului nu reiese clar din textul legii, la stabilirea voinței legiuitorului se ține seama de scopul emiterii actului normativ astfel cum acesta reiese din documentele publice ce însoțesc actul normativ în procesul de elaborare, dezbatere și aprobare.

(3) Prevederile legislației fiscale se interpretează unele prin altele, dând fiecăreia înțelesul ce rezultă din ansamblul legii.

(4) Prevederile legislației fiscale susceptibile de mai multe înțelesuri se interpretează în sensul în care corespund cel mai bine obiectului și scopului legii.

(5) Prevederile legislației fiscale se interpretează în sensul în care pot produce efecte, iar nu în acela în care nu ar putea produce niciunul.

(6) Dacă după aplicarea regulilor de interpretare prevăzute la alin. (1) - (5), prevederile legislației fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/plătitorului.

ART. 14

Prevalența conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal

(1) Veniturile, alte beneficii și elemente patrimoniale sunt supuse legislației fiscale indiferent dacă sunt obținute din acte sau fapte ce îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale.

(2) Situațiile de fapt relevante din punct de vedere fiscal se apreciază de organul fiscal în concordanță cu realitatea lor economică, determinată în baza probelor administrate în condițiile prezentului cod. Atunci când există diferențe între fondul sau natura economică a unei

operațiuni sau tranzacții și forma sa juridică, organul fiscal apreciază aceste operațiuni sau tranzacții, cu respectarea fondului economic al acestora.

(3) Organul fiscal stabilește tratamentul fiscal al unei operațiuni având în vedere doar prevederile legislației fiscale, tratamentul fiscal nefiind influențat de faptul că operațiunea respectivă îndeplinește sau nu cerințele altor prevederi legale.

ART. 15

Eludarea legislației fiscale

(1) În cazul în care, eludându-se scopul legislației fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impozitare reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 21.

TITLUL II

Raportul juridic fiscal

CAPITOLUL I

Dispoziții privind raportul juridic fiscal

ART. 16

Conținutul raportului juridic fiscal

(1) Raportul juridic fiscal cuprinde raportul de drept material fiscal și raportul de drept procedural fiscal.

(2) Raportul de drept material fiscal cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu creanțele fiscale.

(3) Raportul de drept procedural fiscal cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu administrarea creanțelor fiscale.

ART. 17

Subiectele raportului juridic fiscal

(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, contribuabilul/plătitorul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) Statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice, prin A.N.A.F. și unitățile subordonate acesteia, cu excepția cazului când legea stabilește o altă autoritate în acest sens.

(3) Unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.

ART. 18

Împuterniciri

(1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul/plătitorul poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil/plătitor să își îndeplinească personal obligațiile prevăzute de legislația fiscală, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit alin. (2).

(2) Împuternicitul este obligat să depună la organul fiscal actul de împuternicire, în original sau în copie legalizată. Revocarea împuternicirii operează față de organul fiscal de la data depunerii actului de revocare, în original sau în copie legalizată.

(3) În cazul reprezentării contribuabilului/plătitorului în relația cu organul fiscal prin avocat, consultant fiscal sau expert contabil, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, consultant fiscal sau expert contabil, după caz.

(4) Contribuabilul/Plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organul fiscal, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele și din patrimoniul contribuabilului/plătitorului, obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal.

(5) Dispozițiile alin. (4) nu se aplică:

a) contribuabilului/plătitorului care are rezidența într-un stat membru al Uniunii Europene, respectiv al Spațiului Economic European;

b) contribuabilului/plătitorului care are rezidența într-un stat care este parte a unui instrument juridic internațional semnat de România și care cuprinde prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și recuperarea creanțelor fiscale;

c) contribuabilului/plătitorului care comunică cu organele fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit art. 79.

(6) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

ART. 19

Numirea curatorului fiscal

(1) Dacă nu există un împuternicit potrivit art. 18 alin. (1) - (4) organul fiscal, în condițiile legii, solicită instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru:

a) contribuabilul/plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care nu și-a îndeplinit obligația de desemnare a unui împuternicit potrivit art. 18 alin. (4);

b) contribuabilul/plătitorul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrâneții sau unui handicap de orice fel, și din cauza arestului preventiv sau a încarcerării în penitenciar, nu poate să își exercite și să își îndeplinească personal drepturile și obligațiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa, curatorul fiscal este remunerat potrivit hotărârii judecătorești, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

ART. 20

Obligațiile reprezentanților legali

(1) Reprezentanții legali ai persoanelor fizice și juridice, precum și reprezentanții desemnați ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligați să îndeplinească obligațiile ce revin potrivit legislației fiscale persoanelor sau entităților reprezentate. Acești reprezentanți îndeplinesc obligațiile fiscale de plată ale persoanelor sau entităților reprezentate din acele mijloace pe care le administrează.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligațiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociații răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

CAPITOLUL II

Dispoziții generale privind raportul sarcinii fiscale

ART. 21

Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea.

(2) Potrivit alin. (1), se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată sau dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita restituirea.

ART. 22

Stingerea creanțelor fiscale

Creanțele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, dare în plată și prin alte modalități prevăzute expres de lege.

ART. 23

Preluarea obligației fiscale

(1) În cazul în care obligația fiscală nu a fost îndeplinită de debitor, debitori devin, în condițiile legii, următoarele persoane:

- a) moștenitorul care a acceptat succesiunea debitorului, în condițiile dreptului comun;
- b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile și obligațiile debitorului supus divizării, fuziunii ori transformării, după caz;
- c) alte persoane, în condițiile legii.

(2) Debitorii care preiau obligația fiscală potrivit alin. (1) lit. a) și b) se substituie vechiului debitor, în condițiile legilor care reglementează încetarea existenței persoanelor în cauză.

(3) Persoana fizică care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent într-una din formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, cu modificările și completările ulterioare, răspunde pentru obligațiile fiscale datorate ca urmare a exercitării profesiei sau activității cu bunurile din patrimoniul de afectațiune. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru recuperarea creanțelor fiscale, pot fi urmărite și celelalte bunuri ale debitorului. Dispozițiile art. 31, 32 și ale art. 2.324 alin. (3) din Legea nr. 287/2009 - Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile.

(4) Preluarea obligației fiscale potrivit prezentului articol se realizează prin comunicarea unei decizii către persoanele care devin debitori.

ART. 24

Garantarea obligației fiscale

(1) Pentru obligațiile fiscale ale debitorului răspunde ca debitor garant, cu renunțarea la beneficiul discuțiunii și diviziunii:

a) persoana care își asumă obligația de plată printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în formă autentică, cu asigurarea unei garanții reale la nivelul obligației de plată, în limita sumei garantate și a sumei realizate din valorificarea garanției;

b) persoana juridică pentru obligațiile fiscale datorate, potrivit legii, de sediile secundare ale acesteia.

(2) Organul fiscal este îndreptățit să solicite stingerea obligației fiscale de către debitorul garant.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local.

ART. 25

Răspunderea solidară

(1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

a) asociații din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligațiile fiscale datorate de acestea, în condițiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanții legali care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea obligațiilor fiscale la scadență;

b) terții popriți, în situațiile prevăzute la art. 236 alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) și (21), în limita sumelor sustrase indisponibilizării;

c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credință, declară băncii, potrivit art. 236 alin. (14) lit. a), că nu deține alte disponibilități bănești;

d) emitentul scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție ori instituția care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție potrivit art. 211 lit. b), în cazul în care nu a virat, potrivit legii, sumele de bani în conturile de venituri bugetare la solicitarea organului fiscal. Dispozițiile art. 2.321 alin. (3) din Codul civil rămân aplicabile.

(2) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolabilității, cu rea-credință, au dobândit în orice mod active de la debitorii care și-au provocat astfel insolabilitatea;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului;

c) administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credință, nu și-au îndeplinit obligația legală de a cere instanței competente deschiderea procedurii insolvenței, pentru obligațiile fiscale aferente perioadei respective și rămase neachitate la data declarării stării de insolabilitate;

d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale;

e) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului.

(2[^]1) Pentru obligațiile fiscale restante ale debitorului pentru care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenței răspund solidar cu acesta persoanele care au determinat cu rea-credință acumularea și sustragerea de la plata acestor obligații.

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor dobânditorului;

b) are sau a avut raporturi contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporție de cel puțin jumătate din totalul valoric al tranzacțiilor;

c) are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În înțelesul alin. (3), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociațiilor unei societăți ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

(5) Răspunderea persoanelor prevăzute de prezentul articol privește obligațiile fiscale principale și accesoriile ale perioadei pentru care au avut calitatea ce a stat la baza atragerii răspunderii solidare.

ART. 26

Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

(1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 25 se stabilește prin decizie emisă de organul fiscal competent pentru fiecare persoană fizică sau juridică în parte. Decizia este act administrativ fiscal potrivit prezentului cod.

(2) Înaintea emiterii deciziei prevăzute la alin. (1), organul fiscal efectuează audierea persoanei potrivit art. 9. Persoana are dreptul să își prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii.

(3) Prin excepție de la prevederile art. 9 alin. (4) este nulă decizia de atragere a răspunderii solidare emisă fără audierea persoanei căreia i s-a atras răspunderea. Dispozițiile art. 9 alin. (3) rămân aplicabile.

(4) Decizia prevăzută la alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și următoarele:

a) datele de identificare a persoanei răspunzătoare;

b) datele de identificare a debitorului principal;

c) cuantumul și natura sumelor datorate;

d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii, inclusiv opinia organului fiscal motivată în drept și în fapt cu privire la punctul de vedere al persoanei.

(5) Răspunderea se stabilește atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(6) În scopul aplicării măsurilor de executare silită decizia prevăzută la alin. (1) devine titlu executoriu la data împlinirii termenului de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).

(7) Stingerea creanțelor fiscale prin oricare modalitate prevăzută de prezentul cod liberează față de creditor pe debitor sau, după caz, pe celelalte persoane răspunzătoare solidar.

(8) Ori de câte ori Codul fiscal sau alte acte normative care reglementează creanțe fiscale prevăd răspunderea solidară a două sau mai multor persoane pentru aceeași creanță fiscală, titlul de creanță fiscală se emite pe numele fiecărei persoane cu menționarea și a celorlalte persoane care răspund solidar pentru creanța respectivă.

(9) Procedura de atragere a răspunderii solidare se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 27

Drepturile și obligațiile succesorilor

(1) Drepturile și obligațiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condițiile dreptului comun, dispozițiile art. 23 rămânând aplicabile.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obligației de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

ART. 28

Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabilului/plătitorului

(1) Creanțele fiscale privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabilului/plătitorului pot fi cesionate numai după stabilirea lor prin decizie de restituire.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

TITLUL III

Dispoziții procedurale generale

CAPITOLUL I

Competența organului fiscal central

ART. 29

Competența generală a organului fiscal central

(1) Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj se realizează prin organul fiscal central, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) Organul fiscal central realizează activități de administrare și pentru alte creanțe datorate bugetului general consolidat decât cele prevăzute la alin. (1), potrivit competențelor stabilite prin lege.

(3) În cazul impozitului pe venit și al contribuțiilor sociale, prin hotărâre a Guvernului se poate atribui altă competență specială de administrare.

(4) Organul fiscal central realizează activitățile de asistență și îndrumare a contribuabilului/plătitorului pe baza coordonării metodologice a Ministerului Finanțelor Publice. Procedura de coordonare metodologică se stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Organul fiscal central, prin A.N.A.F., este competent și pentru colectarea creanțelor bugetare stabilite în titluri executorii, convenite bugetului de stat, indiferent de natura acestora, care au fost transmise acestuia în vederea recuperării, potrivit legii.

ART. 30

Competența materială și teritorială a organului fiscal central

(1) Pentru administrarea creanțelor fiscale și a altor creanțe datorate bugetelor prevăzute la art. 29 alin. (1) și (2), competența revine aceluși organ fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F., în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul contribuabilului/plătitorului nerezident care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competența revine organului fiscal central pe a cărui rază teritorială se află situat sediul permanent desemnat potrivit Codului fiscal.

(3) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mari și mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), precum și criteriile de selecție și listele contribuabililor care dobândesc calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(3[^]1) Administrarea obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, se realizează de organul fiscal de la nivel județean sau al municipiului București, după caz.

(4) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(5) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligațiilor fiscale datorate de un grup fiscal constituit potrivit prevederilor Codului fiscal, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1). Organul fiscal central desemnat este competent să administreze obligațiile fiscale datorate de toți membrii grupului.

ART. 31

Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin domiciliu fiscal se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de până la 30 de zile nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) și d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

ART. 32

Înregistrarea/modificarea domiciliului fiscal

(1) Domiciliul fiscal definit potrivit art. 31 se înregistrează/modifică la/de organul fiscal central în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social prin depunerea de către contribuabil/plătitor a unei cereri de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal, însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Cererea se depune la organul fiscal central în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal. Cererea se soluționează în termen de 15 zile lucrătoare de la data depunerii acesteia, prin emiterea deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Organul fiscal prevăzut la alin. (2) emite din oficiu decizia de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal ori de câte ori constată că domiciliul fiscal este diferit de domiciliul sau sediul social, iar contribuabilul/plătitorul nu a depus cerere de modificare a domiciliului fiscal.

(4) Data înregistrării/modificării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal.

(5) Modificarea domiciliului sau sediului social care reprezintă și domiciliu fiscal are ca efect și modificarea de drept a domiciliului fiscal, iar contribuabilul/plătitorul nu are obligația depunerii cererii de modificare a domiciliului fiscal. În acest caz, transferul dosarului fiscal al contribuabilului/plătitorului de către vechiul organ fiscal central către noul organ fiscal central se face în termen de 15 zile lucrătoare de la data înscrierii în registrele în care, potrivit legii, se înregistrează modificările privind sediul social/domiciliul.

ART. 33

Competența în cazul sediilor secundare

(1) În cazul sediilor secundare înregistrate fiscal, potrivit legii, competența pentru administrarea impozitului pe venitul din salarii datorat de acestea revine organului fiscal competent pentru administrarea obligațiilor datorate de contribuabilul/plătitorul care le-a înființat.

(2) Competența pentru înregistrarea fiscală a sediilor secundare ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor, potrivit legii, revine organului fiscal central în a cărui rază teritorială se află situate acestea.

ART. 33¹

Competența în cazul persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere

În cazul persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, potrivit legii, competența pentru administrarea obligațiilor fiscale datorate de acestea ca urmare a exercitării profesiei sau desfășurării activității revine organului fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 34

Competența privind impozitul și contribuțiile aferente veniturilor din activități agricole

(1) Prin excepție de la prevederile art. 30 și 38, impozitul și contribuțiile sociale aferente veniturilor din activități agricole, datorate de persoanele fizice, potrivit legii, se pot achita în numerar și la organul fiscal local din localitatea în care își are domiciliul fiscal contribuabilul unde nu există o unitate teritorială a A.N.A.F., dacă între autoritatea administrației publice locale și A.N.A.F. s-a încheiat un protocol în acest scop. Data plății este data prevăzută la art. 163 alin. (11) lit. a), inclusiv pentru sumele achitate eronat de către contribuabil pe alte tipuri de obligații sau stinse eronat de către organul fiscal în realizarea procedurii prevăzute la alin. (4).

(2) Sumele încasate potrivit alin. (1) se depun de către organul fiscal local în cont distinct de disponibil, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la încasare, împreună cu situația privind sumele încasate, care va cuprinde cel puțin următoarele informații: numărul și data documentului prin care s-a efectuat încasarea în numerar, CUI/CNP contribuabil, denumirea contribuabilului, tipul obligației achitate, suma achitată.

(3) Sumele depuse în contul prevăzut la alin. (2) se virează de unitățile Trezoreriei Statului în conturile corespunzătoare de venituri ale bugetului de stat și ale bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în termen de două zile lucrătoare de la depunere, potrivit procedurii prevăzute la alin. (4).

(4) Procedura de încasare și de virare la bugetul de stat și la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate a sumelor încasate potrivit alin. (1), precum și modul de colaborare și de realizare a schimbului de informații dintre organele fiscale centrale și organele fiscale locale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ART. 35

Competența în cazul contribuabilului nerezident

În cazul contribuabilului nerezident care nu are pe teritoriul României un sediu permanent, competența revine organului fiscal central stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 36

Schimbarea competenței

(1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal, potrivit legii, competența teritorială trece la noul organ fiscal central de la data schimbării domiciliului fiscal.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și contribuabililor mari și mijlocii, definiți potrivit legii, în cazul în care se modifică această calitate.

(3) În situația în care se află în curs de derulare o procedură de administrare, cu excepția procedurii de executare silită, organul fiscal central care a început procedura este competent să o finalizeze.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul în care se modifică domiciliul fiscal potrivit art. 32 alin. (5), competența teritorială trece la noul organ fiscal central de la data împlinirii termenului prevăzut la acest alineat.

CAPITOLUL II

Competența organului fiscal local

ART. 37

Competența generală a organului fiscal local

Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local, inclusiv a impozitului pe profit care se face venit la bugetul local, potrivit Codului fiscal, se realizează prin organul fiscal local, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

ART. 38

Competența teritorială a organului fiscal local

(1) Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local al unei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale se realizează prin organul fiscal local al respectivei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În scopul administrării de către organul fiscal local a obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mari și mijlocii, prin hotărâre a autorității deliberative se pot stabili criteriile în funcție de care se stabilesc contribuabilii mari sau, după caz, contribuabilii mijlocii, precum și listele cu respectivii contribuabili.

(3) Organul fiscal local notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

ART. 39

Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin domiciliu fiscal se înțelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.

(2) În situația în care contribuabilul/plătitorul are înregistrat un domiciliu fiscal potrivit art. 32, în scopul comunicării actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local se utilizează acest domiciliu fiscal.

CAPITOLUL III

Alte dispoziții privind competența

ART. 40

Competența specială

(1) În situația în care contribuabilul/plătitorul nu are un domiciliu fiscal cunoscut sau nu are domiciliu fiscal în România, competența teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și pentru luarea de urgență a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariție a elementelor de identificare a bazei de impozitare reale, precum și în caz de executare silită.

(3) În cazul contribuabilului/plătitorului cu domiciliul fiscal în România care aplică regimul special pentru serviciile electronice, de telecomunicații, de radiodifuziune sau televiziune reglementat de Codul fiscal, competența de administrare a taxei pe valoarea adăugată aferentă serviciilor supuse acestui regim revine organului fiscal central stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 41

Conflictul de competență

(1) Există conflict de competență când două sau mai multe organe fiscale se declară deopotrivă competente sau necompetente.

(2) Prin conflict de competență în sensul prezentului articol se înțelege conflictul apărut în legătură cu modul de aplicare a regulilor de competență privind administrarea creanțelor fiscale prevăzute de prezentul cod și/sau, după caz, de Codul fiscal sau alte legi care reglementează creanțele fiscale în legătură cu care a apărut conflictul.

(3) În cazul în care apare un conflict de competență, organul fiscal care s-a investit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent continuă procedura de administrare în derulare și solicită organului competent să hotărască asupra conflictului.

(4) Organul competent să soluționeze conflictul de competență hotărăște de îndată asupra conflictului, iar soluția adoptată se comunică organelor fiscale aflate în conflict, pentru a fi dusă la îndeplinire, cu informarea, după caz, a persoanelor interesate.

(5) În situația în care există conflict de competență între organul fiscal central și o instituție publică ce administrează creanțe fiscale, conflictul de competență se soluționează de către Comisia fiscală centrală.

ART. 42

Conflictul de competență în cazul organelor fiscale centrale

În cazul în care există conflict de competență între două sau mai multe organe fiscale centrale, conflictul se soluționează de către organul ierarhic superior comun. În cazul în care în conflictul de competență este implicată o structură de la nivelul central al A.N.A.F., conflictul se soluționează de președintele A.N.A.F.

ART. 43

Conflictul de competență în cazul organelor fiscale locale

(1) În cazul în care există un conflict de competență între organele fiscale locale sau între organul fiscal central și un organ fiscal local, conflictul de competență ivit se poate soluționa

amiabil, sub coordonarea reprezentanților desemnați în acest scop de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice. În cazul în care conflictul de competență nu se poate soluționa pe cale amiabilă, conflictul se soluționează de către Comisia fiscală centrală. În această situație, Comisia se completează cu 2 reprezentanți ai Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, precum și cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităților administrației publice locale.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale, conflictul de competență în sensul prezentului articol nu vizează conflictul apărut în legătură cu modul de delimitare a teritoriului între unitățile administrativ-teritoriale și/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(3) În cazul în care se ivește un conflict cu privire la delimitarea teritorială între două sau mai multe unități administrativ-teritoriale și/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor, cu privire la aceeași materie impozabilă, până la clarificarea conflictului, contribuabilul datorează impozitele și taxele locale aferente materiei impozabile, la bugetul local al unității administrativ-teritoriale sau subdiviziunii administrativ-teritoriale în a cărei evidență era înscrisă materia impozabilă până la apariția conflictului. Celelalte organe fiscale locale nu au dreptul să perceapă impozite și taxe locale până la soluționarea conflictului. Impozitele și taxele locale plătite de contribuabil rămân venit al bugetului local la care au fost plătite chiar dacă după soluționarea conflictului dreptul de impunere aparține altui organ fiscal local. În acest caz, dreptul de impunere revine noului organ fiscal local competent, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a soluționat conflictul.

(4) Dispozițiile alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local.

ART. 44

Conflictul de interese

Persoana din cadrul organului fiscal implicată într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:

a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil/plătitor, este soț/soție al/a contribuabilului/plătitorului, este rudă sau afîn până la gradul al treilea inclusiv a/al contribuabilului/plătitorului, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului/plătitorului;

b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj, direct sau indirect;

c) există un conflict de orice natură între el, soțul/soția, rudele sale sau afinii până la gradul al treilea inclusiv și una dintre părți sau soțul/soția, rudele părții sau afinii până la gradul al treilea inclusiv;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 45

Abținerea și recuzarea

(1) Persoana care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 44 este obligată, de îndată ce a luat la cunoștință de existența situației, să înștiințeze conducătorul ierarhic și să se abțină de la efectuarea oricărui act privind procedura de administrare în derulare.

(2) Abținerea se propune de persoană și se decide de îndată de conducătorul ierarhic.

(3) Contribuabilul/plătitorul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea persoanei aflate în conflict de interese. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

(4) Recuzarea persoanei se decide de îndată de conducătorul organului fiscal din care face parte persoana recuzată sau de organul fiscal ierarhic superior dacă persoana recuzată este chiar

conducătorul organului fiscal. În cazul persoanelor din cadrul structurii centrale a A.N.A.F., recuzarea se decide de către președintele acestei instituții.

(5) Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă.

CAPITOLUL IV

Actele emise de organele fiscale

ART. 46

Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;
- c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;
- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.

(3) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică cuprinde elementele prevăzute la alin. (2), cu excepția elementelor prevăzute la lit. h).

(4) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal central se semnează cu semnătura electronică extinsă a Ministerului Finanțelor Publice, bazată pe un certificat calificat.

(5) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal local se semnează cu semnătura electronică extinsă a autorității administrației publice locale din care face parte organul fiscal local emitent, bazată pe un certificat calificat.

(6) Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.

(7) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care se emit, în condițiile alin. (6), de către organul fiscal central.

(8) Prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care pot fi emise în condițiile alin. (6) de către organele fiscale locale. În cazul în care organul fiscal local are în dotare sau are acces la un centru de imprimare masivă consiliile locale stabilesc, prin hotărâre, dacă organul fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale respective poate emite acte administrative fiscale în condițiile alin. (6).

(9) Actul administrativ fiscal se consideră emis și înregistrat la organul fiscal astfel:

a) la data semnării acestuia de către persoana împuternicită din cadrul organului fiscal, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie;

b) la data generării actului, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă;

c) la data aplicării semnăturii electronice extinse, în cazul actului administrativ fiscal emis în formă electronică.

ART. 47

Comunicarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului căruia îi este destinat. În situația contribuabilului/plătitorului fără domiciliu fiscal în România, care și-a desemnat împuternicit potrivit art. 18 alin. (4), precum și în situația numirii unui curator fiscal, în condițiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie poate fi comunicat fie prin poștă potrivit alin. (3) - (7), fie prin remitere la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestuia potrivit alin. (8) - (12), fie prin remitere la sediul organului fiscal potrivit alin. (13), iar actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit alin. (15) - (17).

(3) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie se comunică contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestora, la domiciliul fiscal, prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(4) În cazul în care comunicarea potrivit alin. (3) nu a fost posibilă, aceasta se realizează prin publicitate potrivit alin. (5) - (7).

(5) Comunicarea prin publicitate se efectuează prin afișarea unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului/plătitorului, după cum urmează:

a) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal central prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a A.N.A.F.;

b) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective.

(6) Anunțul prevăzut la alin. (5) se menține afișat cel puțin 60 de zile de la data publicării acestuia și conține următoarele elemente:

a) numele și prenumele sau denumirea contribuabilului/plătitorului;

b) domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului;

c) denumirea, numărul și data emiterii actului administrativ fiscal.

(7) În cazul în care actul administrativ fiscal se comunică prin publicitate, acesta se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (3), organul fiscal competent poate decide comunicarea actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie, prin remiterea, sub semnătură, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestuia, prin angajații proprii ai organului fiscal.

(9) Dacă în procedura comunicării actului administrativ fiscal prin remitere potrivit alin. (8) destinatarul refuză primirea actului sau nu este găsit la domiciliul fiscal, se afișează pe ușa acestuia o înștiințare.

(10) În situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia refuză primirea actului administrativ fiscal potrivit alin. (9), actul se consideră comunicat la data afișării înștiințării.

(11) În situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia nu este găsit la domiciliul fiscal potrivit alin. (9), contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia este în drept să se prezinte, în termen de maximum 15 zile de la data afișării înștiințării, la sediul organului fiscal emitent pentru a i se comunica actul administrativ fiscal. În situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia nu se prezintă în acest termen, actul se consideră comunicat la împlinirea acestui termen.

(12) Înștiințarea prevăzută la alin. (9) trebuie să cuprindă:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) numele și prenumele celui care a făcut afișarea și funcția acestuia;
- c) numele, prenumele și domiciliul fiscal al celui înștiințat;
- d) denumirea, numărul și data emiterii actului administrativ fiscal în legătură cu care se face înștiințarea;
- e) anul, luna, ziua și ora când afișarea a fost făcută;
- f) mențiuni cu privire la data la care se consideră comunicat actul administrativ fiscal, potrivit alin. (10) sau (11);
- g) semnătura celui care a afișat înștiințarea.

(13) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie poate fi comunicat și prin remiterea, sub semnătură, la sediul organului fiscal emitent ori de câte ori contribuabilul/plătitorul sau împuternicitul ori curatorul acestora se prezintă la sediul organului fiscal și solicită acest lucru.

(14) Ori de câte ori comunicarea se realizează prin publicitate, potrivit alin. (5) sau prin afișare potrivit alin. (9), organul fiscal întocmește un proces-verbal. Procesul-verbal se întocmește și în situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestora primește actul administrativ fiscal, dar refuză să semneze dovada de înmânare ori, din motive întemeiate, nu o poate semna.

(15) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit alin. (16) sau (17), după caz, iar acesta se consideră comunicat la data punerii la dispoziția contribuabilului/plătitorului prin aceste mijloace.

(16) În cazul actelor administrative fiscale emise de către organul fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României. Actele administrative fiscale emise de organul fiscal central care se transmit obligatoriu prin asemenea mijloace se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(16¹) În scopul comunicării actelor administrative prevăzute la alin. (16), organul fiscal central poate să înregistreze din oficiu contribuabilii/plătitorii în sistemul de comunicare electronică prin mijloace electronice de transmitere la distanță. Procedura de înregistrare din oficiu se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(16²) Comunicarea actelor administrative fiscale prevăzute la art. 46 alin. (6), pentru contribuabilii/plătitorii care au fost înregistrați din oficiu potrivit alin. (16¹) și nu au accesat sistemul de comunicare electronică în termen de 15 zile de la comunicarea datelor referitoare la înregistrare, se realizează doar prin publicitate potrivit alin. (5) - (7).

(17) În cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se

realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce urmează a fi utilizate de către respectivul organ fiscal local.

(17¹) Pentru organul fiscal local, consiliul local poate hotărî, în condițiile prevăzute la alin. (17), să utilizeze mijloacele electronice de transmitere la distanță utilizate de către organul fiscal central, prin aderare la procedurile de lucru specifice acestuia.

(18) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul societăților aflate în procedura insolvenței sau în dizolvare, potrivit legii, comunicarea actului administrativ fiscal se face administratorului judiciar/lichidatorului judiciar la locul indicat de acesta ori de câte ori se solicită, în scris, acest lucru.

(19) În termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data emiterii actului administrativ fiscal, organul fiscal trebuie să inițieze acțiunile pentru comunicarea actului.

ART. 48

Opozabilitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

(2) Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit art. 47 nu este opozabil contribuabilului/plătitorului și nu produce niciun efect juridic.

ART. 49

Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

- a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;
- b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 alin. (6), precum și organul fiscal emitent;
- c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa;
- d) organul fiscal nu prezintă argumentele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă emisă în scris sau soluția adoptată de organul fiscal sau de instanța de judecată potrivit art. 6 alin. (1), în cazul în care contribuabilul/plătitorul a prezentat organului fiscal anterior emiterii actului administrativ-fiscal respectiva opinie/soluție;
- e) organul fiscal nu respectă considerentele deciziei de soluționare a contestației în cazul emiterii noului act administrativ-fiscal potrivit art. 279 alin. (3);
- f) emiterea raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impunere de către organul de inspecție fiscală după încetarea inspecției fiscale potrivit art. 126 alin. (2), respectiv emiterea raportului de verificare și a deciziei de impunere de către organul fiscal după încetarea verificării situației fiscale personale potrivit art. 140 alin. (6) coroborat cu art. 147 și art. 126 alin. (2), fără ca acestea să fie reluate, potrivit legii;
- g) organul fiscal emite raport de inspecție fiscală/de verificare a situației fiscale personale și decizie de impunere/decizie de modificare a bazelor de impozitare/decizie de nemodificare a

bazelor de impozitare/decizie pentru regularizarea situației ori decizie de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale, în situația în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare/valorii în vamă care fac obiectul inspecției fiscale/controlului vamal, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132.

ART. 50

Anularea, desființarea sau modificarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal poate fi anulat, desființat sau modificat de către organul fiscal competent în condițiile prezentului cod.

(2) Anularea ori desființarea totală sau parțială, cu titlu definitiv, potrivit legii, a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale atrage anularea, desființarea sau modificarea, totală sau parțială, atât a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale principale individualizate în actele administrative fiscale anulate, desființate ori modificate, cât și a actelor administrative fiscale subsecvente emise în baza actelor administrative fiscale anulate, desființate sau modificate, chiar dacă actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare ori nu au fost contestate. În acest caz, organul fiscal emitent, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite un nou act administrativ fiscal, prin care desființează sau modifică în mod corespunzător actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente.

(3) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul actelor administrative fiscale prevăzute la art. 49 alin. (3), inclusiv cele transmise spre administrare organelor fiscale centrale, rămase definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare. În acest caz, organul fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite decizie de anulare.

ART. 51

Efectele anulării actului administrativ fiscal

(1) Ori de câte ori se anulează un act administrativ fiscal, organul fiscal competent emite un alt act administrativ fiscal, dacă acest lucru este posibil în condițiile legii.

(2) Emiterea unui alt act administrativ fiscal nu mai este posibilă în situații cum sunt:

- a) s-a împlinit termenul de prescripție prevăzut de lege;
- b) viciile care au condus la anularea actului administrativ fiscal privesc fondul actului.

ART. 52

Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans

(1) Soluția fiscală individuală anticipată este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/plătitorului referitoare la reglementarea unei situații fiscale de fapt viitoare. Cererea pentru emiterea soluției fiscale se depune pentru o singură situație fiscală de fapt viitoare și o singură obligație fiscală principală. Contribuabilul/Plătitorul poate depune mai multe cereri în vederea reglementării mai multor situații fiscale de fapt viitoare. Situația fiscală de fapt viitoare se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

(2) Acordul de preț în avans este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/plătitorului, referitoare la stabilirea condițiilor și modalităților în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, prețurile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate cu persoane afiliate, astfel cum sunt definite în Codul fiscal. Tranzacțiile viitoare care fac obiectul acordului de preț în avans se apreciază în funcție

de data depunerii cererii. Contribuabilul/plătitorul va putea solicita un acord de preț în avans și pentru determinarea rezultatului fiscal atribuibil unui sediu permanent.

(3) Anterior depunerii cererii de emiteră a unei soluții fiscale individuale anticipate sau de emiteră/modificare a unui acord de preț în avans, contribuabilul/Plătitorul poate solicita în scris organului fiscal competent o discuție preliminară pentru emiterăa unei soluții fiscale, respectiv pentru încheierea unui acord sau, după caz, stabilirea condițiilor pentru modificarea acordului.

(4) Cererea pentru emiterăa soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans trebuie să fie însoțită de documente relevante pentru emiteră, precum și de dovada plății taxei de emiteră.

(5) Prin cerere contribuabilul/plătitorul propune conținutul soluției fiscale individuale anticipate sau al acordului de preț în avans, după caz.

(6) În scopul soluționării cererii, organul fiscal competent poate solicita contribuabilului/plătitorului clarificări cu privire la cerere și/sau documentele depuse.

(7) Înainte de emiterăa soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans, după caz, organul fiscal competent prezintă contribuabilului/plătitorului proiectul actului administrativ în cauză, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepția cazului în care contribuabilul/plătitorul renunță la acest drept și notifică acest fapt organului fiscal.

(8) Contribuabilul/Plătitorul poate prezenta clarificările prevăzute la alin. (6) sau poate exprima punctul de vedere prevăzut la alin. (7) în termen de 60 de zile lucrătoare de la data solicitării clarificărilor necesare ori de la data comunicării proiectului soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans.

(9) În soluționarea cererii contribuabilului/plătitorului se emite soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans. În situația în care contribuabilul/plătitorul nu este de acord cu soluția fiscală individuală anticipată sau cu acordul de preț în avans emis, acesta transmite, în termen de 30 zile de la comunicare, o notificare la organul fiscal emitent. Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans pentru care contribuabilul/plătitorul a transmis o notificare nu produce niciun efect juridic.

(10) Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans se comunică contribuabilului/plătitorului căruii îi sunt destinate, precum și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor fiscale datorate de contribuabilul/plătitorul solicitant.

(11) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans sunt opozabile și obligatorii față de organul fiscal, numai dacă termenii și condițiile acestora au fost respectate de contribuabil/plătitor.

(12) Termenul pentru soluționarea cererii de emiteră a unui acord de preț în avans este de 12 luni în cazul unui acord unilateral, respectiv de 18 luni în cazul unui acord bilateral sau multilateral, după caz. Termenul pentru soluționarea cererii de emiteră a soluției fiscale individuale anticipate este de până la 6 luni. Dispozițiile art. 77 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(13) Contribuabilul/Plătitorul, titular al unui acord de preț în avans, are obligația de a depune anual, la organul fiscal emitent al acordului, un raport privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în anul de raportare. Raportul se depune până la termenul prevăzut de lege pentru depunerea situațiilor financiare anuale, respectiv a raportărilor contabile anuale.

(14) În perioada de valabilitate, acordul de preț în avans poate fi modificat prin prelungirea valabilității, extindere sau, după caz, revizuire la solicitarea titularului acordului, prin depunerea unei cereri în acest sens. Prolungirea valabilității acordului de preț în avans poate avea loc atunci când contribuabilul/plătitorul solicită aceasta în situația existenței aceluiași termeni și condiții.

Extinderea poate avea loc în situația în care contribuabilul/plătitorul solicită includerea în acordul de preț în avans încheiat a altor tranzacții cu persoane afiliate. Revizuirea poate avea loc în situația în care intervin circumstanțe și elemente de fapt ce nu au fost previzionate sau au fost inexact previzionate la momentul emiterii acordului de preț în avans și care pot influența termenii și condițiile acordului. Cererea de modificare poate fi depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de împlinirea termenului de valabilitate, sub sancțiunea decăderii. În cazul în care cererea de modificare se aprobă după împlinirea termenului de valabilitate a acordului de preț în avans, aceasta produce efecte și pentru trecut, respectiv pentru perioada cuprinsă între momentul împlinirii termenului de valabilitate și data comunicării deciziei de aprobare a modificării.

(15) Acordul de preț în avans poate fi emis unilateral, bilateral sau multilateral. Acordul de preț în avans unilateral este emis de organul fiscal competent din România. Acordul de preț în avans bilateral sau multilateral este emis în comun de către organul fiscal competent din România și autoritățile fiscale competente din statele în a căror jurisdicție se află persoanele afiliate contribuabilului/plătitorului solicitant. Acordul de preț în avans bilateral/multilateral poate fi emis numai pentru tranzacții cu contribuabili/plătitori care provin din țări cu care România are încheiate convenții pentru evitarea dublei impunerii. În acest caz, sunt aplicabile prevederile referitoare la "Procedura amiabilă" prevăzute în convențiile pentru evitarea dublei impunerii.

(16) Emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate se supune unei taxe de emiterie după cum urmează:

a) de 5.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României pentru ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari și contribuabilii nerezidenți;

b) de 3.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României pentru ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori.

(17) Emiterea unui acord de preț în avans se supune unei taxe de emiterie/modificare, după cum urmează:

a) de 20.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari. În cazul modificării acordului taxa este de 15.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății;

b) de 10.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de emiterie este cea prevăzută la lit. a). În cazul modificării acordului, taxa este de 6.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de modificare este cea prevăzută la lit. a).

(18) Eventualele diferențe de taxă datorate potrivit alin. (17) se achită la data depunerii raportului privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în care se constată depășirea plafonului sau încadrarea la categoria "mari contribuabili".

(19) Contribuabilul/Plătitorul solicitant are dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea/modificarea acordului de preț în avans.

(19¹) Contribuabilul/Plătitorul solicitant nu are dreptul la restituirea taxei achitate pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate în cazul în care cererea intră în procedura de analiză pe fond în vederea soluționării prin emiterea ordinului ministrului finanțelor de aprobare/respingere a cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate. Prin excepție de la prevederile prezentului alineat, taxa pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate se restituie contribuabilului/plătitorului în următoarele situații:

a) contribuabilul/plătitorul renunță la cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate în 15 zile de la data depunerii cererii, termenul alocat analizei prealabile;

b) contribuabilul/plătitorul care este notificat de organul fiscal competent despre faptul că cererea nu a fost luată în considerare ca urmare a analizei prealabile și, totodată, despre posibilitatea depunerii unei noi cereri sau renunțarea la cererea curentă comunică opțiunea sa cu privire la renunțare și solicită restituirea taxei de emitere.

În înțelesul prezentului alineat, termenii de analiză prealabilă și analiză de fond au următoarele semnificații:

a) analiză prealabilă - analiza desfășurată de organul fiscal competent, în termen de 15 zile de la depunerea cererii contribuabilului/plătitorului, în scopul verificării respectării condițiilor legale de formă, precum și confirmarea încasării tarifului pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate;

b) analiză pe fond - analiza efectuată de organul fiscal competent, ulterior finalizării analizei prealabile, în scopul soluționării cererii contribuabilului/plătitorului pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate.

(19²) Prin excepție de la prevederile alin. (19¹), contribuabilii/plătitorii care au depus cereri pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate, anterior intrării în vigoare a prevederilor alin. (19¹), au dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea soluției fiscale individuale anticipate.

(20) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans nu mai sunt valabile dacă prevederile legale de drept material fiscal în baza cărora a fost luată decizia se modifică.

(21) Soluția fiscală individuală anticipată, precum și respingerea cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor. Acordul de preț în avans, precum și respingerea cererii de emitere a acordului de preț în avans se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(22) Prin ordin al ministrului finanțelor se stabilește procedura privind emiterea soluției fiscale individuale anticipate, precum și conținutul cererii pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate. Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilește procedura privind emiterea acordului de preț în avans, precum și conținutul cererii pentru emiterea acordului de preț în avans și a cererii de modificare, extindere sau revizuire a acordului de preț în avans.

ART. 53

Îndreptarea erorilor materiale din actul administrativ fiscal

(1) Organul fiscal poate îndrepta oricând erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) Prin erori materiale, în sensul prezentului articol, se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

(3) În cazul în care, după comunicarea actului administrativ fiscal, organul fiscal constată, din oficiu, că există erori materiale în cuprinsul său, acesta comunică contribuabilului/plătitorului un act de îndreptare a erorii materiale.

(4) În situația în care îndreptarea erorii materiale este solicitată de contribuabil/plătitor, organul fiscal procedează astfel:

a) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale este întemeiată, emite și comunică contribuabilului/plătitorului actul de îndreptare a erorii materiale;

b) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale nu este întemeiată, respinge cererea printr-o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Actul de îndreptare a erorii materiale și decizia de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale urmează regimul juridic al actului inițial și pot fi contestate în condițiile legii în care putea fi contestat actul inițial.

ART. 54

Prevederi aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale

Dispozițiile art. 46 - 51 și art. 53 se aplică în mod corespunzător și actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel.

CAPITOLUL V

Administrarea și aprecierea probelor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 55

Mijloace de probă

(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, înregistrări audiovideo, date și informații aflate în orice mediu de stocare, fișierul standard de control fiscal stocat într-un mediu care asigură unicitatea, integralitatea și integritatea acestuia, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabilului/plătitorului și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale inopinate sau controale antifraudă, după caz.

(2¹) În cadrul căilor administrative și judiciare de atac, organul fiscal are obligația punerii la dispoziție a unei copii sau a unui link care să asigure accesul la varianta electronică a fișierului standard de control fiscal, cu respectarea prevederilor art. 11 alin. (3).

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.

ART. 56

Dreptul organului fiscal de a solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său

(1) Organul fiscal poate solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său pentru a da informații și lămuriri necesare stabilirii situației sale fiscale reale. Odată cu această solicitare, când sunt necesare documente/informații pentru clarificarea situației fiscale, organul fiscal

indică și documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte, atunci când acestea nu sunt deținute de organul fiscal.

(2) Solicitarea se face în scris și cuprinde în mod obligatoriu:

- a) data, ora și locul la care contribuabilul/plătitorul este obligat să se prezinte;
- b) baza legală a solicitării;
- c) scopul solicitării;
- d) documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte.

(3) La stabilirea datei la care contribuabilul/plătitorul trebuie să se prezinte la sediul organului fiscal, acesta va avea în vedere un termen rezonabil, care să dea posibilitatea contribuabilului/plătitorului să își îndeplinească obligația.

(4) Contribuabilul/Plătitorul poate solicita amânarea datei stabilite de către organul fiscal potrivit prezentului articol, pentru motive justificate.

ART. 57

Comunicarea informațiilor între organele fiscale

(1) Dacă într-o procedură de administrare se constată fapte care prezintă importanță pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale își vor comunica reciproc informațiile deținute.

(2) Neîndeplinirea cu celeritate sau obstrucționarea schimbului de informații reprezintă abatere disciplinară, iar conducătorul organului fiscal are obligația să ia măsuri de sancționare a persoanelor vinovate și de furnizare a informațiilor solicitate.

SECȚIUNEA a 2-a

Informații și expertize

ART. 58

Obligația de a furniza informații

(1) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligația de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite informații și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, iar acestea au obligația de a furniza informațiile solicitate. Informațiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate și de alte mijloace de probă.

(2) Cererea de furnizare a informațiilor se formulează în scris. În cerere, organul fiscal trebuie să specifice natura informațiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale și documentele care susțin informațiile furnizate, atunci când acestea nu sunt deținute de organul fiscal.

(3) Declarația persoanelor obligate potrivit alin. (1) să furnizeze informații va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.

(4) În situația în care persoana obligată să furnizeze informația în scris este, din motive independente de voința sa, în imposibilitate de a scrie, organul fiscal întocmește un proces-verbal.

ART. 59

Furnizarea periodică de informații

(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informații referitoare la activitatea desfășurată.

(2) Contribuabilul/Plătitorul care pune la dispoziție o interfață electronică prin care se facilitează tranzacțiile comerciale online este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informații referitoare la tranzacțiile desfășurate prin intermediul acesteia.

(2¹) În scopul asigurării conformării fiscale, furnizorul de servicii poștale de trimitere contra ramburs este obligat, sub rezerva respectării inviolabilității secretului corespondenței, să furnizeze lunar organului fiscal central informații referitoare la trimiterile poștale care au ca particularitate achitarea de către destinatar expeditorului, prin intermediul rețelei poștale, a contravalorii bunului care face obiectul trimiterii poștale înregistrate.

(2²) Informațiile referitoare la trimiterile poștale se referă la:

- a) numărul de înregistrare și data trimiterii poștale;
- b) datele de identificare a expeditorului;
- c) numele și prenumele în cazul persoanelor fizice și denumirea în cazul persoanelor juridice destinate;
- d) adresele de expediție, respectiv livrare;
- e) contravaloarea bunului livrat.

(2³) Perioada de stocare a datelor prevăzute la alin. (2²) este de 5 ani, calculată de la data primirii de către organul fiscal central, urmând ca datele să fie șterse automat după împlinirea acestui termen.

(2⁴) Furnizorul de servicii poștale informează persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate privind transmiterea acestora către organul fiscal central.

(2⁵) Persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate potrivit alin. (2¹) beneficiază de toate drepturile prevăzute de Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

(3) Furnizarea informațiilor prevăzute la alin. (1) - (2¹) se face prin completarea unei declarații pe propria răspundere de către contribuabili/plătitori ori, după caz, de către furnizorii de servicii poștale de trimitere contra ramburs.

(4) Natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

ART. 59¹

Obligația de depunere a fișierului standard de control fiscal

(1) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a depune la organul fiscal central o declarație cuprinzând informații din evidența contabilă și fiscală, denumită în continuare fișierul standard de control fiscal.

(2) Fișierul standard de control fiscal se depune în format electronic, la termenul stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul în care depunerea fișierului standard de control fiscal nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea sa, data înregistrării fișierului valid este data din mesajul transmis inițial cu condiția depunerii de către contribuabil/plătitor a unui fișier valid în termen de 5 zile lucrătoare după termenul prevăzut la alin. (2).

(4) Natura informațiilor pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le declare prin fișierul standard de control fiscal, modelul de raportare, precum și data/datele de la care categoriile de contribuabili/plătitori sunt obligate să depună fișierul standard de control fiscal se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Procedura de transmitere a fișierului standard de control fiscal, precum și condițiile în care se realizează transmiterea se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 60

Obligații declarative cu privire la rezidenții altor state membre ale Uniunii Europene

(1) Plătitorii de venituri de natura celor prevăzute la art. 291 alin. (1) lit. a) - d) au obligația să depună la organul fiscal central o declarație privind veniturile plătite fiecărui beneficiar care este rezident al altor state membre ale Uniunii Europene, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul expirat.

(2) Contribuabilii rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România au obligația să depună la organul fiscal central o declarație privind veniturile realizate până în data de 25 mai a anului curent, pentru anul expirat.

(3) Modelul și conținutul declarațiilor prevăzute la alin. (1) și (2) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4) În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291, organul fiscal local are obligația de a transmite, anual, până la data de 10 aprilie a anului curent, pentru anul anterior, organului fiscal central informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor cu avizul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(5) În scopul transmiterii de către organul fiscal local a informațiilor prevăzute la alin. (4), rezidenții din alte state membre ale Uniunii Europene care dobândesc proprietatea unui bun imobil în România au obligația depunerii declarației fiscale în condițiile și la termenele prevăzute de Codul fiscal. Modelul și conținutul declarației se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(6) Organul fiscal central are obligația de a comunica organelor fiscale locale, prin schimb automat, informații cu relevanță fiscală disponibile, stabilite pe bază de protocol.

(7) Organul fiscal central are obligația de a comunica organelor fiscale locale, la cererea acestora, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(8) În cazul operaționalizării schimbului de informații, pe baza protocoalelor încheiate între organul fiscal central și organele fiscale locale, informațiile prevăzute la alin. (4) se preiau în mod automat de către organul fiscal central, iar organul fiscal local este exonerat de transmiterea informațiilor respective.

ART. 61

Obligația instituțiilor de credit, instituțiilor de plată și instituțiilor emitente de monedă electronică de a furniza informații

(1) Instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică au obligația ca, la solicitarea organului fiscal central, să comunice, pentru fiecare titular care face subiectul solicitării, toate rulajele și/sau soldurile conturilor deschise la acestea, precum și informațiile și documentele privind operațiunile derulate prin respectivele conturi.

(2) Instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică sunt obligate să comunice organului fiscal central, zilnic, următoarele informații:

a) lista titularilor persoane fizice, juridice sau altor entități fără personalitate juridică ce deschid ori închid conturi bancare sau de plăți, persoanelor care dețin dreptul de semnătură pentru conturile deschise la acestea, persoanelor care pretind că acționează în numele clientului, beneficiarilor reali ai titularilor de cont, împreună cu datele de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, sau cu numerele unice de identificare atribuite fiecărei

persoane/entități, după caz, precum și cu informațiile privind numărul IBAN și data deschiderii și închiderii pentru fiecare cont în parte;

b) lista persoanelor care au închiriat casete de valori, însoțite de datele de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau de numerele unice de identificare atribuite fiecărei persoane/entități, după caz, împreună cu datele referitoare la încetarea contractelor de închiriere.

(3) Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor transmite lunar către A.N.A.F. rapoartele pentru tranzacții cu sume în numerar, rapoartele privind transferurile externe în și din conturi și rapoartele privind activitățile de remitere de bani primite de la entitățile raportoare care au obligația transmiterii informațiilor respective către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 11 alin. (3), informațiile obținute potrivit alin. (1) și (3) sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale organului fiscal central.

(5) Instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică păstrează informațiile prevăzute la alin. (2) pentru o perioadă de 10 ani de la data încetării relației de afaceri cu clientul ori de la data efectuării tranzacției ocazionale.

(6) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 61[^]1

Registrul central electronic pentru conturi de plăți și conturi bancare

(1) Pe baza datelor și informațiilor primite conform art. 61, A.N.A.F. organizează și operaționalizează Registrul central electronic pentru conturi de plăți și conturi bancare identificate prin IBAN.

(2) Registrul prevăzut la alin. (1) permite identificarea, în timp util, a tuturor persoanelor fizice sau juridice care dețin sau controlează conturi de plăți și conturi bancare identificate prin IBAN, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului sau casete de valori deținute la o instituție de credit de pe teritoriul României.

(3) Următoarele informații sunt accesibile prin intermediul registrului prevăzut la alin. (1):

a) pentru titularul de cont-client, persoanele care dețin dreptul de semnătură pentru conturile deschise și orice persoană care pretinde că acționează în numele clientului: numele, însoțit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, sau de numărul unic de înregistrare în cazul nerezidenților, după caz;

b) pentru beneficiarul real al titularului de cont-client: numele, însoțit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau de numărul unic de înregistrare în cazul nerezidenților, după caz;

c) pentru contul bancar sau de plăți: numărul IBAN și data deschiderii și închiderii contului;

d) pentru casetele de valori: numele concesionarului, însoțit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau de numărul unic de identificare în cazul nerezidenților, după caz, și durata perioadei de concesionare.

(4) Organul fiscal central, la cererea justificată a organului fiscal local, a autorităților publice, instituțiilor publice sau de interes public, transmite informațiile de la alin. (3) lit. a) și c) în scopul îndeplinirii de către aceste autorități/instituții a atribuțiilor prevăzute de lege.

(5) Autoritățile și instituțiile prevăzute la art. 1 din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, au acces la informațiile din registrul prevăzut la alin. (1) pentru îndeplinirea obligațiilor care le revin acestora în temeiul Legii nr. 129/2019, respectiv în

domeniul combaterii spălării banilor sau al finanțării terorismului. Informațiile din registrul prevăzut la alin. (1) sunt direct accesibile, fără întârziere și fără a fi filtrate Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

(6) Solicitarea și transmiterea de informații prevăzute la alin. (4), precum și accesul la informații prevăzut la alin. (5) se fac prin intermediul unui sistem informatic, pe bază de protocol încheiat de autoritățile și instituțiile respective cu A.N.A.F. Informațiile cu privire la încheierea protocoalelor dintre autoritățile și instituțiile prevăzute la art. 1 din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau dintre alte autorități publice centrale sau locale și A.N.A.F., vor fi publicate atât pe pagina proprie de internet a instituțiilor/autorităților respective, cât și pe pagina de internet a A.N.A.F.

(7) Informațiile prevăzute în registrul prevăzut la alin. (1) sunt păstrate pentru o perioadă de zece ani de la încetarea relației de afaceri dintre entitățile prevăzute la art. 61 alin. (1) și clienți.

(8) Organizarea și funcționarea registrului prevăzut la alin. (1) se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 61²

Obligația entităților aflate în sfera de autorizare, reglementare, supraveghere și control a Autorității de Supraveghere Financiară de a raporta informații privind asigurările de viață și alte produse financiare

(1) În vederea furnizării informațiilor prevăzute la art. 314, entitățile care intră în sfera de autorizare, reglementare, supraveghere și control a Autorității de Supraveghere Financiară potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, au obligația să raporteze organului fiscal central, semestrial, lista persoanelor fizice rezidente care au contractat produse de asigurări de viață și alte produse financiare, tipurile de asigurări și alte produse financiare, precum și informații în legătură cu acestea.

(2) Tipurile de asigurări de viață și alte produse financiare care fac obiectul obligației prevăzute la alin. (1), conținutul informațiilor, formularul utilizat de entitățile prevăzute la alin. (1) și termenele-limită ale raportării se aprobă prin ordin comun al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală și al președintelui Autorității de Supraveghere Financiară.

ART. 62

Obligația instituțiilor financiare raportoare de a furniza informații privind conturile financiare ale contribuabililor nerezidenți

(1) În scopul realizării schimbului de informații în temeiul instrumentelor juridice de drept internațional la care România este parte și pentru îmbunătățirea conformării fiscale, instituțiile financiare raportoare au obligația să raporteze anual A.N.A.F. informații referitoare la conturile financiare.

(2) Dispozițiile art. 291 alin. (4), cu excepția normei de trimitere la prevederile art. 291 alin. (6) lit. b), se aplică în mod corespunzător și în cazul schimbului de informații prevăzut la alin. (1).

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul schimbului de informații cu privire la contribuabilii nerezidenți, efectuat în temeiul Acordului dintre România și Statele Unite ale Americii pentru îmbunătățirea conformării fiscale internaționale și pentru implementarea FATCA, semnat la București la 28 mai 2015, ratificat prin Legea nr. 233/2015, denumit în continuare Acordul FATCA, instituțiile financiare raportoare raportează informațiile și aplică procedurile de conformare prevăzute de acest acord.

(4) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă formularul utilizat de instituțiile financiare raportoare în vederea îndeplinirii obligației prevăzute la alin. (1), respectiv a obligației prevăzute la art. 291 alin. (4).

(5) În vederea verificării respectării de către instituțiile financiare raportoare a procedurilor de raportare și de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2 și a procedurilor de conformare prevăzute în anexa nr. 1 la Acordul FATCA, precum și pentru a monitoriza instituțiile financiare raportoare în cazul în care sunt raportate conturi nedocumentate, Agenția Națională de Administrare Fiscală poate efectua verificări și controale în acest sens. Procedurile administrative și de punere în aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(6) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative pentru a se asigura că instituțiile financiare nonraportoare și, respectiv, conturile excluse, astfel cum sunt definite în anexele nr. 1 și 2, precum și în Acordul FATCA, prezintă, în continuare, un risc scăzut de a fi utilizate pentru evaziune fiscală.

(7) Raportarea informațiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a celor prevăzute la art. 291 alin. (4), se face până la data de 15 mai inclusiv a anului calendaristic curent pentru informațiile aferente anului calendaristic precedent.

(8) A.N.A.F. stabilește și publică într-o secțiune dedicată pe pagina de internet proprie lista jurisdicțiilor participante, respectiv lista jurisdicțiilor care fac obiectul raportării, conform definițiilor prevăzute în anexa nr. 1

(9) Informațiile prevăzute la alin. (1) obținute de organul fiscal din cadrul A.N.A.F. se utilizează de către acesta doar în scopul prevăzut la alin. (1) și cu respectarea dispozițiilor art. 11.

(10) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (1) și (11), fiecare instituție financiară raportoare informează fiecare persoană care face obiectul raportării cu privire la faptul că informațiile care o vizează, prevăzute la alin. (1), sunt prelucrate în conformitate cu prevederile prezentei legi și ale Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare, în timp util, dar nu mai târziu de momentul deschiderii contului.

(11) Instituțiile financiare raportoare au obligația de a păstra în format electronic și/sau letric toate înregistrările obținute prin aplicarea procedurilor de diligență fiscală și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și a oricăror probe pe care s-au bazat în vederea conformării cu prevederile stabilite în anexele nr. 1 și 2 pentru o perioadă de 10 ani de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (7). Dispozițiile prezentului alineat se aplică în mod corespunzător și în cazul înregistrărilor obținute în temeiul Acordului FATCA.

(12) Instituțiile financiare raportoare care intră sub incidența prezentului articol, art. 291 alin. (4) și a Acordului FATCA furnizează în termen de 45 de zile de la cererea A.N.A.F., în cadrul termenului de păstrare, prevăzut la alin. (11), informații și documente referitoare la:

a) măsurile pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligență fiscală și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA;

b) orice dovezi pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligență și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare

prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA.

(13) În vederea îndeplinirii obligației de raportare de către instituțiile financiare raportoare, A.N.A.F. nu ia în considerare un demers sau o serie de demersuri care, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, au drept scop principal evitarea obligațiilor și procedurilor prevăzute de prezentul articol, art. 291 alin. (4), anexele nr. 1 și 2, precum și de Acordul FATCA.

(14) A.N.A.F. emite și publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la Acordul FATCA, la prezentul articol și la anexele nr. 1 și 2, cu luarea în considerare a comentariilor la standardul comun de raportare publicate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică și a altor clarificări aduse de autoritățile fiscale americane în ceea ce privește Acordul FATCA.

(15) Dispozițiile art. 286 lit. i) pct. 3 referitoare la orice termen scris cu inițială majusculă se aplică în mod corespunzător inclusiv prevederilor prezentului articol.

ART. 62¹

Accesul organului fiscal central la informații privind combaterea spălării banilor

Entitățile raportoare care intră sub incidența legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului pun la dispoziția organului fiscal central, la cerere, în cadrul termenului de păstrare prevăzut de lege, informații și documente privitoare la:

- a) mecanismele și procedurile în baza cărora aplică măsurile de precauție privind clientela;
- b) identificare clientului și a beneficiarului real;
- c) evaluarea scopului și naturii dorite a relației de afaceri;
- d) monitorizarea relației de afaceri;
- e) evidențele tranzacțiilor.

ART. 62¹

Accesul organului fiscal central la informații privind combaterea spălării banilor

În vederea implementării prevederilor Directivei (UE) 2016/2.258 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește accesul autorităților fiscale la informații privind combaterea spălării banilor, entitățile raportoare care intră sub incidența legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului pun la dispoziția organului fiscal central, la cerere, în cadrul termenului de păstrare prevăzut de lege, informații și documente privitoare la:

- a) mecanismele și procedurile în baza cărora aplică măsurile de precauție privind clientela;
- b) identificarea clientului și a beneficiarului real;
- c) evaluarea scopului și naturii dorite a relației de afaceri;
- d) monitorizarea relației de afaceri;
- e) evidențele tranzacțiilor.

ART. 63

Expertiza

(1) Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului numele expertului.

(2) Contribuabilul/plătitorul poate să numească un expert pe cheltuiala proprie.

(3) Expertii au obligația să păstreze secretul fiscal asupra datelor și informațiilor pe care le dobândesc.

(4) Expertiza se întocmește în scris.

(5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol se plătesc din bugetul organului fiscal care a apelat la serviciile expertului.

(6) Dacă organul fiscal nu este lămurit prin expertiza efectuată, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

SECȚIUNEA a 3-a

Înscrierile și constatarea la fața locului

ART. 64

Prezentarea de înscrieri

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul/plătitorul are obligația să pună la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrieri. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite înscrieri și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice.

(2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziție a înscrisurilor la sediul său ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte. Punerea la dispoziție a înscrisurilor la sediul organului fiscal se poate realiza prin transmiterea acestora prin poștă, cu confirmare de primire, prin depunerea la registratura organului fiscal sau prin mijloacele electronice de transmitere la distanță în condițiile art. 79.

(3) Organul fiscal are dreptul să rețină, în scopul protejării împotriva înstrăinării sau distrugerii, indiferent de mediul în care sunt stocate, documente, acte, înscrieri, registre și documente financiar-contabile în original sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării și achitării obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, pe o perioadă de cel mult 30 de zile. În cazuri excepționale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de reținere poate fi prelungită cu cel mult 90 de zile. Contribuabilul/plătitorul are dreptul să solicite copii ale documentelor reținute atât timp cât acestea sunt în posesia organului fiscal.

(4) Dovada reținerii documentelor prevăzute la alin. (3) o constituie actul întocmit de organul fiscal, în care sunt specificate toate elementele necesare individualizării probei sau dovezii respective, precum și mențiunea că aceasta a fost reținută, potrivit dispozițiilor legale, de către organul fiscal. Actul se întocmește în două exemplare și se semnează de organul fiscal și de contribuabil/plătitor, un exemplar comunicându-i-se contribuabilului/plătitorului.

(5) În cazul în care pentru stabilirea stării de fapt fiscale contribuabilul/plătitorul pune la dispoziția organului fiscal înscrieri sau alte documente, în original, acestea se înapoiază contribuabilului/plătitorului, păstrându-se în copie, conform cu originalul, numai înscrieri relevante din punct de vedere fiscal. Conformitatea cu originalul a copiilor se efectuează de către contribuabil/plătitor prin înscrierea mențiunii "conform cu originalul" și prin semnătura acestuia.

(6) Ori de câte ori contribuabilul/plătitorul depune la organul fiscal un document semnat de către o persoană fizică sau juridică care exercită activități specifice unor profesii reglementate cum ar fi consultanță fiscală, audit financiar, expertiză contabilă, evaluare, documentul trebuie să conțină în mod obligatoriu și numele și prenumele sau denumirea persoanei în cauză, precum și codul de identificare fiscală al acesteia atribuit de organul fiscal competent.

(7) În cazul în care legea prevede depunerea de către contribuabil/plătitor de copii ale unor documente, acestea trebuie certificate de contribuabil/plătitor pentru conformitate cu originalul. Dispozițiile alin. (5) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 65

Constatarea la fața locului

(1) În condițiile legii, organul fiscal poate efectua o constatare la fața locului, întocmind în acest sens proces-verbal de constatare.

(2) Procesul-verbal cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) data și locul unde este încheiat;
- b) numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite, precum și denumirea organului fiscal din care face parte aceasta;
- c) temeiul legal în baza căruia s-a efectuat constatarea la fața locului;
- d) constatările efectuate la fața locului;
- e) susținerile contribuabilului/plătitorului, ale experților sau ale altor persoane care au participat la efectuarea constatării;
- f) semnătura persoanei împuternicite, precum și a persoanelor prevăzute la lit. e). În caz de refuz al semnării de către persoanele prevăzute la lit. e), se face mențiune despre aceasta în procesul-verbal;
- g) alte mențiuni considerate relevante.

(3) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să permită persoanelor împuternicite de organul fiscal pentru a efectua o constatare la fața locului, precum și experților folosiți pentru această acțiune intrarea acestora pe terenuri, în încăperi și în orice alte incinte, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a face constatări în interes fiscal.

(4) Deținătorii terenurilor ori incintelor respective trebuie înștiințați într-un termen rezonabil despre constatare, cu excepția controlului inopinat. Persoanele fizice trebuie informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reședință.

(5) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reședința persoanei fizice se face cu autorizarea instanței judecătorești competente, dispozițiile privind ordonanța președințială din Codul de procedură civilă, republicat, fiind aplicabile.

(6) La cererea organului fiscal, organele de poliție, jandarmerie ori alți agenți ai forței publice sunt obligați să îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

(7) Competența de efectuare a constatării la fața locului de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central din cadrul A.N.A.F. sau Autorității Vamale Române, în condițiile stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

(8) În cazul delegării competenței potrivit alin. (7), organul fiscal central căruia i s-a delegat competența înștiințează în scris contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competență.

SECȚIUNEA a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

ART. 66

Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrisuri

(1) Soțul/soția și rudele ori afini contribuabilului/plătitorului până la gradul al treilea inclusiv pot refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize, precum și prezentarea unor înscrisuri.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) trebuie înștiințate asupra acestui drept.

ART. 67

Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informații

(1) Pot refuza să furnizeze informații cu privire la datele de care au luat cunoștință în exercitarea activității lor preoții, avocații, consultanții fiscali, auditorii, experții contabili,

medicii și psihoterapeuții. Aceste persoane nu pot refuza furnizarea informațiilor cu privire la îndeplinirea obligațiilor prevăzute de legislația fiscală în sarcina lor, atât în calitate de contribuabili/plătitori, cât și în calitate de persoane care exercită profesia respectivă.

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la alin. (1) asistenții acestora, precum și persoanele care participă la activitatea profesională a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1), cu excepția preoților, pot furniza informații, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informațiile.

SECȚIUNEA a 5-a

Colaborarea dintre autoritățile publice

ART. 68

Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, centrale și locale, precum și serviciile deconcentrate ale autorităților publice centrale au obligația să furnizeze informații și acte organului fiscal, la cererea acestuia.

(2) Organele fiscale locale sunt obligate să transmită, lunar, până la data de 15 a lunii următoare celei pentru care se declară, organului fiscal central informații privind bunurile imobile și mijloacele de transport deținute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligația declarării conform Codului fiscal. Formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor cu avizul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

(3) Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Organele fiscale locale și organul fiscal central încheie protocolul denumit "Protocol de aderare la serviciile sistemului informatic PatrimVen", care se transmite prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/ANAF în conformitate cu art. 70¹ alin. (1) lit. a) și alin. (2).

(4) În realizarea scopului prezentului cod, organul fiscal poate accesa on-line baza de date a autorităților publice și instituțiilor prevăzute la alin. (1), pentru informațiile stabilite pe bază de protocol.

ART. 69

Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(1¹) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să se înroleze în sistemul informatic PatrimVen, astfel cum acesta este definit la art. 70¹ alin. (2).

(2) Nu constituie activitate de colaborare acțiunile întreprinse de autoritățile prevăzute la alin. (1), în conformitate cu atribuțiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea răspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitată răspunde pentru datele furnizate.

(4) Ori de câte ori o instituție sau autoritate publică trebuie să soluționeze o cerere a unei persoane fizice sau juridice, iar pentru soluționarea cererii legislația specifică prevede prezentarea unui certificat de atestare fiscală, a unei adeverințe de venit sau a unui alt document cu privire la situația fiscală a persoanei în cauză, instituția sau autoritatea publică are obligația să solicite certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul respectiv de la organul fiscal competent. În acest caz, persoana fizică sau juridică nu mai are obligația depunerii certificatului, adeverinței sau documentului.

(5) Certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul prevăzut la alin. (4) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverința sau documentul prevăzut la alin. (4) este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent.

ART. 70

Condiții și limite ale colaborării

(1) Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuțiilor ce le revin potrivit legii.

(2) Dacă autoritatea publică, instituția publică sau de interes public solicitată refuză colaborarea, autoritatea publică superioară ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu există, decizia va fi luată de autoritatea superioară celei solicitate. În cazul în care un organ fiscal local refuză colaborarea, decizia este luată de primar sau de președintele consiliului județean, după caz, conform competențelor legale.

ART. 70¹

Modalitatea de colaborare

(1) Furnizarea de informații și documente între Ministerul Finanțelor/A.N.A.F. și autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, precum și alte persoane juridice de drept privat, în temeiul prezentului cod sau al altor acte normative, se realizează, în formă dematerializată, astfel:

a) în cazul autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public definite conform art. 11 alin. (3) lit. a¹), utilizând sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen;

b) în cazul persoanelor juridice de drept privat, utilizând sisteme informatice dedicate.

(2) PatrimVen este un depozit de date în care sunt colectate și agregate date obținute de Ministerul Finanțelor Publice/A.N.A.F., în condițiile legii, de la autoritățile/instituțiile publice și de interes public, din administrația publică centrală și locală ori de la contribuabili/plătitori și care sunt puse la dispoziția autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public din administrația publică centrală și locală, precum și altor persoane juridice de drept privat, în beneficiul cetățenilor și în scopul realizării atribuțiilor stabilite de normele juridice care reglementează activitatea instituțiilor, autorităților ori persoanelor juridice de drept privat care primesc respectivele informații și/sau documente.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), la solicitarea autorităților judiciare ori în situația în care, din motive tehnice, informațiile sau documentele nu pot fi furnizate prin PatrimVen, acestea se pot transmite în format letric sau pe dispozitive/suporturi de stocare a datelor.

(4) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă:

a) procedura de înrolare, precum și modalitățile de acces în PatrimVen;

b) condițiile de furnizare a informațiilor, modelul-cadru al protocolului de colaborare, procedura privind schimbul de informații între A.N.A.F. și persoanele juridice de drept privat semnate, precum și modalitățile de acces în sistemele informatice dedicate.

ART. 71

Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice

(1) În temeiul instrumentelor juridice de drept internațional, A.N.A.F. colaborează cu autoritățile fiscale din alte state.

(2) În absența unui instrument juridic de drept internațional în vigoare, A.N.A.F. poate accepta sau poate solicita colaborarea cu alte autorități fiscale pe bază de reciprocitate.

(3) În calitatea sa de reprezentant autorizat al Ministerului Finanțelor, A.N.A.F. este autoritatea competentă din România pentru exercitarea tuturor drepturilor și îndeplinirea tuturor obligațiilor cu privire la schimbul de informații în scopuri fiscale în relația cu statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene.

(4) Informațiile se transmit, după caz, automat, spontan sau la cererea autorității solicitante din statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene. Termenele prevăzute la art. 290, art. 291 alin. (6) lit. b), art. 291¹, 291³ și 293 pentru transmiterea informațiilor se aplică și pentru schimbul de informații prevăzut de prezentul articol, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic de drept internațional sunt prevăzute alte termene.

(5) Informațiile obținute de A.N.A.F. în conformitate cu prezentul articol sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale organului fiscal central, cu respectarea regulilor prevăzute de instrumentul juridic de drept internațional în temeiul căruia sunt obținute și cu respectarea prevederilor art. 11.

(6) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului articol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare.

SECȚIUNEA a 6-a

Sarcina probei

ART. 72

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului/plătitorului constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.

ART. 73

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale emise pe bază de probe sau constatări proprii.

ART. 74

Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impozitării

(1) În cazul în care constată că anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie bază de impozitare sunt deținute de persoane care în mod continuu beneficiază de câștigurile sau de orice foloase obișnuite aduse de acestea și că persoanele respective declară în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate însă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal procedează la stabilirea provizorie a obligației fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.

(2) În condițiile legii, obligația fiscală privind baza de impozitare prevăzută la alin. (1) va putea fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel, aceștia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligației stabilite potrivit alin. (1). În cazul în care obligația fiscală este stabilită în sarcina titularului dreptului de proprietate încetează procedura de stabilire provizorie a obligației fiscale potrivit alin. (1).

CAPITOLUL VI

Termene

ART. 75

Calcularea termenelor

Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de Codul fiscal, de prezentul cod, precum și de alte dispoziții legale aplicabile în materie, dacă legislația fiscală nu dispune altfel, se calculează potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, republicat.

ART. 76

Prelungirea termenelor

(1) Termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite de acesta în situații temeinic justificate, la cerere sau din oficiu.

(2) Ori de câte ori legislația fiscală prevede un termen în care contribuabilii/plătitorii trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de legea fiscală, în legătură cu creanțele administrate de organul fiscal central, acesta poate fi prelungit/modificat, pentru motive justificate ce țin de activitatea de administrare a creanțelor fiscale, prin ordin al ministrului finanțelor publice.

ART. 77

Termenul de soluționare a cererilor contribuabilului/plătitorului

(1) Cererile depuse de către contribuabil/plătitor la organul fiscal se soluționează de către acesta în termen de 45 de zile de la înregistrare.

(2) În situațiile în care, pentru soluționarea cererii, este necesară administrarea de probe suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data solicitării probei și data obținerii acesteia, dar nu mai mult de:

a) două luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la contribuabilul/plătitorul solicitant;

b) 3 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorități sau instituții publice ori de la terțe persoane din România;

c) 6 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorități fiscale din alte state, potrivit legii.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (2) lit. b) și c), organul fiscal are obligația să înștiințeze contribuabilul/plătitorul cu privire la prelungirea termenului de soluționare a cererii.

(4) În situația prevăzută la alin. (2) lit. a), termenul de două luni poate fi prelungit de organul fiscal la cererea contribuabilului/plătitorului.

(5) În situația în care, pe baza analizei de risc, soluționarea cererii necesită efectuarea inspecției fiscale, termenul de soluționare a cererii este de cel mult 90 de zile de la înregistrarea cererii, prevederile alin. (2) - (4) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz contribuabilul/plătitorul este notificat cu privire la termenul de soluționare aplicabil în termen de 5 zile de la finalizarea analizei de risc. Inspecția fiscală pentru soluționarea cererii este o inspecție fiscală parțială în sensul art. 115.

(6) Inspecția fiscală pentru soluționarea cererii potrivit alin. (5) poate fi suspendată în condițiile art. 127. În acest caz, nu sunt aplicabile prevederile alin. (2). Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul termenului prevăzut la alin. (5).

ART. 78

Cazul de forță majoră și cazul fortuit

(1) Termenele prevăzute de lege pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale, după caz, nu încep să curgă sau se suspendă în situația în care îndeplinirea acestor obligații a fost împiedicată de ivirea unui caz de forță majoră sau a unui caz fortuit.

(2) Obligațiile fiscale se consideră a fi îndeplinite în termen, fără perceperea de dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, ori aplicarea de sancțiuni prevăzute de lege, dacă acestea se execută în termen de 60 de zile de la încetarea evenimentelor prevăzute la alin. (1).

CAPITOLUL VII

Transmiterea cererilor de către contribuabili/plătitori și identificarea acestora în mediul electronic

ART. 79

Transmiterea cererilor la organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanță

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate transmite organului fiscal competent cereri, înscrisuri sau orice alte documente și prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile alin. (4) ori (5).

(1¹) Prin excepție de la alin. (1), contribuabilii/plătitorii persoane juridice, asocieri și alte entități fără personalitate juridică, precum și persoane fizice care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent în una dintre formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, cu modificările și completările ulterioare, sunt obligați să transmită organului fiscal central documente de natura celor prevăzute la alin. (1) prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile prezentului articol, respectiv prin înrolarea în sistemul de comunicare electronică dezvoltat de Ministerul Finanțelor/A.N.A.F.

(1²) În situația în care contribuabilii/plătitorii nu își îndeplinesc obligația comunicării prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanță a cererilor, înscrisurilor sau oricăror altor documente în condițiile alin. (1¹), iar acestea sunt depuse la organul fiscal central în format letric, nu vor fi luate în considerare, urmând ca acesta să notifice contribuabilii/plătitorii cu privire la obligativitatea comunicării prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanță.

(1³) În procedura de control fiscal ori de soluționare a contestației, cererile, înscrisurile sau orice alte documente pot fi transmise de contribuabili/plătitori, inclusiv de cei prevăzuți la alin. (1¹), prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile alin. (4) sau (5), după caz, ori prin poștă, cu confirmare de primire sau prin poșta electronică la adresa de e-mail indicată de organul de control sau de soluționare a contestației ori depuse la registratura organului fiscal competent. În mod similar, organul de control sau de soluționare a contestației poate transmite solicitări, înscrisuri sau orice alte documente prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile alin. (4) sau (5), după caz, ori prin poștă, cu confirmare de primire, sau prin poșta electronică la adresa de e-mail indicată de contribuabil/plătitor.

(2) Data depunerii cererii, înscrisului sau documentului este data înregistrării acesteia/acestuia, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de registratura electronică a Ministerului Finanțelor Publice sau a autorității administrației publice locale, după caz.

(3) În sensul prezentului cod, prin registratură electronică se înțelege sistemul electronic de înregistrare și tranzacționare a documentelor și a informațiilor primite sau emise de organul fiscal prin mijloace electronice.

(4) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/plătitor organului fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de

transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F. cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României.

(5) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/plătitor organului fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce pot fi utilizate de către contribuabil/plătitor.

ART. 80

Identificarea contribuabilului/plătitorului în mediul electronic

(1) Contribuabilul/Plătitorul care depune cereri, înscrisuri sau documente la organul fiscal, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, se identifică în relația cu organul fiscal astfel:

a) persoanele juridice, asocierile și alte entități fără personalitate juridică, precum și persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent ori exercită profesii libere se identifică numai cu certificate calificate;

b) persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. a), se identifică prin intermediul furnizorilor de servicii publice de autentificare electronică autorizați potrivit legii sau prin diverse dispozitive, cum ar fi certificat calificat, credențiale de tip utilizator/parolă însoțite de liste de coduri de autentificare de unică folosință, telefon mobil, digipass ori alte dispozitive stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organul fiscal central sau, după caz, prin ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, cu avizul Ministerului Finanțelor și cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organul fiscal local. În aceste cazuri, cererile, înscrisurile sau documentele se consideră semnate dacă sunt îndeplinite toate condițiile din ordinele prevăzute la art. 79 alin. (4) și (5).

(2) Sistemul de comunicare electronică prin mijloace electronice de transmitere la distanță dezvoltat de Ministerul Finanțelor Publice/A.N.A.F. poate fi utilizat și de alte instituții sau autorități publice în scopul realizării comunicării actelor emise de aceste instituții sau a depunerii de către contribuabili/plătitori de cereri, înscrisuri sau orice alte documente la aceste instituții.

(3) În scopul aplicării prevederilor alin. (2) instituțiile sau autoritățile publice pot încheia un protocol, privind procedura de comunicare a documentelor, precum și condițiile și termenele de comunicare a documentelor, cu A.N.A.F.

TITLUL IV

Înregistrarea fiscală

ART. 81

Sfera activității de înregistrare fiscală

(1) Înregistrarea fiscală reprezintă activitatea de atribuire a codului de identificare fiscală, de organizare a registrului contribuabililor/plătitorilor și de eliberare a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) Cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, atribuirea codului de identificare fiscală se face exclusiv de către organul fiscal central, pe baza declarației de înregistrare fiscală.

ART. 82

Obligația de înregistrare fiscală

(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală este:

a) pentru persoanele juridice, precum și pentru asocieri și alte entități fără personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

b) pentru persoanele fizice și juridice, precum și pentru alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

d) pentru persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. c), codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal. În cazul obținerii ulterioare a codului numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit anterior se înlocuiește de către organul fiscal, cu preluarea informațiilor fiscale înregistrate în perioada deținerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal. Actele administrative fiscale, actele de executare sau alte acte emise de organele fiscale și comunicate anterior înlocuirii numărului de identificare fiscală rămân valabile.

(2) În scopul administrării impozitului pe venit și contribuțiilor sociale, în cazul persoanelor fizice care sunt contribuabili potrivit Codului fiscal, codul de identificare fiscală este codul numeric personal.

(3) Prin excepție de la dispozițiile art. 18 alin. (1), pentru persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. e), precum și pentru persoanele juridice nerezidente, care realizează numai venituri supuse regulilor de impunere la sursă, iar impozitul reținut este final, atribuirea codului de identificare fiscală se poate face de organul fiscal, la solicitarea plătitorului de venit.

(4) Au obligația depunerii declarației de înregistrare fiscală și persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) și e) care au calitatea de angajator.

(5) Persoanele fizice care dețin cod numeric personal și sunt supuse impozitului pe venit se înregistrează fiscal la data depunerii primei declarații fiscale.

(6) Declarația de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

a) data înființării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică;

b) data stabilirii în România, în cazul persoanelor juridice străine care au locul exercitării conducerii efective în România;

c) data începerii activității pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepția celor care se înregistrează, potrivit legii speciale, la registrul comerțului;

d) data obținerii primului venit sau dobândirii calității de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice, altele decât cele de la lit. c);

e) data obținerii primului venit, în cazul persoanelor fizice și juridice nerezidente care nu au un sediu permanent sau o reprezentanță în România.

(7) În scopul administrării creanțelor fiscale, organul fiscal central poate să înregistreze, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, un subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii. Procedura de înregistrare din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, odată cu depunerea declarației de înregistrare fiscală, aceștia au obligația să indice sediul permanent desemnat potrivit dispozițiilor din Codul fiscal. În cazul înregistrării fiscale declarația de înregistrare fiscală se depune la organul fiscal în raza căruia se află sediul permanent ce urmează a fi desemnat.

(9) În cazurile prevăzute la alin. (3) și (7), atribuirea codului de identificare fiscală se face pe baza cererii depuse de solicitant, cu excepția cazului în care înregistrarea fiscală se efectuează din oficiu.

(10) Declarația de înregistrare fiscală depusă potrivit prezentului articol trebuie însoțită de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

(11) Data înregistrării fiscale este:

a) data depunerii declarației fiscale, în cazul contribuabililor prevăzuți la alin. (5);

b) data atribuirii codului de identificare fiscală, în celelalte cazuri.

(12) Codul de identificare fiscală poate fi utilizat de contribuabili și pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale aferente perioadelor anterioare datei de înregistrare fiscală.

ART. 83

Prevederi speciale privind înregistrarea fiscală a persoanelor nerezidente

(1) Odată cu solicitarea înregistrării unei societăți la registrul comerțului, potrivit legii, sau, după caz, la cesiunea părților sociale ori a acțiunilor, respectiv la numirea de noi reprezentanți legali sau la cooptarea de noi asociați ori acționari, cu prilejul efectuării majorării de capital social, oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale transmit direct sau prin intermediul Oficiului Național al Registrului Comerțului, pe cale electronică, Ministerului Finanțelor Publice, solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală pentru persoanele fizice nerezidente care, potrivit actului constitutiv, au calitatea de fondator, asociat, acționar ori administrator în cadrul societății respective.

(2) Pe baza datelor transmise potrivit prevederilor alin. (1), Ministerul Finanțelor atribuie numărul de identificare fiscală, înregistrează fiscal persoanele fizice nerezidente prevăzute la alin. (1), cu excepția cazului în care aceste persoane sunt înregistrate fiscal, și comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului informația referitoare la înregistrarea fiscală în aceeași zi sau cel mai târziu a doua zi. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală, care se păstrează de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.

(3) Abrogat

(4) Odată cu solicitarea deschiderii unui cont bancar sau închirierea unei casete de valori, instituțiile de credit transmit organului fiscal central solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală, pentru persoanele fizice nerezidente sau pentru persoanele juridice care nu dețin cod de identificare fiscală. Pe baza datelor transmise, Ministerul Finanțelor atribuie numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală, înregistrează fiscal persoana respectivă și comunică instituției de credit informația referitoare la înregistrarea fiscală în termen de 5 zile de la data solicitării atribuirii numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală, care se păstrează de către organul fiscal

până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia. În cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală se realizează prin intermediul aplicației online a A.N.A.F., numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală se comunică instituției de credit prin aplicația online spre a fi înregistrat în evidențele informatice ale acesteia.

(4¹) Organul fiscal central trebuie să înregistreze fiscal la solicitarea unui notar public, în scopul îndeplinirii atribuțiilor prevăzute de lege, o persoană nerezidentă care nu deține cod de identificare fiscală în sensul dispozițiilor art. 82. Procedura de înregistrare fiscală a persoanei nerezidente se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pe baza consultării Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

(5) Pentru contribuabilii nerezidenți care nu au un sediu permanent pe teritoriul României, organul fiscal poate comunica contribuabilului nerezident, prin mijloace electronice stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., informații conținute în certificatul de înregistrare fiscală. În acest caz, certificatul de înregistrare fiscală se păstrează de organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.

ART. 84

Identificarea contribuabilului/plătitorului în relația cu organul fiscal local

În scopul administrării impozitelor și taxelor locale, contribuabilul/plătitorul se identifică în relația cu organul fiscal local, astfel:

- a) persoanele fizice, prin codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;
- b) persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, prin numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit art. 82;
- c) persoanele juridice, prin codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit art. 82.

ART. 85

Declararea filialelor și sediilor secundare

(1) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a declara organului fiscal central, înființarea de sedii secundare, în termen de 30 de zile de la:

- a) data înregistrării/menționării acestora la registrul comerțului sau în alte registre în care a fost înregistrată entitatea care le-a înființat;
- b) data actului de înființare, în alte cazuri decât cele prevăzute la lit. a).

(2) Contribuabilul/Plătitorul cu domiciliul fiscal în România are obligația de a declara, în termen de 30 de zile, înființarea de filiale și sedii secundare în străinătate.

(3) În sensul prezentului articol, prin sediu secundar se înțelege un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea contribuabilului/plătitorului, cum ar fi: birou, magazin, atelier, depozit și altele asemenea, cu excepția activităților desfășurate de salariați la domiciliul acestora, potrivit prevederilor Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă și a locațiilor beneficiarilor unde contribuabilul/plătitorul desfășoară alte activități decât cele menționate la art. 85 alin. (4), activități autorizate conform Legii nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Prin sediu secundar se înțelege și un șantier de construcții, un proiect de construcție, ansamblu sau montaj ori activități de supervizare legate de acestea, numai dacă șantierul, proiectul sau activitățile durează mai mult de 6 luni. Sunt sedii secundare sediile permanente definite potrivit Codului fiscal.

(5) Contribuabilul/Plătitorul care înregistrează sediile secundare ca plătitoare de salarii și de venituri asimilate salariilor potrivit Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, nu are obligația declarării acestor sedii potrivit prezentului articol. Dispozițiile art. 32 alin. (7) din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(6) Declarația este însoțită de o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală a contribuabilului/plătitorului de care aparține sediul secundar sau filiala, precum și de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

(7) Prevederile alin. (6) nu sunt aplicabile în cazul în care organul fiscal deține documente doveditoare ale informațiilor înscrise în declarație de la contribuabil sau alte autorități ori instituții publice.

ART. 86

Forma și conținutul declarației de înregistrare fiscală

(1) Declarația de înregistrare fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal central și este însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Declarația de înregistrare fiscală cuprinde: datele de identificare a contribuabilului/plătitorului, datele privind vectorul fiscal, datele privind sediile secundare, datele de identificare a împuternicitului, datele privind situația juridică a contribuabilului/plătitorului, precum și alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

(3) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1) în cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează potrivit art. 83 alin. (4) nu este necesară depunerea de către instituțiile de credit de acte doveditoare cu privire la informațiile cuprinse în solicitare. Organele fiscale pot solicita Oficiului Național al Registrului Comerțului sau instituțiilor de credit să pună la dispoziția acestora documente justificative ale informațiilor cuprinse în solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de înregistrare fiscală, după caz.

ART. 87

Certificatul de înregistrare fiscală

(1) Pe baza declarației de înregistrare fiscală depuse potrivit art. 81 alin. (2) sau, după caz, a cererii depuse potrivit art. 82 alin. (9), organul fiscal central eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 10 zile de la data depunerii declarației ori a cererii. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

(3) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal eliberează un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabilului/plătitorului și a dovezii de publicare a pierderii, furtului ori distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(4) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile, în mod corespunzător, și pentru certificatul de înregistrare în scopuri de TVA.

ART. 88

Modificări ulterioare înregistrării fiscale

(1) Modificările ulterioare ale datelor din declarația de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoștință organului fiscal central, în termen de 15 zile de la data producerii acestora, prin completarea și depunerea declarației de mențiuni.

(2) În cazul modificărilor intervenite în datele declarate inițial și înscrise în certificatul de înregistrare fiscală, contribuabilul/plătitorul depune, odată cu declarația de mențiuni, și certificatul de înregistrare fiscală, în vederea anulării acestuia și eliberării unui nou certificat.

(3) Declarația de mențiuni este însoțită de documente care atestă modificările intervenite.

(4) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător ori de câte ori contribuabilul/plătitorul constată erori în declarația de înregistrare fiscală.

ART. 89

Modificări ulterioare înregistrării fiscale în cazul persoanelor fizice sau juridice ori altor entități supuse înregistrării în registrul comerțului

(1) Modificările intervenite în datele declarate inițial de persoanele fizice, juridice sau de alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului se fac potrivit dispozițiilor legii speciale.

(2) În cazul persoanelor sau entităților prevăzute la alin. (1), modificările intervenite în datele declarate inițial în vectorul fiscal se declară la organul fiscal central.

ART. 90

Radierea înregistrării fiscale

(1) Radierea înregistrării fiscale reprezintă activitatea de retragere a codului de identificare fiscală și a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) La încetarea calității de subiect de drept fiscal, persoanele sau entitățile înregistrate fiscal prin declarație de înregistrare fiscală potrivit art. 81 și 82 trebuie să solicite radierea înregistrării fiscale, prin depunerea unei declarații de radiere. Declarația se depune în termen de 30 de zile de la încetarea calității de subiect de drept fiscal și trebuie însoțită de certificatul de înregistrare fiscală în vederea anulării acestuia. Radierea înregistrării fiscale se poate efectua și din oficiu, de către organul fiscal, ori de câte ori acesta constată îndeplinirea condițiilor de radiere a înregistrării și nu s-a depus declarație de radiere.

(3) Radierea înregistrării fiscale se efectuează din oficiu, de către organul fiscal central, în cazul decesului persoanei fizice sau, după caz, încetării existenței persoanei juridice potrivit legii.

(4) Codul de identificare fiscală retras ca urmare a radierii înregistrării fiscale poate fi utilizat ulterior radierii numai pentru îndeplinirea, de către succesorii persoanelor/entităților care și-au încetat existența, a obligațiilor fiscale aferente perioadelor în care persoana/entitatea a avut calitatea de subiect de drept fiscal.

ART. 91

Registrul contribuabililor/plătitorilor

(1) Organul fiscal central organizează evidența contribuabililor/plătitorilor în cadrul registrului contribuabililor/plătitorilor, care conține:

- a) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului;
- b) date privind vectorul fiscal;
- c) alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se completează pe baza informațiilor comunicate de contribuabil/plătitor, de oficiul registrului comerțului, de serviciul de evidență a populației, de la alte autorități și instituții, precum și a constatărilor proprii ale organului fiscal central.

(3) Datele din registrul contribuabililor/plătitorilor pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale. Modificările se comunică contribuabilului/plătitorului.

(4) Tipurile de obligații fiscale pentru care, potrivit legii, contribuabilul/plătitorul are obligația declarării lor și care formează vectorul fiscal sunt stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 92

Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați

(1) Contribuabilul/Plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat inactiv și îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații:

a) nu își îndeplinește, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege;

b) se sustrage controalelor efectuate de organul fiscal central prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;

c) organul fiscal central constată că nu funcționează la domiciliul fiscal declarat;

d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerțului;

e) durata de funcționare a societății este expirată;

f) societatea nu mai are organe statutare;

g) durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social este expirată.

(1¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1), contribuabilul/plătitorul pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilul/plătitorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/plătitorul pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare este declarat inactiv doar dacă se află în situația prevăzută la alin. (1) lit. a).

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), declararea în inactivitate nu se poate face înainte de împlinirea termenului de 15 zile prevăzut la art. 107 alin. (1).

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. f) și g), declararea în inactivitate se va face după împlinirea termenului de 30 de zile de la comunicarea către contribuabil/plătitor a unei notificări referitoare la situațiile respective.

(4) Declararea ca inactiv a contribuabilului/plătitorului, precum și reactivarea acestuia se efectuează de către organul fiscal central, prin decizie, emisă conform competențelor și procedurii stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Contribuabilul/Plătitorul declarat inactiv conform alin. (1) lit. a), d) - g) se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) își îndeplinește toate obligațiile declarative prevăzute de lege;

b) nu înregistrează obligații fiscale restante.

(5¹) Contribuabilul/Plătitorul declarat inactiv conform alin. (1) lit. b) și c) se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute la alin. (5) și dacă organul fiscal central care a propus reactivarea constată că acesta funcționează la domiciliul fiscal declarat.

(6) În cazul contribuabilului/plătitorului prevăzut la alin. (1) lit. d) - g), în vederea reactivării, pe lângă condițiile prevăzute la alin. (5), trebuie să nu se mai afle în situația pentru care a fost declarat inactiv, conform mențiunilor înscrise în registrele în care a fost înregistrat, precum în nicio altă situație din cele prevăzute la alin. (1) lit. d) - g).

(7) Condiția prevăzută la alin. (5) lit. a) se consideră îndeplinită și în cazul în care obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal central.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (5), (5¹) și (6), contribuabilul/plătitorul pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilul/plătitorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/plătitorul pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare se reactivează de organul fiscal central, la cererea acestora, după îndeplinirea obligațiilor declarative.

(9) Ori de câte ori se constată că un contribuabil/plătitor a fost declarat inactiv din eroare, organul fiscal central emitent anulează decizia de declarare a contribuabilului/plătitorului ca inactiv, cu efect pentru viitor și pentru trecut.

(9¹) În cazul suspendării executării deciziei de declarare în inactivitate, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, toate efectele deciziei de inactivare sunt suspendate până la încetarea acesteia și contribuabilul/plătitorul se reactivează pe perioada suspendării.

(10) A.N.A.F. organizează evidența contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi/reactivați în cadrul Registrului contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați, care conține:

- a) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului;
- b) data declarării ca inactiv a contribuabilului/plătitorului;
- c) data reactivării;
- d) denumirea organului fiscal central care a emis decizia de declarare în inactivitate/reactivare;
- e) alte mențiuni.

(11) Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați este public și se afișează pe site-ul A.N.A.F.

(12) Înscrierea în registrul prevăzut la alin. (11) se face de către organul fiscal central emitent, după comunicarea deciziei de declarare în inactivitate/reactivare, în termen de cel mult 5 zile de la data comunicării.

(13) Decizia de declarare în inactivitate/reactivare produce efecte față de terți din ziua următoare datei înscrierii în registrul prevăzut la alin. (10).

(14) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

TITLUL V

Stabilirea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ART. 93

Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.

(2) Creanțele fiscale se stabilesc astfel:

- a) prin declarație de impunere, în condițiile art. 95 alin. (4) și art. 102 alin. (2);
- b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(3) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazurile în care creanțele fiscale sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum și în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.

ART. 94

Stabilirea creanțelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

(1) Cuantumul creanțelor fiscale se stabilește sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția cazului în care stabilirea a avut loc ca urmare a unei inspecții fiscale sau a unei verificări a situației fiscale personale.

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată, din inițiativa organului fiscal ori la solicitarea contribuabilului/plătitorului, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale sau ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației

fiscale personale, finalizată cu raport de inspecție/raport de verificare și decizie emisă potrivit prevederilor art. 131, 145 și 146, după caz.

(4) În situația în care contribuabilul/plătitorul corectează declarațiile de impunere în condițiile art. 105 alin. (6), se redeschide rezerva verificării ulterioare astfel:

a) pentru elementele bazei de impozitare ce fac obiectul corecției, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale;

b) pentru toate elementele bazei de impozitare, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

CAPITOLUL II

Dispoziții privind decizia de impunere

ART. 95

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta stabilește sau modifică baza de impozitare ca urmare a unei verificări documentare, a unei inspecții fiscale ori a unei verificări a situației fiscale personale, efectuate în condițiile legii.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, și în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impozitare potrivit art. 99.

(4) Declarația de impunere întocmită potrivit art. 102 alin. (2) este asimilată cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare, și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situația în care legea nu prevede obligația de calculare a impozitului, declarația de impunere este asimilată unei decizii referitoare la baza de impozitare.

(6) Decizia de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii constituie și înștiințări de plată, de la data comunicării acestora, în condițiile în care se stabilesc sume de plată.

ART. 96

Renunțarea la stabilirea creanței fiscale

(1) Organul fiscal renunță la stabilirea creanței fiscale și nu emite decizie de impunere ori de câte ori constată încetarea persoanei juridice sau decesul persoanei fizice și nu există succesori.

(2) Organul fiscal central renunță la stabilirea creanței fiscale și nu emite decizie de impunere în situația în care creanța fiscală principală este mai mică de 20 de lei. În situația în care decizia are ca obiect mai multe tipuri de creanțe fiscale principale, plafonul se aplică totalului acestor creanțe.

(3) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale la care pot renunța, care nu poate depăși limita maximă prevăzută la alin. (2).

ART. 97

Forma și conținutul deciziei de impunere

Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și tipul creanței fiscale, baza de impozitare, precum și cuantumul acesteia, pentru fiecare perioadă impozabilă.

ART. 98

Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

- a) deciziile privind soluționarea cererilor de rambursare de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind soluționarea cererilor de restituiri de creanțe fiscale;
- b) deciziile referitoare la bazele de impozitare;
- c) deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii;
- d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare, inclusiv deciziile de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale.

ART. 99

Deciziile referitoare la bazele de impozitare

(1) Bazele de impozitare se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de impozitare, în următoarele situații:

- a) când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia cuprinde și repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoană care a participat la realizarea venitului;
- b) când sursa venitului impozabil se află pe raza altui organ fiscal decât cel competent teritorial. În acest caz, competența de a stabili baza de impozitare o deține organul fiscal pe raza căruia se află sursa venitului.

(2) Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-și numească un împuternicit comun în relația cu organul fiscal.

ART. 100

Decizii privind stabilirea unor creanțe bugetare

(1) Creanțele bugetare reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice ce trebuie recuperate potrivit legii se stabilesc prin decizie, de către autoritățile competente, în măsura în care legea specială nu prevede altfel.

(2) Decizia prevăzută la alin. (1) este titlu de creanță bugetară potrivit art. 1 pct. 38 și poate fi contestată potrivit prezentului cod. Contestația se soluționează de către autoritatea emitentă. Dispozițiile titlului VIII sunt aplicabile în mod corespunzător.

CAPITOLUL III

Dispoziții privind declarația fiscală

ART. 101

Obligația depunerii declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal sau altor legi speciale, la termenele stabilite de acestea.

(2) În cazul în care legea nu prevede termenul de depunere a declarației fiscale, acest termen se stabilește astfel:

- a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal central;
  - b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal local.
- (3) Obligația de a depune declarația fiscală se menține și în cazurile în care:
- a) a fost efectuată plata obligației fiscale;
  - b) obligația fiscală respectivă este scutită la plată, conform reglementărilor legale;
  - c) pentru obligația fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligația declarativă, conform legii;

d) veniturile sunt obținute în România de contribuabili nerezidenți și care potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri nu sunt impozabile în România.

(4) În cazul obligațiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal central poate aproba, la cererea contribuabilului/plătitorului, alte termene sau condiții de depunere a declarațiilor fiscale, în funcție de necesitățile administrării obligațiilor fiscale. Asupra termenelor și condițiilor decide organul fiscal central potrivit competențelor aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4¹) Entitățile înregistrate în registrul comerțului, pentru care există înscrise mențiuni privind inactivitatea temporară, nu au obligația depunerii declarațiilor fiscale pentru perioada în care se află în inactivitate temporară, începând cu data de 1 a lunii următoare înscrierii mențiunii privind inactivitatea temporară în registrul comerțului.

(4²) Celelalte entități, altele decât cele prevăzute la alin. (4¹), nu au obligația depunerii declarațiilor fiscale, pentru perioada pentru care au solicitat suspendarea activității la organismele care le-au autorizat, începând cu data de 1 a lunii următoare înscrierii mențiunii privind suspendarea activității în registrul contribuabililor.

(4³) Aplicarea prevederilor alin. (4¹) și (4²) încetează la data reluării activității sau la împlinirea unui termen de 3 ani de la data înregistrării în registrul comerțului a mențiunii privind inactivitatea temporară sau a mențiunii privind suspendarea activității în registrul contribuabililor.

(4⁴) Obligațiile de declarare, aferente activității desfășurate anterior înregistrării inactivității temporare/suspendării, se mențin.

(5) Contribuabilul/Plătitorul care are sedii secundare înregistrate fiscal ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor are obligația de a declara, în numele sediilor secundare, impozitul pe venitul din salarii datorat de acestea, potrivit legii.

(6) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin mai multe sedii permanente, obligația de declarare prevăzută la alin. (5) se îndeplinește prin sediul permanent desemnat potrivit prevederilor din Codul fiscal.

ART. 102

Forma și conținutul declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declarația de impunere contribuabilul/plătitorul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a completa declarația fiscală înscriind corect, complet și cu bună-credință informațiile prevăzute de formular, corespunzătoare situației sale fiscale. Declarația fiscală se semnează de către contribuabil/plătitor sau, după caz, reprezentantul legal ori împuternicitul acestuia.

(4) Obligația de semnare a declarației fiscale se consideră a fi îndeplinită și în următoarele situații:

a) în cazul transmiterii declarației fiscale prin sistemul electronic de plăți;

b) în cazul transmiterii declarației fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanță în condițiile art. 103 alin. (1).

(5) Declarația fiscală trebuie însoțită de documentația cerută de prevederile legale.

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de către organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot stabili tipurile de creanțe fiscale pentru care organul fiscal poate transmite contribuabilului/plătitorului formularele de declarare a creanțelor fiscale, instrucțiunile de completare a acestora, alte informații utile, precum și plicurile preadresate. În acest caz, contravaloarea corespondenței se suportă de către organul fiscal central.

ART. 103

Depunerea declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se depune la registratura organului fiscal competent sau se comunică prin poștă, cu confirmare de primire, ori prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță. În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura privind transmiterea declarației fiscale prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, precum și declarațiile fiscale care se transmit obligatoriu prin asemenea mijloace sau sisteme se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(1¹) Organul fiscal local în colaborare cu organul fiscal central acordă asistență în vederea completării și/sau depunerii declarației unice privind impunerea veniturilor persoanelor fizice pentru contribuabilii care au domiciliul fiscal în localitatea în care își are sediul organul fiscal local și nu există o unitate teritorială a A.N.A.F. Declarația astfel completată se transmite organului fiscal central competent în administrarea contribuabilului, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, fie de contribuabil, fie de organul fiscal local.

(1²) Procedura de acordare a asistenței realizată de organul fiscal local în colaborare cu organul fiscal central și de transmitere a declarației unice potrivit alin. (1¹) se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(2) Declarația fiscală poate fi redactată de organul fiscal sub formă de proces-verbal, dacă din motive independente de voința contribuabilului/plătitorului acesta este în imposibilitatea de a scrie.

(3) Data depunerii declarației fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la poștă, după caz. În situația în care declarația fiscală se depune prin mijloace electronice de transmitere la distanță, data depunerii declarației este data înregistrării acesteia pe pagina de internet a organului fiscal, astfel cum rezultă din mesajul electronic de confirmare transmis ca urmare a primirii declarației.

(4) Data depunerii declarației fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță este data înregistrării acesteia pe portal, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor, cu condiția validării conținutului declarației. În cazul în care declarația nu este validată, data depunerii declarației este data validării astfel cum rezultă din mesajul electronic.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în situația în care declarația fiscală a fost depusă până la termenul legal, iar din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor rezultă că aceasta nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea declarației, data depunerii declarației este data din mesajul transmis inițial în cazul în care contribuabilul/plătitorul depune o declarație validă până în ultima zi a lunii în care se împlinesc termenul legal de depunere.

(6) În cazul creanțelor administrate de organul fiscal central sau de organul fiscal local, declarația fiscală depusă și înregistrată la un organ fiscal necompetent este considerată a fi depusă la data înregistrării acesteia la organul fiscal necompetent. În acest caz, organul fiscal necompetent transmite declarația fiscală la organul fiscal competent în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării declarației. În cazul în care la momentul depunerii declarației fiscale la registratura organului fiscal acesta sesizează că declarația fiscală nu îi este adresată nu o înregistrează și îi recomandă contribuabilului depunerea la organul fiscal competent.

ART. 104

Certificarea declarației fiscale depuse la organul fiscal central

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate opta pentru certificarea declarației fiscale, inclusiv a declarației fiscale rectificative, anterior depunerii acestora la organul fiscal central, de către un

consultant fiscal care a dobândit această calitate potrivit reglementărilor legale cu privire la organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală și care este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală.

(2) Certificarea declarației fiscale se realizează cu/fără rezerve, potrivit normelor de certificare aprobate, în condițiile legii, de Camera Consultanților Fiscali, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice. Documentele care se încheie ca urmare a certificării trebuie să cuprindă obligatoriu explicații cu privire la cuantumul și natura creanței fiscale declarate, precum și, după caz, cauzele care au generat rectificarea, iar în cazul unei certificări cu rezerve, motivația acesteia.

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă procedura de depunere la organul fiscal a documentului de certificare întocmit de consultantul fiscal potrivit normelor prevăzute la alin. (2), precum și procedura privind schimbul de informații între A.N.A.F. și Camera Consultanților Fiscali.

(4) Certificarea declarației fiscale de către un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal are ca efect lipsa certificării.

(5) Organul fiscal central notifică contribuabilul/plătitorul în cazul în care constată că a fost depusă o declarație fiscală certificată de un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal, potrivit legii. În cazul în care certificarea nu se depune în termen de 30 de zile de la notificare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

(6) Certificarea declarației fiscale de către un consultant fiscal reprezintă un criteriu de evaluare în analiza de risc efectuată de organul fiscal central în scopul selectării contribuabililor/plătitorilor pentru inspecția fiscală.

ART. 105

Corectarea declarației fiscale

(1) Declarația de impunere poate fi corectată de către contribuabil/plătitor, pe perioada termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Declarația informativă poate fi corectată de către contribuabil/plătitor indiferent de perioada la care se referă.

(3) Declarațiile prevăzute la alin. (1) și (2) pot fi corectate prin depunerea unei declarații rectificative.

(4) În cazul taxei pe valoarea adăugată, corectarea erorilor din deconturile de taxă se realizează potrivit prevederilor Codului fiscal. Erorile materiale din decontul de taxă pe valoarea adăugată se corectează potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Declarația de impunere nu poate fi depusă și nu poate fi corectată după anularea rezervei verificării ulterioare.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), declarația de impunere poate fi depusă sau corectată după anularea rezervei verificării ulterioare în următoarele situații:

a) în situația în care corecția se datorează îndeplinirii sau neîndeplinirii unei condiții prevăzute de lege care impune corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente;

b) în situația în care prin hotărâri judecătorești definitive s-au stabilit în sarcina plătitorului obligații de plată reprezentând venituri sau diferențe de venituri către beneficiarii acestora ori plata unor sume sau acceptarea unor cheltuieli care generează modificarea bazei de impozitare și a obligațiilor fiscale aferente unor perioade pentru care s-a anulat rezerva verificării ulterioare.

(7) În situațiile prevăzute la alin. (6), contribuabilul/plătitorul trebuie să menționeze în declarația de impunere depusă sau rectificată temeiul legal pentru depunerea ori corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente.

(8) În situația în care în timpul inspecției fiscale contribuabilul/plătitorul depune sau corectează declarația de impunere aferentă perioadelor și creanțelor fiscale ce fac obiectul inspecției fiscale, aceasta nu va fi luată în considerare de organul fiscal.

CAPITOLUL IV

Stabilirea bazei de impozitare prin estimare

ART. 106

Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare

(1) Organul fiscal stabilește baza de impozitare și creanța fiscală aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impozitare, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impozitare se efectuează în situații cum ar fi:

a) în situația prevăzută la art. 107 alin. (1) - (4);

b) în situația în care organul fiscal nu poate determina situația fiscală corectă și constată că evidențele contabile sau fiscale ori declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul controlului fiscal sunt incorecte, incomplete, precum și în situația în care acestea nu există ori nu sunt puse la dispoziția organelor fiscale.

(3) În situațiile în care, potrivit legii, organul fiscal este îndreptățit să stabilească prin estimare bazele de impozitare, acesta identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale. Organul fiscal are obligația menționării în actul de impunere a motivelor de fapt și a temeiului de drept care au determinat folosirea estimării, precum și a criteriilor de estimare.

(4) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și în scopul stabilirii prin estimare a bazei de impozitare, organul fiscal poate folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impozitare, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Cuantumul creanțelor fiscale rezultate din aplicarea prevederilor prezentului articol sunt stabilite sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția celor stabilite în cadrul unei inspecții fiscale.

ART. 107

Stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale ca urmare a nedeunerii declarației de impunere

(1) Nedeunerea declarației de impunere dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale prin decizie de impunere. Stabilirea din oficiu nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înștiințarea contribuabilului/plătitorului privind depășirea termenului legal de depunere a declarației de impunere. Aceste prevederi nu sunt aplicabile după începerea inspecției fiscale pentru obligațiile fiscale nedeclarate.

(2) În înștiințarea prevăzută la alin. (1) organul fiscal informează contribuabilul/plătitorul cu privire la consecințele nedeunerii declarației de impunere.

(3) Stabilirea din oficiu a creanței fiscale se face prin estimarea bazei de impozitare, potrivit art. 106. Organul fiscal procedeează la estimarea creanței fiscale ori de câte ori informațiile deținute de organul fiscal nu permit estimarea bazei de impozitare.

(4) Pentru creanțele fiscale administrate de organul fiscal central, înștiințarea pentru nedeunerea declarațiilor și stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale nu se face în cazul contribuabilului/plătitorului inactiv, atâ timp cât se găsește în această situație.

(5) Contribuabilul/Plătitorul poate depune declarația de impunere pentru creanțele fiscale ce au format obiectul deciziei de impunere emisă potrivit alin. (1), în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă acest termen se împlinește după împlinirea termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale. Decizia de impunere se anulează de organul fiscal la data depunerii declarației de impunere.

(6) În cazul în care se depune declarația de impunere potrivit alin. (5), după împlinirea termenului de prescripție prevăzut la art. 110, de la data depunerii declarației începe să curgă un nou termen de prescripție.

CAPITOLUL V

Despre evidențele fiscale și contabile

ART. 108

Obligația de a conduce evidența fiscală

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale și a obligațiilor fiscale datorate, contribuabilul/plătitorul are obligația să conducă evidențe fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) În vederea documentării respectării principiului valorii de piață contribuabilul/plătitorul care desfășoară tranzacții cu persoane afiliate are obligația să întocmească dosarul prețurilor de transfer. La solicitarea organului fiscal central competent contribuabilul/plătitorul are obligația de a prezenta dosarul prețurilor de transfer. Cuantumul tranzacțiilor pentru care contribuabilul/plătitorul are obligația întocmirii dosarului prețurilor de transfer, termenele pentru întocmirea acestuia, conținutul dosarului prețurilor de transfer, precum și condițiile în care se solicită acesta se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) Sunt evidențe fiscale registrele, situațiile, precum și orice alte înscrisuri care, potrivit legislației fiscale, trebuie întocmite în mod obligatoriu în scopul stabilirii stării de fapt fiscale și a creanțelor fiscale, cum ar fi: jurnalul pentru vânzări, jurnalul pentru cumpărări, registrul de evidență fiscală.

ART. 109

Reguli pentru conducerea evidențelor contabile și fiscale

(1) Evidențele contabile și fiscale se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia, inclusiv pe suport electronic, sau pot fi încredințate spre păstrare unei societăți autorizate, potrivit legii, să presteze servicii de arhivare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), evidențele contabile și fiscale ale exercițiului financiar în curs se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia sau, în perioada 1 - 25 a lunii următoare perioadei fiscale de raportare, la sediul persoanei fizice ori juridice autorizate pentru prelucrarea lor în vederea întocmirii declarațiilor fiscale.

(3) Dispozițiile legale privind păstrarea, arhivarea și limba folosită pentru evidențele contabile sunt aplicabile și pentru evidențele fiscale.

(4) În cazul în care evidențele contabile și fiscale sunt ținute cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format electronic contribuabilul/plătitorul este obligat să păstreze și să prezinte aplicațiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(5) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să evidențieze veniturile realizate și cheltuielile efectuate din activitățile desfășurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror altor documente prevăzute de lege.

(6) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să utilizeze pentru activitatea desfășurată documente primare și de evidență contabilă stabilite prin lege și să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operațiunilor înregistrate.

(7) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidențe relevante pentru impozitare ținute de contribuabil/plătitor.

CAPITOLUL VI

Prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale

ART. 110

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

ART. 111

Înteruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

(1) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se înterup:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru înteruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) la data depunerii de către contribuabil/plătitor a declarației de impunere după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;

c) la data la care contribuabilul/plătitorul corectează declarația de impunere sau efectuează un alt act voluntar de recunoaștere a creanței fiscale datorate.

(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se suspendă:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale, în condițiile respectării duratei legale de efectuare a acestora;

c) pe timpul cât contribuabilul/plătitorul se sustrage de la efectuarea inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale;

d) pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/plătitor inactiv și data reactivării acestuia;

e) pe perioada cuprinsă între data comunicării către organele de urmărire penală a procesului-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală sau a procesului-verbal întocmit ca urmare a solicitării organelor de urmărire penală adresată organelor fiscale de a efectua constatări cu privire la faptele care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează și data rămânerii definitive a soluției de rezolvare a cauzei penale;

f) pe perioada cuprinsă între data decesului persoanei fizice la care era în curs de desfășurare o acțiune de inspecție fiscală/verificare a situației fiscale personale și data luării la cunoștință de către organul de inspecție/verificare că există sau nu succesori, după caz.

ART. 112

Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a creanței fiscale, procedează la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală.

TITLUL VI

Controlul fiscal

CAPITOLUL I

Inspecția fiscală

ART. 113

Obiectul inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare și a situațiilor de fapt aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale.

(2) În scopul efectuării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală procedează la:

- a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului;
- b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă și fiscală a contribuabilului/plătitorului, inclusiv din fișierul standard de control fiscal;
- c) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse și, după caz, a descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legislației fiscale;
- d) verificarea, constatarea și investigarea fiscală a actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului/plătitorului supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă;
- e) solicitarea de informații de la terți;
- f) verificarea locurilor unde se realizează activități generatoare de venituri impozabile ori unde se află bunurile impozabile;
- g) solicitarea de explicații scrise de la reprezentantul legal al contribuabilului/plătitorului sau împuternicitul acestuia ori de la persoanele prevăzute la art. 124 alin. (1), după caz, ori de câte ori acestea sunt necesare în timpul inspecției fiscale, pentru clarificarea și definitivarea constatărilor;
- h) informarea reprezentantului legal al contribuabilului/plătitorului sau a împuternicitului acestuia, după caz, cu privire la constatările inspecției fiscale, precum și discutarea acestora;
- i) stabilirea bazei de impozitare, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de obligația fiscală principală declarată de către contribuabil/plătitor și/sau stabilită, după caz, de organul fiscal;
- j) sancționarea potrivit legii a faptelor reprezentând încălcări ale legislației fiscale și contabile constatate și dispunerea de măsuri pentru prevenirea și combaterea abaterilor de la prevederile legislației fiscale și contabile;

k) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

l) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

(3) Nu intră în atribuțiile inspecției fiscale efectuarea de constatări tehnico-științifice sau orice alte verificări solicitate de organele de urmărire penală în vederea lămuririi unor fapte ori împrejurări ale cauzelor aflate în lucru la aceste instituții.

ART. 114

Persoanele supuse inspecției fiscale

Inspecția fiscală se exercită asupra oricăror persoane și entități, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere sau plată a obligațiilor fiscale prevăzute de lege.

ART. 115

Formele și întinderea inspecției fiscale

(1) Formele de inspecție fiscală sunt:

a) inspecția fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a tuturor obligațiilor fiscale și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce revin unui contribuabil/plătitor, pentru o perioadă de timp determinată;

b) inspecția fiscală parțială, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a uneia sau mai multor obligații fiscale, precum și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, ce revin unui contribuabil/plătitor pentru o perioadă de timp determinată.

(2) Organul de inspecție fiscală decide asupra efectuării unei inspecții fiscale generale sau parțiale, pe baza analizei de risc.

(3) Inspecția fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legislației fiscale/contabile.

ART. 116

Metode de control

(1) Pentru efectuarea inspecției fiscale se pot folosi următoarele metode:

a) inspecția prin sondaj care constă în activitatea de verificare selectivă a perioadelor impozabile, documentelor și operațiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale;

b) inspecția exhaustivă care constă în activitatea de verificare a tuturor perioadelor impozabile, precum și a documentelor și operațiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale;

c) inspecția electronică, care constă în activitatea de verificare a contabilității și a surselor acesteia, prelucrate în mediu electronic, utilizând metode de analiză, evaluare și testare asistate de instrumente informatice specializate.

(2) Selectarea documentelor și a operațiunilor semnificative se apreciază de inspector.

(3) În cazul efectuării inspecției fiscale de către organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot aproba metode și proceduri de sondaj.

ART. 117

Perioada supusă inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Selectarea perioadelor care vor fi supuse inspecției fiscale se efectuează de organul fiscal în funcție de riscul fiscal identificat. Inspecția fiscală se poate extinde, cu respectarea alin. (1) și asupra celorlalte perioade fiscale neverificate.

ART. 118

Reguli privind inspecția fiscală

(1) Activitatea de inspecție fiscală se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare. Condițiile pentru întocmirea programelor se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul inspecției fiscale efectuate de organul fiscal central;

b) prin acte ale autorităților administrației publice locale emise în condițiile legii, în cazul inspecției fiscale efectuate de organul fiscal local.

(2) Inspecția fiscală se exercită pe baza principiilor independenței, unicității, autonomiei, ierarhizării, teritorialității și descentralizării.

(3) Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare tip de creanță fiscală și pentru fiecare perioadă supusă impozitării.

(4) La începerea inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală trebuie să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimația de inspecție și ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului de inspecție fiscală. Legitimația de inspecție și ordinul de serviciu pot fi prezentate și prin utilizarea mijloacelor video de comunicare la distanță. În cazul organului fiscal central, prezentarea legitimației de inspecție și a ordinului de serviciu se realizează conform procedurii aprobate prin ordin al președintelui ANAF. Începerea inspecției fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control ori de câte ori există obligația ținerii acestuia.

(5) Inspecția fiscală are în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impozitare sau verificarea modului de respectare a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă.

(6) Inspecția fiscală se efectuează în așa fel încât să afecteze cât mai puțin activitatea curentă a contribuabilului/plătitorului și să utilizeze eficient timpul stabilit pentru efectuarea inspecției fiscale.

(7) La finalizarea inspecției fiscale, contribuabilul/plătitorul este obligat să dea o declarație scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziție toate documentele și informațiile solicitate pentru inspecția fiscală. În declarație se menționează și faptul că au fost restituite toate documentele solicitate și puse la dispoziție de contribuabil/plătitor.

(8) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspecției fiscale, în termenele și condițiile stabilite de organul de inspecție fiscală.

ART. 119

Competența de efectuare a inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit și neîngrădit de organul fiscal competent potrivit cap. I și II ale titlului III. Organele fiscale care sunt competente să efectueze inspecția fiscală sunt denumite în sensul prezentului capitol organe de inspecție fiscală.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), competența de efectuare a inspecției fiscale în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central poate fi stabilită prin ordin al președintelui A.N.A.F. și în sarcina altor organe fiscale care nu au competență potrivit cap. I al titlului III.

ART. 120

Reguli speciale privind competența de efectuare a inspecției fiscale de către organul fiscal central

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot constitui, la nivelul aparatului central, structuri care au competență în efectuarea inspecției fiscale pe întreg teritoriul țării.

(2) Competența de efectuare a inspecției fiscale de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central, în condițiile stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul delegării competenței potrivit alin. (2), organul de inspecție fiscală căruia i s-a delegat competența înștiințează contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competență.

ART. 121

Selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru inspecție fiscală

(1) Selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuși inspecției fiscale este efectuată de către organul de inspecție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

(2) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul solicitărilor primite de la alte instituții ale statului, precum și în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală.

ART. 121¹

Notificarea de conformare emisă de organul fiscal central în cazul inspecției fiscale

(1) Pentru contribuabilii/plătitorii prezumtivi a fi selectați pentru efectuarea inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală transmite acestora, în scris, o notificare de conformare cu privire la riscurile fiscale identificate în scopul reanalizării de către aceștia a situației fiscale și, după caz, de a depune sau de a corecta declarațiile fiscale.

(2) Prin notificare se comunică contribuabilului/plătitorului că în termen de 30 de zile de la data comunicării notificării are posibilitatea să depună sau să corecteze declarațiile fiscale. Până la expirarea acestui termen, organul de inspecție fiscală nu întreprinde nicio acțiune în vederea selectării pentru efectuarea inspecției fiscale.

(3) Depunerea sau corectarea declarațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor nu împiedică selectarea pentru efectuarea inspecției fiscale, însă numai după împlinirea termenului prevăzut la alin. (2).

(4) După împlinirea termenului prevăzut la alin. (2) contribuabilii/plătitorii cu risc fiscal ridicat care nu au remediat riscurile fiscale pentru care au fostificați sunt supuși obligatoriu unei inspecții fiscale sau unei verificări documentare.

(5) Modelul notificării de conformare, periodicitatea emiterii notificărilor, precum și procedura de notificare se aprobă prin ordin al președintelui ANAF.

ART. 122

Avizul de inspecție fiscală

(1) Înaintea desfășurării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală are obligația să înștiințeze, în scris, contribuabilul/plătitorul în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de inspecție fiscală.

(2) Avizul de inspecție fiscală se comunică contribuabilului/plătitorului, înainte de începerea inspecției fiscale, astfel:

- a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;
- b) cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili/plătitori.

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunța la beneficiul perioadei de comunicare a avizului de inspecție fiscală prevăzut la alin. (2).

(4) Avizul de inspecție fiscală se comunică la începerea inspecției fiscale în următoarele situații:

- a) în cazul efectuării unei inspecții fiscale la un contribuabil/plătitor aflat în procedura de insolvență;
- b) în cazul în care, ca urmare a unui control inopinat, se impune începerea imediată a inspecției fiscale;

c) pentru extinderea inspecției fiscale la perioade sau creanțe fiscale, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecție fiscală inițial;

d) în cazul refacerii inspecției fiscale ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației;

e) în cazul unor cereri ale contribuabilului/plătitorului pentru a căror soluționare, ca urmare a analizei de risc, este necesară efectuarea inspecției fiscale.

(5) În cazul prevăzut la alin. (2), după primirea avizului de inspecție fiscală, contribuabilul/plătitorul poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate, amânarea datei de începere a inspecției fiscale. Amânarea se aprobă sau se respinge prin decizie emisă de conducătorul activității de inspecție fiscală care se comunică contribuabilului. În cazul în care cererea de amânare a fost admisă, în decizie se menționează și data la care a fost reprogramată inspecția fiscală.

(6) În cazul prevăzut la alin. (4), contribuabilul/plătitorul poate solicita suspendarea inspecției fiscale. Prevederile art. 127 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(7) Avizul de inspecție fiscală cuprinde:

a) temeiul juridic al inspecției fiscale;

b) data de începere a inspecției fiscale;

c) obligațiile fiscale, alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, precum și perioadele ce urmează a fi supuse inspecției fiscale;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecției fiscale;

e) posibilitatea depunerii sau corectării declarației de impunere aferentă perioadelor și creanțelor fiscale ce vor face obiectul inspecției fiscale, până la data începerii inspecției fiscale.

ART. 123

Începerea inspecției fiscale

(1) În situația în care data de începere a inspecției fiscale înscrisă în aviz este ulterioară împlinirii termenului prevăzut la art. 122 alin. (2), inspecția fiscală nu poate începe înainte de data înscrisă în aviz.

(2) Data începerii inspecției fiscale este data menționată în registrul unic de control, dacă există obligația ținerii acestuia. În cazul contribuabilului/plătitorului care nu ține sau nu prezintă organului de inspecție fiscală registrul unic de control, această dată se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal de constatare se semnează de către organul de inspecție fiscală și de către contribuabil/plătitor și se înregistrează la registratura contribuabilului/plătitorului ori de câte ori există o astfel de registratură.

(3) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului și nu poate începe în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prevăzută în aviz, contribuabilul/plătitorul este înștiințat, în scris, asupra noii date de începere a inspecției fiscale.

(4) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară la sediul organului de inspecție fiscală, data începerii inspecției fiscale este data prevăzută în aviz. Dacă inspecția fiscală nu poate începe la data prevăzută în aviz, cel târziu la data împlinirii acesteia, contribuabilul/plătitorul este înștiințat, în scris, asupra noii date de începere a inspecției fiscale.

ART. 124

Obligația de colaborare a contribuabilului/plătitorului

(1) La începerea inspecției fiscale, contribuabilul/plătitorul trebuie informat că poate numi persoane care să dea informații. Dacă informațiile furnizate de contribuabil/plătitor sau de către persoana numită de acesta sunt insuficiente, atunci organul de inspecție fiscală se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații necesare realizării inspecției fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informații, să prezinte la locul de desfășurare a inspecției fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal. De comun acord cu organele de inspecție fiscală, colaborarea contribuabilului/plătitorului la constatarea stărilor de fapt fiscale se poate realiza și prin utilizarea mijloacelor electronice de comunicare la distanță.

(3) Pe toată durata exercitării inspecției fiscale contribuabilul/plătitorul are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

ART. 125

Locul și timpul desfășurării inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, la sediul organului de inspecție fiscală.

(2) Din inițiativa organului de inspecție fiscală sau la solicitarea motivată a contribuabilului/plătitorului, inspecția fiscală se poate desfășura în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului. Cererea contribuabilului/plătitorului se soluționează în termen de maximum 3 zile de la înregistrare. În cazul în care cererea nu este soluționată în termenul de 3 zile, aceasta se consideră acceptată tacit. Schimbarea locului de desfășurare a inspecției fiscale se poate realiza și pe parcursul inspecției fiscale. Contribuabilul/Plătitorul trebuie să pună la dispoziție un spațiu adecvat, precum și logistica necesară desfășurării inspecției fiscale. Dacă nu există sau nu poate fi pus la dispoziție un spațiu de lucru adecvat pentru derularea inspecției fiscale, atunci activitatea de inspecție se desfășoară la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul/plătitorul.

(3) Indiferent de locul unde se desfășoară inspecția fiscală, organul de inspecție fiscală are dreptul să inspecteze locurile în care se desfășoară activitatea, sau unde se află bunurile impozabile, în prezența contribuabilului/plătitorului ori a unei persoane desemnate de acesta.

(4) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului, aceasta se realizează, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului/plătitorului. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru al contribuabilului/plătitorului, cu acordul scris al acestuia și cu aprobarea conducătorului organului de inspecție fiscală.

(5) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară la sediul organului fiscal, aceasta se realizează în timpul programului de lucru al organului fiscal. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru al organului fiscal, dacă nu este necesară prezența contribuabilului/plătitorului, cu aprobarea conducătorului organului de inspecție fiscală.

ART. 126

Durata efectuării inspecției fiscale

(1) Durata efectuării inspecției fiscale este stabilită de organul de inspecție fiscală, în funcție de obiectivele inspecției, și nu poate fi mai mare de:

a) 180 de zile pentru contribuabilii mari, pentru contribuabilii/plătitorii care au sedii secundare, indiferent de mărime, precum și pentru contribuabilii nerezidenți;

b) 90 de zile pentru contribuabilii mijlocii;

c) 45 de zile pentru ceilalți contribuabili.

(2) În cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la alin. (1) în care nu se includ perioadele de suspendare legală a inspecției fiscale, inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat

inspecția fiscală inițială, o singură dată pentru aceeași perioadă și aceleași obligații fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 alin. (1).

(2¹) În cazul în care inspecția fiscală a început și intervine încetarea persoanei juridice sau decesului persoanei fizice ca subiecte de drept fiscal, inspecția fiscală continuă cu succesorii persoanei respective, dacă aceștia există. În acest caz, creanța fiscală se stabilește pe numele succesorilor. În cazul în care nu există succesori inspecția fiscală încetează.

(2²) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (2¹) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul încetării inspecției fiscale potrivit alin. (2), prevederile art. 111 alin. (2) lit. b) nu sunt aplicabile.

ART. 127

Suspendarea inspecției fiscale

(1) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în oricare din următoarele situații și numai dacă apariția acestei situații împiedică finalizarea inspecției fiscale:

a) pentru desfășurarea unuia sau mai multor controale încrucișate în legătură cu actele și operațiunile efectuate de contribuabilul/plătitorul supus inspecției fiscale;

b) pentru ducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse de organul de inspecție fiscală, inclusiv în situația în care acestea privesc elaborarea și prezentarea dosarului prețurilor de transfer;

c) pentru emiterea unei decizii a Comisiei fiscale centrale;

d) pentru efectuarea unei expertize, potrivit art. 63;

e) pentru efectuarea de cercetări specifice în vederea identificării unor persoane sau stabilirii realității unor tranzacții;

f) pentru solicitarea de informații sau documente de la autorități, instituții ori terți, inclusiv de la autorități fiscale din alte state, în legătură cu obiectul inspecției fiscale;

g) pentru finalizarea unor acțiuni de control fiscal efectuate în condițiile legii la același contribuabil/plătitor care pot influența rezultatele inspecției fiscale;

h) pentru efectuarea verificărilor la ceilalți membri ai grupului fiscal/grupului fiscal unic, definite potrivit Codului fiscal;

i) atunci când, în scopul valorificării informațiilor rezultate din alte acțiuni de inspecție fiscală sau obținute de la alte autorități ori de la terți, se impune începerea de îndată a unei inspecții fiscale la un alt contribuabil/plătitor;

i¹) în situația în care organul de inspecție fiscală este sesizat sau i se aduce la cunoștință, în timpul inspecției fiscale că împotriva contribuabilului/plătitorului se află în desfășurare o procedură judiciară în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale sau în situația în care documentele financiar-contabile ale contribuabilului au fost ridicate de organul de urmărire penală, fără a putea fi puse la dispoziția organului de inspecție fiscală;

j) în alte cazuri temeinic justificate.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării. Termenul de 6 luni nu operează în situația prevăzută la alin. (1) lit. i¹). În acest caz, inspecția fiscală se reia după data finalizării procedurii judiciare sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și după data la care organul de inspecție fiscală are acces la documentele financiar-contabile ale contribuabilului.

(3) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale la cererea justificată a contribuabilului/plătitorului. În acest caz, suspendarea nu poate fi mai mare de 3 luni.

(4) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în situația în care soluționarea contestației formulate împotriva unui act administrativ fiscal emis anterior sau a unei acțiuni în contencios-administrativ, pentru același contribuabil/plătitor, poate influența rezultatele inspecției fiscale în curs. În acest caz, inspecția fiscală se reia după emiterea deciziei de soluționare a contestației sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

(5) Ori de câte ori conducătorul inspecției fiscale decide suspendarea inspecției, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului. Suspendarea începe de la data prevăzută în decizie. În cazul în care în decizie nu este prevăzută o astfel de dată suspendarea începe de la data comunicării deciziei de suspendare.

(6) În termen de cel mult 10 zile de la încetarea motivului suspendării sau la împlinirea perioadei de suspendare prevăzută la alin. (2) sau (3), organul de inspecție înștiințează contribuabilul/plătitorul privind încetarea suspendării și stabilește data la care se reia inspecția fiscală.

(7) Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia.

(8) Prevederile art. 124 alin. (1) și (2) nu sunt aplicabile pe perioada suspendării inspecției fiscale.

(9) Contribuabilul/plătitorul are dreptul de a fi informat cu privire la orice alt mijloc de probă obținut de organul fiscal, ca urmare a acțiunilor ce au constituit cauze de suspendare conform alin. (1), și care are legătură cu situația fiscală a contribuabilului/plătitorului, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe, caz în care contribuabilul este informat în mod corespunzător despre obiectivele a căror protejare împiedică accesul acestuia la probe.

(10) Contribuabilul/plătitorul poate contesta decizia de suspendare, potrivit titlului VIII.

ART. 128

Reverificarea

(1) Prin excepție de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă, la propunerea organului de inspecție fiscală desemnat cu efectuarea inspecției sau la cererea contribuabilului, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:

a) după încheierea inspecției fiscale apar date suplimentare care erau necunoscute organului de inspecție fiscală sau, după caz, contribuabilului, la data efectuării inspecției fiscale;

b) datele suplimentare influențează rezultatele inspecției fiscale încheiate.

(2) Prin date suplimentare se înțelege orice fapt sau mijloc de probă de care se ia cunoștință ulterior inspecției, de natură să modifice rezultatele inspecției anterioare.

(2¹) Contribuabilul poate solicita reverificarea în situațiile în care nu poate corecta declarația de impunere potrivit art. 105 alin. (6).

(3) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Decizia se comunică în condițiile prevăzute la art. 122 alin. (2) - (6). În acest caz nu se emite și nu se comunică aviz de inspecție fiscală.

(4) Decizia de reverificare conține, pe lângă elementele prevăzute la art. 46 și elementele prevăzute la art. 122 alin. (7) lit. b) - d).

ART. 129

Refacerea inspecției fiscale

(1) În situația în care, ca urmare a deciziei de soluționare emise potrivit art. 279 se desființează total sau parțial actul administrativ-fiscal atacat, emis în procedura de inspecție fiscală, organul de inspecție fiscală reface inspecția fiscală, cu respectarea dispozițiilor art. 276 alin. (3).

(2) Refacerea inspecției fiscale trebuie să respecte strict perioadele fiscale, precum și considerentele deciziei de soluționare a contestației care au condus la desființare, astfel cum acestea sunt menționate în decizie.

(3) Refacerea inspecției fiscale și emiterea noului act administrativ-fiscal sunt posibile chiar dacă pentru perioadele și obligațiile fiscale vizate de refacere s-a anulat rezerva verificării ulterioare potrivit art. 94 alin. (3).

(4) Refacerea inspecției fiscale se realizează de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul desființat.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), refacerea inspecției fiscale se realizează de către aceeași echipă de inspecție care a încheiat actul desființat dacă, din motive obiective, nu există posibilitatea refacerii inspecției fiscale de către o altă echipă de inspecție.

ART. 130

Dreptul contribuabilului/plătitorului de a fi informat

(1) Contribuabilul/Plătitorul trebuie informat pe parcursul desfășurării inspecției fiscale despre aspectele constatate în cadrul acțiunii de inspecție fiscală, iar la încheierea acesteia, despre constatările și consecințele lor fiscale.

(2) Organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/plătitorului proiectul de raport de inspecție fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere. În acest scop, odată cu comunicarea proiectului de raport, organul de inspecție fiscală comunică și data, ora și locul la care va avea loc discuția finală, însă nu mai devreme de 3 zile lucrătoare de la data comunicării proiectului de raport de inspecție fiscală, respectiv 5 zile lucrătoare în cazul marilor contribuabili. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3) lit. b) nu se include în calculul duratei inspecției fiscale.

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunța la discuția finală, notificând acest fapt organului de inspecție fiscală.

(4) Data încheierii inspecției fiscale este data programată pentru discuția finală cu contribuabilul/plătitorul sau data notificării de către contribuabil/plătitor că renunță la acest drept.

(5) Contribuabilul/Plătitorul are dreptul să își prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările organului de inspecție fiscală, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale. În cazul marilor contribuabili termenul de prezentare a punctului de vedere este de cel mult 7 zile lucrătoare. Termenul poate fi prelungit pentru motive justificate cu acordul conducătorului organului de inspecție fiscală.

ART. 131

Rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere factual și legal și consecințele lor fiscale, cu excepția cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind

stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132. Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde constatările în legătură cu toate perioadele și toate obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.

(3) La raportul de inspecție fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul, acte privind constatări efectuate la sediul contribuabilului/plătitorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de constatare la fața locului și alte asemenea acte.

(4) Pentru fiecare perioadă și obligație fiscală ce au făcut obiectul constatărilor, raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

a) deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;

b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;

c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.

(5) Deciziile prevăzute la alin. (4) se emit în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale.

(6) Deciziile prevăzute la alin. (4) se comunică contribuabilului/plătitorului în condițiile art. 47.

ART. 132

Sesizarea organelor de urmărire penală

(1) Organul de inspecție fiscală are obligația de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) organul de inspecție fiscală are obligația de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecție fiscală și de către contribuabilul/plătitorul supus inspecției, cu sau fără explicații ori obiecțiuni din partea contribuabilului/plătitorului. În cazul în care cel supus inspecției fiscale refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecție fiscală consemnează despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului.

(3) Procesul-verbal întocmit potrivit alin. (2) reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

(4) După sesizarea organelor de urmărire penală, inspecția fiscală încetează numai pentru obligațiile și perioadele fiscale care au făcut obiectul sesizării potrivit alin. (1).

(5) Dacă, după sesizarea organelor de urmărire penală, procurorul, prin ordonanță, dispune clasarea ori renunțarea la urmărirea penală sau dacă, după trimiterea în judecată, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția. În acest caz, se transmite un nou aviz de inspecție fiscală.

ART. 133

Decizia de impunere provizorie

(1) Pe perioada desfășurării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală emite decizii de impunere provizorii pentru obligațiile fiscale principale suplimentare aferente unei perioade și unui tip de obligație verificată. În acest caz, prin excepție de la prevederile art. 131, nu se întocmește raport de inspecție fiscală. În acest scop, organul fiscal informează în cel mult 5 zile lucrătoare, contribuabilul/plătitorul cu privire la finalizarea unei perioade fiscale și a unui tip de obligație fiscală verificată.

(1[^]1) În cazul în care contribuabilul/plătitorul nu a fost informat cu privire la finalizarea verificării unei perioade fiscale și a unui tip de obligație fiscală potrivit alin. (1), acesta poate solicita emiterea deciziei de impunere provizorie după împlinirea a jumătate din durata legală de efectuare a inspecției fiscale, prevăzută la art. 126 alin. (1).

(2) La cererea contribuabilului/plătitorului, decizia de impunere provizorie se emite și se comunică în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data solicitării, în cazul marilor contribuabili, sau în termen de cel mult 5 zile lucrătoare pentru ceilalți contribuabili/plătitori, în scopul stingerii obligațiilor fiscale suplimentare.

(3) Obligațiile fiscale stabilite prin decizii de impunere provizorii se includ în deciziile întocmite în condițiile art. 131 și se contestă împreună cu acestea. Sumele stabilite prin decizie de impunere provizorie se regularizează în decizia de impunere emisă potrivit art. 131.

(4) Decizia de impunere provizorie reprezintă titlu de creanță care devine titlu executoriu la data la care se împlinește termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).

(5) În situația în care decizia de impunere provizorie nu se emite și nu se comunică în termenul prevăzut la alin. (2), contribuabilul/plătitorul nu datorează dobânzi și penalități de nedeclarare începând din ziua următoare împlinirii termenului de emitere și comunicare și până la data la care decizia a fost comunicată contribuabilului/plătitorului.

CAPITOLUL II

Controlul inopinat

ART. 134

Obiectul controlului inopinat

(1) Organul fiscal poate efectua un control fără înștiințarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului, denumit în continuare control inopinat.

(2) Controlul inopinat constă în:

a) verificarea faptică și documentară, în principal, ca urmare a unor informații cu privire la existența unor fapte de încălcare a legislației fiscale;

b) verificarea documentelor și operațiunilor impozabile ale unui contribuabil/plătitor, în corelație cu cele deținute de persoana sau entitatea supusă unui control fiscal, denumită control încrucișat;

c) verificarea unor elemente ale bazei de impozitare sau cu privire la situația fiscală faptică, precum și constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific.

(3) Durata efectuării controlului inopinat este stabilită de conducătorul organului de control, în funcție de obiectivele controlului, și nu poate fi mai mare de 30 de zile.

(4) Pentru aceleași operațiuni și obligațiile fiscale aferente acestora nu se poate derula concomitent și un control inopinat cu o inspecție fiscală derulată la același contribuabil, cu excepția situației în care în alte proceduri sunt necesare constatări în legătură cu operațiuni și obligații fiscale supuse unei inspecții fiscale în derulare, caz în care echipa de inspecție fiscală este competentă să efectueze și un control inopinat. În acest caz se încheie proces-verbal potrivit art. 135 alin. (3), iar durata controlului inopinat nu intră în calculul duratei inspecției fiscale.

ART. 135

Reguli privind desfășurarea controlului inopinat

(1) La începerea controlului inopinat, organul de control este obligat să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimația de control și ordinul de serviciu.

(1[^]1) Controlul inopinat se efectuează de către organele de inspecție fiscală și organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale, potrivit art. 138 alin. (3).

(2) Efectuarea controlului inopinat trebuie consemnată în registrul unic de control, potrivit legii.

(3) La finalizarea controlului inopinat se încheie proces-verbal, care constituie mijloc de probă în sensul art. 55. Un exemplar al procesului-verbal se comunică contribuabilului/plătitorului.

(4) Contribuabilul/Plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(5) Prevederile art. 113 alin. (2) lit. a), b), e), f), g), h), j), k) și l), art. 118 alin. (8), art. 120, 124, 125 și 132 sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul controlului inopinat.

CAPITOLUL III

Controlul antifraudă

ART. 136

Competența, obiectul și regulile de efectuare a controlului antifraudă

(1) Controlul antifraudă se efectuează de către funcționarii publici din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală pe întreg teritoriul țării, în baza analizei de risc. Aceștia sunt denumiți, în sensul prezentului capitol, organe de control antifraudă fiscală.

(2) Controlul antifraudă are ca obiect prevenirea și combaterea fraudei și evaziunii fiscale. Organele de control antifraudă fiscală exercită activități de control operativ, fără informarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului cu privire la efectuarea controlului.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), organele de control antifraudă fiscală pot efectua controlul antifraudă fără existența unei analize de risc în următoarele cazuri:

a) atunci când, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, constată încălcări ale legislației fiscale care impun o intervenție imediată;

b) în mod excepțional, în vederea efectuării unor acțiuni de control cu caracter specific, în scopul prevenirii și combaterii fraudei și/sau evaziunii fiscale.

(4) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită pentru efectuarea controlului antifraudă.

ART. 137

Reguli privind controlul antifraudă

(1) În exercitarea atribuțiilor ce le revin, organele de control antifraudă fiscală au drepturile prevăzute la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare.

(2) La începerea controlului antifraudă, organele de control antifraudă fiscală sunt obligate să se legitimeze în condițiile legii.

(3) Ori de câte ori controlul antifraudă se efectuează în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului, controlul se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.

- (4) Pe durata controlului antifraudă, contribuabilul/plătitorul are următoarele drepturi:
- a) de a solicita legitimarea organelor de control antifraudă fiscală care efectuează acțiunea de control antifraudă;
  - b) de a beneficia de asistență de specialitate;
  - c) de a fi informat pe parcursul desfășurării controlului antifraudă asupra constatărilor efectuate;
  - d) ca activitatea sa să fie cât mai puțin afectată pe timpul desfășurării controlului antifraudă;
  - e) de a primi dovada scrisă în cazul reținerii unor documente ca urmare a activității de control antifraudă.

(5) Persoanele prevăzute la art. 66 și 67 au dreptul de a refuza, după caz, furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrisuri, în condițiile legii.

ART. 137¹

Rezultatele controlului antifraudă

(1) La finalizarea controlului antifraudă se încheie proces-verbal de control, în condițiile legii. Un exemplar al procesului-verbal de control se comunică contribuabilului/plătitorului.

(2) Procesul-verbal/actul de control prevăzut la alin. (1) constituie mijloc de probă în sensul prevederilor art. 55, inclusiv în situația în care în conținutul său sunt prezentate consecințele fiscale ale neregulilor constatate.

(3) Contribuabilul/Plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal/actul de control în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(4) Punctul de vedere al contribuabilului/plătitorului exprimat potrivit alin. (3) se analizează la nivelul Direcției generale antifraudă fiscală.

(5) În măsura în care din analiza prevăzută la alin. (4) reiese că este necesară refacerea controlului și/sau a procesului-verbal/actului de control, după caz, conducătorul structurii dispune măsurile necesare conform celor constatate.

(6) Punctul de vedere al contribuabilului/plătitorului, împreună cu analiza menționată la alin. (4), va fi avut în vedere de către organele competente.

CAPITOLUL IV

Verificarea situației fiscale personale de către organul fiscal central

ART. 138

Obiectul și regulile privind verificarea persoanelor fizice

(1) Organul fiscal central are dreptul de a efectua o verificare fiscală a ansamblului situației fiscale personale a persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit.

(2) Pentru verificarea situației fiscale personale a persoanei fizice, se efectuează următoarele activități preliminare:

a) analiza de risc de către structura de la nivelul aparatului central al ANAF în vederea stabilirii riscului aferent persoanelor fizice de neconformare la declararea veniturilor impozabile. Riscul aferent unei persoane fizice de neconformare la declararea veniturilor impozabile reprezintă diferența semnificativă între veniturile estimate în cadrul analizei de risc și veniturile declarate de persoana fizică și/sau de plătitori pentru aceeași perioadă impozabilă. Diferența este semnificativă dacă între veniturile estimate în cadrul analizei de risc și veniturile declarate de persoana fizică și/sau de plătitori este o diferență mai mare de 10% din veniturile declarate, dar nu mai puțin de 50.000 lei;

b) notificarea, în scris, a persoanelor fizice identificate cu risc fiscal potrivit lit. a), înainte de selectarea pentru verificarea situației fiscale personale, că au posibilitatea de a reanaliza situația

fiscală personală, inclusiv de a depune sau de a corecta declarațiile fiscale în termenul prevăzut la art. 140¹ alin. (2);

c) selectarea persoanelor fizice ce urmează a fi supuse verificării situației fiscale personale efectuate la nivelul aparatului central al ANAF, în funcție de nivelul riscului stabilit. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

(3) Competența de exercitare a verificării situației fiscale personale și a activităților preliminare acesteia se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F. Aparatul central al A.N.A.F. are competență în efectuarea verificării persoanelor fizice, potrivit prezentului capitol, pe întregul teritoriu al țării.

(4) Prin situație fiscală personală se înțelege totalitatea drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente de natură să determine starea de fapt fiscală reală a persoanei fizice pe perioada verificată.

(5) Înaintea desfășurării verificării situației fiscale personale, organul fiscal central are obligația să înștiințeze, în scris, persoana fizică supusă verificării în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de verificare.

(6) Organul fiscal central solicită persoanei fizice prezentarea, în termen de cel mult 60 de zile de la comunicarea avizului de verificare, sub sancțiunea decăderii, de documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situația sa fiscală. Termenul se poate prelungi cu 30 de zile, o singură dată, la solicitarea justificată a persoanei fizice, cu acordul organului fiscal central.

(7) Persoana supusă verificării are obligația de a depune în termenul prevăzut la alin. (6) o declarație de patrimoniu și de venituri la solicitarea organului fiscal central. Solicitarea se face prin avizul de verificare.

(8) Elementele de patrimoniu și de venituri ce trebuie declarate de persoana fizică supusă verificării, precum și modelul declarației se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(9) Cu ocazia verificării situației fiscale personale, organul fiscal central stabilește veniturile obținute de persoana fizică în cursul perioadei verificate. În acest scop organul fiscal central utilizează metode indirecte de stabilire a veniturilor, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(10) În cazul în care persoana fizică supusă verificării nu îndeplinește obligațiile prevăzute la alin. (6) și (7) verificarea situației fiscale personale se face pe baza informațiilor și documentelor deținute sau obținute de organul fiscal central în condițiile prezentului cod.

(11) Organul fiscal central apreciază asupra metodei indirecte folosite și a întinderii acesteia, în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(12) Ori de câte ori, pe parcursul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central apreciază că sunt necesare noi documente sau informații relevante pentru verificare, le poate solicita persoanei fizice, în condițiile prezentului cod. În acest caz, organul fiscal central stabilește un termen rezonabil, care nu poate fi mai mic de 10 zile, pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate.

(13) Pe parcursul derulării verificării situației fiscale personale, persoana fizică supusă verificării are dreptul să prezinte orice documente justificative sau explicații pentru stabilirea situației fiscale reale. Cu ocazia prezentării documentelor justificative sau explicațiilor, concluziile se consemnează într-un document semnat de ambele părți. În cazul în care persoana fizică verificată refuză semnarea documentului, se consemnează refuzul de semnare.

(14) La începerea verificării situației fiscale personale, persoana fizică verificată este informată că poate numi, în condițiile prezentului cod, persoane care să dea informații.

(15) Dacă informațiile persoanei fizice verificate sau cele ale persoanei numite de aceasta sunt insuficiente, atunci organul fiscal central se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații, în condițiile prezentului cod.

(16) Persoana fizică verificată trebuie informată pe parcursul desfășurării verificării situației fiscale personale asupra constatărilor rezultate din verificare.

(17) Verificarea situației fiscale personale se efectuează o singură dată pentru impozitul pe venit și pentru fiecare perioadă impozabilă.

(18) În situația în care persoana fizică verificată este persoană cu handicap auditiv sau cu surdocecitate, comunicarea dintre aceasta și organul fiscal se realizează prin intermediul unui interpret în limbaj mimico-gestual.

ART. 139

Drepturile și obligațiile organului fiscal central

În scopul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central poate proceda la:

- a) solicitarea, în condițiile legii, de informații de la autorități și instituții publice;
- b) analiza tuturor informațiilor, documentelor și a altor mijloace de probă referitoare la situația fiscală a persoanei fizice verificate;
- c) confruntarea informațiilor obținute prin administrarea mijloacelor de probă cu cele din declarațiile fiscale depuse, conform legii, de persoana fizică verificată sau, după caz, de plătitorii de venit ori terțe persoane;
- d) solicitarea, în condițiile legii, de informații, clarificări, explicații, documente și alte asemenea mijloace de probă de la persoana fizică verificată și/sau de la persoane cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice;
- e) discutarea constatărilor organului fiscal central cu persoana fizică verificată și/sau cu împuterniciții acesteia;
- f) stabilirea, dacă este cazul, a bazei de impozitare, ajustată pe fiecare categorie de venit, a creanței fiscale principale, precum și a creanțelor fiscale accesorii aferente creanței fiscale principale;
- g) dispunerea măsurilor asigurătorii, în condițiile legii.

ART. 140

Perioada, locul și durata desfășurării verificării situației fiscale personale

(1) Perioada pentru care se determină starea de fapt fiscală a persoanei fizice verificate este perioada impozabilă definită de Codul fiscal.

(2) Verificarea situației fiscale personale se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale.

(3) Verificarea situației fiscale personale se desfășoară de regulă la sediul organului fiscal central. La cererea justificată a persoanei fizice supuse verificării, verificarea situației fiscale personale se poate desfășura și la:

- a) domiciliul său, dacă persoana verificată este în imposibilitate fizică de a se deplasa;
- b) domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate sau juridică, potrivit art. 124 alin. (3), dacă domiciliul acestei persoane reprezintă și sediul său profesional.

(4) Solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență se depune la organul fiscal înainte de data începerii verificării fiscale înscrisă în avizul de verificare. Cererea se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.

(5) Pentru efectuarea verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate ori juridică trebuie ca spațiul pus la dispoziția organului fiscal central să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor. Prin spațiu adecvat

desfășurării verificărilor se înțelege asigurarea unui spațiu, în limita posibilității persoanei fizice, care să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control.

(5[^]1) Prin solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență, se vor prezenta motivele argumentate și justificate cu documente/alte mijloace de probă pentru care se solicită schimbarea locului de desfășurare a verificării situației fiscale personale.

(6) Durata efectuării verificării situației fiscale personale este stabilită de organul fiscal central și nu poate fi mai mare de 270 de zile calculate de la data începerii verificării fiscale.

(6[^]1) Data începerii verificării situației fiscale personale se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal se semnează de către organul fiscal competent și persoana fizică supusă verificării și se înregistrează la registratura organului fiscal.

(7) Perioadele prevăzute de lege sau stabilite de organul fiscal central pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate nu sunt incluse în calculul duratei verificării fiscale.

ART. 140[^]1

Notificarea de conformare emisă de organul fiscal central în cazul verificării situației fiscale personale

(1) Pentru persoanele fizice identificate cu risc fiscal potrivit art. 138 alin. (2) lit. a), organul competent cu efectuarea verificării situației fiscale personale transmite acestora, în scris, o notificare de conformare cu privire la riscurile fiscale identificate, în scopul reanalizării de către acestea a situației fiscale și, după caz, de a depune sau de a corecta declarațiile fiscale.

(2) Prin notificare se comunică persoanei fizice că în termen de 30 de zile de la data comunicării notificării are posibilitatea depunerii sau corectării declarației fiscale. Până la expirarea acestui termen, organul fiscal central prevăzut la art. 138 alin. (2) lit. c) nu întreprinde nicio acțiune în vederea selectării pentru verificarea situației fiscale personale.

(3) Depunerea sau corectarea declarației fiscale de către persoana fizică nu împiedică selectarea pentru verificarea situației fiscale personale, însă numai după împlinirea termenului prevăzut la alin. (2).

(4) După împlinirea termenului prevăzut la alin. (2) persoanele fizice cu risc fiscal ridicat care nu au remediat riscurile fiscale pentru care au fost notificate sunt supuse obligatoriu unei verificări a situației fiscale personale sau unei verificări documentare.

(5) Modelul notificării de conformare, periodicitatea emiterii notificărilor, precum și procedura de notificare se aprobă prin ordin al președintelui ANAF.

ART. 141

Avizul de verificare

(1) Avizul de verificare prevăzut la art. 138 alin. (5) cuprinde:

a) temeiul juridic al verificării;

b) data de începere a verificării;

c) perioada ce urmează a fi supusă verificării;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a verificării. Amânarea se poate solicita o singură dată, pentru motive justificate;

e) solicitarea de informații și înscrisuri pentru verificare, cu mențiunea că înscrisurile într-o limbă străină trebuie însoțite de traducerea în limba română, certificată de traducători autorizați de Ministerul Justiției, potrivit art. 8;

f) solicitarea de depunere a declarației de patrimoniu și de venituri.

(2) Cererea de amânare prevăzută la alin. (1) lit. d) se soluționează în termen de cel mult 5 zile de la data înregistrării acesteia. În situația în care organul fiscal central a aprobat amânarea datei de începere a verificării fiscale, comunică persoanei fizice data la care a fost reprogramată acțiunea de verificare fiscală.

(3) Prin avizul de verificare, persoana fizică este înștiințată că are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

ART. 142

Suspendarea verificării

(1) Verificarea situației fiscale personale poate fi suspendată când este îndeplinită una dintre următoarele condiții și numai dacă neîndeplinirea acesteia împiedică finalizarea verificării:

- a) pentru efectuarea unei expertize potrivit prezentului cod;
- b) pentru efectuarea de cercetări în vederea identificării unor persoane sau în vederea stabilirii realității unor tranzacții;
- c) la solicitarea scrisă a persoanei fizice ca urmare a apariției unei situații obiective, confirmată de organul fiscal central desemnat pentru efectuarea verificării, care conduce la imposibilitatea continuării verificării. Pe parcursul unei verificări, persoana fizică poate solicita suspendarea acesteia doar o singură dată;
- d) pentru solicitarea unor informații suplimentare de la terțe persoane sau de la autoritățile fiscale similare din alte state;
- e) la propunerea structurii care coordonează activitatea de verificare fiscală a persoanelor fizice, pentru valorificarea unor informații rezultate din alte verificări, primite de la alte autorități sau instituții publice ori de la terți.

(2) Data de la care se suspendă acțiunea de verificare este comunicată persoanei fizice prin decizie de suspendare.

(3) După încetarea condițiilor care au generat suspendarea, verificarea situației fiscale personale este reluată, data acesteia fiind comunicată în scris persoanei fizice.

ART. 143

Dreptul de colaborare al persoanei fizice verificate

Persoana fizică verificată are dreptul să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale, în condițiile legii. Aceasta are dreptul să dea informații, să prezinte înscrisuri relevante pentru verificarea fiscală, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

ART. 144

Reverificarea

Prin excepție de la prevederile art. 138 alin. (17), conducătorul organului fiscal central competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă de la data încheierii verificării fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție apar date suplimentare necunoscute organului fiscal la data efectuării verificării.

ART. 145

Raportul de verificare

(1) Rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic și legal, cu excepția cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul verificării situației fiscale personale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132. Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) La raportul privind rezultatele verificării se anexează documentele care au stat la baza constatărilor, documentele întâlnirilor și orice alte acte care au legătură cu constatările efectuate în cauză. Documentele prezentate de persoana fizică verificată se predau organului fiscal central, sub semnătură.

(3) La finalizarea verificării situației fiscale personale, organul fiscal central prezintă persoanei fizice constatările și consecințele lor fiscale, acordându-i acesteia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9, cu excepția cazului în care bazele de impozitare nu au suferit nicio modificare în urma verificării sau a cazului în care persoana fizică renunță la acest drept și notifică, în scris, acest fapt organului fiscal. Dispozițiile art. 138 alin. (18) sunt aplicabile în mod corespunzător. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condițiile art. 9 alin. (3) lit. b) nu se include în calculul duratei verificării situației fiscale personale.

(4) Data, ora și locul prezentării concluziilor se comunică, în scris, persoanei fizice, în timp util.

(5) Persoana fizică are dreptul să prezinte, în scris, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prezentării concluziilor, punctul de vedere cu privire la constatările verificării situației fiscale personale, punct de vedere ce se anexează la raportul de verificare și asupra căruia organul fiscal central se pronunță în cuprinsul raportului.

ART. 146

Decizia de impunere

(1) Raportul prevăzut la art. 145 stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare.

(2) Decizia de impunere sau de încetare a procedurii de verificare se comunică persoanei fizice verificate.

(3) În cazul în care se constată că declarațiile fiscale, documentele și informațiile prezentate în cadrul procedurii de verificare sunt incorecte, incomplete, false sau dacă persoana fizică verificată refuză, în cadrul aceleiași proceduri, prezentarea documentelor pentru verificare ori acestea nu sunt prezentate în termenul legal sau persoana se sustrage prin orice alte mijloace de la verificare, organul fiscal central stabilește baza de impozitare ajustată pentru impozitul pe venit și emite decizia de impunere.

ART. 147

Alte norme aplicabile

Dispozițiile prezentului capitol se completează cu dispozițiile capitolului I în măsura în care nu contravin regulilor speciale privind verificarea situației fiscale personale.

CAPITOLUL V

Verificarea documentară

ART. 148

Sfera și obiectul verificării documentare

(1) Pentru stabilirea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului, organul fiscal poate proceda la o verificare documentară.

(2) Verificarea documentară constă în efectuarea unei analize de coerență a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului, pe baza documentelor existente la dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului, precum și pe baza oricăror informații și documente transmise de terți sau deținute de organul fiscal, care au relevanță pentru determinarea situației fiscale.

(3) Verificarea documentară se efectuează de către organele de inspecție fiscală, organele de control antifraudă fiscală și organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale potrivit art. 138 alin. (3).

(4) Prevederile art. 138 alin. (2) lit. a) și c) și dispozițiile legale prevăzute în ordinul președintelui ANAF emis în temeiul art. 138 alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul verificării documentare.

(5) Organele de control antifraudă fiscală au competență în efectuarea verificării documentare pe întreg teritoriul țării.

ART. 148¹

Reguli privind verificarea documentară

(1) Verificarea documentară se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Stabilirea perioadelor care sunt supuse verificării documentare se efectuează de organul fiscal competent în funcție de riscul fiscal identificat. Pot fi supuse verificării documentare perioade determinate din cadrul uneia sau al mai multor perioade impozabile.

(3) Operațiunile și documentele ce sunt supuse verificării documentare se selectează de organul fiscal competent a efectua controlul. Pot face obiectul verificării documentare una sau mai multe operațiuni realizate într-o perioadă determinată, după caz.

(4) În cadrul verificării documentare efectuate de către organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale se utilizează metodele indirecte de stabilire a veniturilor, prevăzute la art. 138 alin. (9).

(5) În cadrul verificării documentare, comunicările între organul de control și contribuabil/plătitor se pot realiza în condițiile art. 79.

ART. 149

Rezultatul verificării documentare

(1) În situația în care, ca urmare a verificării documentare, organul fiscal constată diferențe față de creanțele fiscale, veniturile sau bunurile impozabile și/sau informațiile în legătură cu acestea declarate de contribuabil/plătitor, acesta înștiințează contribuabilul/plătitorul despre constatările efectuate. Odată cu înștiințarea, organul fiscal solicită documentele și explicațiile scrise pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le prezinte în vederea clarificării situației fiscale.

(2) În cazul în care documentele solicitate potrivit alin. (1) nu au fost prezentate de contribuabil/plătitor în termen de 30 de zile de la comunicarea înștiințării sau documentele prezentate confirmă diferențele identificate de organul fiscal și/sau sunt incorecte sau incomplete, organul fiscal stabilește diferențele de creanțe fiscale datorate prin emiterea unei decizii de impunere sau dispune măsurile necesare respectării prevederilor legale, după caz. La solicitarea contribuabilului/plătitorului, pentru motive temeinic justificate, organul fiscal poate aproba prelungirea termenului pentru prezentarea documentelor.

(3) Decizia de impunere prevăzută la alin. (2) este o decizie sub rezerva verificării ulterioare.

(4) Decizia de impunere emisă în condițiile prezentului articol fără audierea contribuabilului/plătitorului este nulă, cu excepția cazului în care contribuabilul/plătitorul notifică organul fiscal, în scris, că renunță la audiere.

(5) Audierea contribuabilului/plătitorului se efectuează potrivit art. 9 alin. (1) și (3) - (5). Persoana are dreptul să își prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii. Termenul poate fi prelungit cu cel mult 5 zile lucrătoare, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului de control fiscal.

(6) Decizia prevăzută la alin. (2) se emite în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data audierii contribuabilului/plătitorului și se comunică în condițiile art. 47.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central

ART. 150

Regimul actelor de sesizare a organelor de urmărire penală

(1) Procesele-verbale care stau la baza sesizării organelor de urmărire penală prin care organele fiscale constată situații de fapt ce ar putea întruni elementele constitutive ale unei infracțiuni, precum și procesele-verbale încheiate la solicitarea organelor de urmărire penală, prin care se evaluează prejudiciul nu sunt acte administrativ fiscale în sensul prezentului cod.

(2) Pe baza proceselor-verbale prevăzute la alin. (1), organul fiscal organizează evidența fiscală a sumelor reprezentând prejudiciul înscrise în aceste procese-verbale, distinct de evidența creanțelor fiscale.

(3) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană interesată poate să plătească sumele înscrise în procesele-verbale prevăzute la alin. (1) sau, după caz, pretențiile organului fiscal înscrise în documentele prin care s-a constituit parte civilă în procesul penal.

(4) Ori de câte ori, prin actele emise de organele judiciare, rezultă că persoana care a efectuat plata nu datorează sumele achitate, acestea se restituie. În acest caz, dreptul la restituire se naște la data comunicării actului de către organul judiciar.

(5) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 151

Dispoziții finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central și local

(1) Competențele diferitelor structuri de control din cadrul ANAF se stabilesc prin ordin al președintelui ANAF.

(1[^]1) Competențele structurii de control din cadrul Autorității Vamale Române se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității Vamale Române.

(2) Structurile de control din cadrul A.N.A.F. și/sau din cadrul Autorității Vamale Române au obligația de a colabora în scopul efectuării controlului fiscal prevăzut de prezentul titlu, în condițiile stabilite prin ordinul prevăzut la alin. (1).

(3) Delimitarea competențelor diferitelor structuri de control din cadrul organului fiscal local se realizează prin hotărâre a autorității deliberative.

(4) Controlul fiscal efectuat de organul fiscal central sau local poate consta și în acțiuni de prevenire și conformare.

TITLUL VII

Colectarea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ART. 152

Colectarea creanțelor fiscale

(1) În sensul prezentului titlu, colectarea creanțelor fiscale reprezintă totalitatea activităților care au ca scop stingerea creanțelor fiscale.

(2) Colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță fiscală sau al unui titlu executoriu, după caz.

ART. 153

Evidența creanțelor fiscale

(1) În scopul exercitării activității de colectare a creanțelor fiscale, organul fiscal organizează, pentru fiecare contribuabil/plătitor, evidența creanțelor fiscale și modul de stingere a acestora. Evidența se organizează pe baza titlurilor de creanță fiscală și a actelor referitoare la stingerea creanțelor fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are acces la informațiile din evidența creanțelor fiscale, la cererea acestuia, adresată organului fiscal competent.

(3) Accesul la evidența creanțelor fiscale se efectuează potrivit procedurii și condițiilor aprobate, astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal local.

ART. 154

Scadența creanțelor fiscale

(1) Creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.

(2) În cazul în care legea nu prevede scadența, aceasta se stabilește astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

(3) Pentru creanțele fiscale administrate de organul fiscal central stabilite pe baza declarațiilor de impunere, care se plătesc în contul unic și care au scadența diferită de data de 25, aceasta se înlocuiește cu data de 25 a lunii prevăzute de actul normativ care le reglementează.

ART. 155

Prevederi speciale privind scadența și declararea creanțelor fiscale

(1) Persoanele juridice care, în cursul unei perioade fiscale, se dizolvă cu lichidare potrivit legii, au obligația să depună declarațiile fiscale și să plătească obligațiile fiscale aferente până la data depunerii bilanțului în condițiile legii.

(2) Creanțele fiscale administrate de organul fiscal central pentru care, potrivit Codului fiscal sau altor legi care le reglementează, scadența și/sau termenul de declarare se împlinesc la 25 decembrie, sunt scadente și/sau se declară până la data de 21 decembrie. În situația în care data de 21 decembrie, este zi nelucrătoare, creanțele fiscale sunt scadente și/sau se declară până în ultima zi lucrătoare anterioară datei de 21 decembrie.

(3) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal central prin decizii de plăți anticipate comunicate după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal, în cazul

contribuabililor care nu au avut obligația efectuării de plăți anticipate în anul precedent întrucât nu au realizat venituri sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de plăți anticipate.

(4) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă în baza unei declarații de impunere în sensul art. 1 pct. 18 lit. c), comunicată după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal sau alte legi speciale care reglementează respectivele obligații fiscale, sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de impunere, cu condiția depunerii de către contribuabil/plătitor a declarațiilor fiscale în termenul prevăzut de lege.

ART. 156

Termenele de plată

(1) Pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite prin decizie potrivit legii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării deciziei, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1 - 15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare, inclusiv;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16 - 31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare, inclusiv.

(2) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător și în următoarele cazuri:

a) al deciziei de atragere a răspunderii solidare, emisă potrivit art. 26;

b) al deciziei emise potrivit art. 100 în cazul în care legea nu prevede un alt termen de plată;

c) al deciziei de impunere emise de organul fiscal, potrivit legii, pe baza declarației rectificative depuse de contribuabil;

d) al deciziei de impunere emisă de organul fiscal potrivit art. 107, pentru obligațiile fiscale a căror scadență era împlinită la data comunicării deciziei.

(3) Pentru obligațiile fiscale eşalonate la plată, precum și pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabilește prin documentul prin care se acordă eşalonarea.

(4) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor prin declarații fiscale rectificative, termenul de plată al diferențelor este data depunerii declarației rectificative la organul fiscal.

ART. 157

Obligații fiscale restante

(1) Prin obligații fiscale restante se înțelege:

a) obligații fiscale pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată;

b) diferențele de obligații fiscale principale și accesorii stabilite prin decizie de impunere, chiar dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).

(2) Nu sunt considerate obligații fiscale restante:

a) obligațiile fiscale pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit legii, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în actul de acordare a înlesnirii sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. d), precum și celelalte obligații fiscale, care sunt condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată, dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute la art. 194 alin. (1);

a¹) obligațiile fiscale pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit capitolului IV¹, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eşalonare la plată sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 209⁴ alin. (1) lit. d), precum și celelalte obligații fiscale, care sunt condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată, dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute la art. 209⁴ alin. (1);

b) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

b¹) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate potrivit legii, care sunt garantate potrivit art. 210 - 211 sau art. 235;

c) obligațiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat și confirmat în condițiile legii;

d) obligațiile fiscale care nu se sting potrivit art. 266 alin. (9);

e) creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate potrivit art. 253, în limita diferenței de preț ce a fost aprobată la plata în rate.

(3) Nu se consideră că un contribuabil înregistrează obligații fiscale restante în situația în care suma obligațiilor fiscale datorate de contribuabil/plătitor este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit pentru care există cerere în curs de soluționare și cu sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul le are de încasat de la autoritățile contractante. În cazul emiterii certificatului de atestare fiscală se face mențiune în acest sens.

ART. 158

Certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal central

(1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal central competent la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite și din oficiu sau la solicitarea altor autorități publice, în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum și la solicitarea oricărei persoane care deține titluri de participare la o societate.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal central competent și cuprinde obligațiile fiscale restante existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii și nestinse până la data eliberării acestuia, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal central în vederea recuperării.

(3) În certificatul de atestare fiscală se înscriu orice alte mențiuni cu privire la situația fiscală a contribuabilului/plătitorului, prevăzute prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4) Organul fiscal central emitent înscrie în certificatul de atestare fiscală sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul/plătitorul solicitant le are de încasat de la autorități contractante definite potrivit Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare. Înscirarea se face în baza unui document eliberat de autoritatea contractantă prin care se certifică faptul că sumele sunt certe, lichide și exigibile.

(5) Certificatul de atestare fiscală se emite în maximum 3 zile lucrătoare de la data depunerii cererii și poate fi utilizat de persoana interesată, pe o perioadă de până la 30 de zile de la data eliberării. În cazul certificatului de atestare fiscală eliberat pentru persoanele fizice care nu desfășoară activități economice în mod independent sau nu exercită profesii libere, perioada în care poate fi utilizat este de până la 90 de zile de la data eliberării. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil/plătitor, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), în situația contribuabilului/plătitorului supus unei inspecții fiscale și care solicită eliberarea unui certificat de atestare fiscală în scopul radierii din registrele în care a fost înregistrat, certificatul de atestare fiscală se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impozitare, după caz.

ART. 159

Certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal local

(1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal local, la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite și la solicitarea autorităților publice în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum și la solicitarea notarului public, conform delegării date de către contribuabil.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal local și cuprinde obligațiile fiscale restante și, după caz, obligațiile fiscale scadente până în prima zi a lunii următoare depunerii cererii, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal local în vederea recuperării.

(3) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data solicitării și este valabil 30 de zile de la data emiterii.

(4) Certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului articol poate fi prezentat în original sau în copie legalizată oricărui solicitant.

(5) Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, proprietarii bunurilor ce se înstrăinează trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează, potrivit alin. (2). Pentru bunul ce se înstrăinează, proprietarul bunului trebuie să achite impozitul datorat pentru anul în care se înstrăinează bunul, cu excepția cazului în care pentru bunul ce se înstrăinează impozitul se datorează de altă persoană decât proprietarul.

(5¹) Prin excepție de la dispozițiile alin. (5), proprietarii bunurilor care înstrăinează mijloace de transport nu trebuie să prezinte certificatul de atestare fiscală în cazul în care pentru înstrăinare utilizează formularul de contract de înstrăinare-dobândire a unui mijloc de transport aprobat prin ordin al ministrului potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

(6) Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor alin. (5), sunt nule de drept.

(7) Prevederile alin. (5) și (6) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.

ART. 160

Solicitarea certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul

(1) Orice persoană fizică sau juridică, alta decât cea prevăzută la art. 69 alin. (4), poate solicita organelor fiscale certificatul de atestare fiscală sau documente care să ateste situația fiscală a unui contribuabil numai cu consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului în cauză.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), ori de câte ori se dezbate succesiunea unei persoane fizice decedate, notarul public are obligația de a solicita organului fiscal central și organului fiscal local, certificatul de atestare fiscală pentru persoana fizică pentru care se dezbate succesiunea.

(3) Certificatul de atestare fiscală prevăzut la alin. (2) nu se solicită în următoarele situații:

- a) în cazul contribuabililor care la data decesului nu au avut alocat codul numeric personal;
- b) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de calitate de moștenitor;
- c) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de moștenitor exclusiv pentru locul de veci.

(4) Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care procedura succesorală se soluționează de către instanța de judecată.

(5) După finalizarea procedurii succesorală în care în masa succesorală sunt cuprinse obligații fiscale restante și alte creanțe bugetare, notarul public transmite prin mijloace electronice de comunicare organului fiscal central competent, precum și organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află sediul biroului notarial, în termen de 30 de zile de la încheierea acesteia, o copie a certificatului de moștenitor.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), în cazul în care în masa succesorală, pe lângă obligațiile fiscale restante și alte creanțe bugetare, se află și bunuri imobile intabulate, obligația comunicării copiei certificatului de moștenitor împreună cu încheierea de intabulare a acestuia revine Biroului de cadastru și publicitate imobiliară care a dispus înscrierea bunului în cartea funciară. În acest caz, comunicarea se face prin mijloace electronice de comunicare către organul fiscal central competent și organul fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile imobile.

(7) După înscrierea în cartea funciară a actului autentic notarial, a hotărârii judecătorești sau, după caz, a actului de adjudecare prin care se transferă dreptul de proprietate asupra unui bun imobil, Biroul de cadastru și publicitate imobiliară comunică organului fiscal local de la locul situării bunului imobil o copie a încheierii de intabulare la care se atașează și copia actului de înstrăinare a bunului imobil.

(8) Solicitarea și eliberarea certificatului de atestare fiscală potrivit alin. (2) sau art. 159 alin. (1), precum și transmiterea documentelor prevăzute la alin. (5) - (7) se fac prin mijloace electronice de comunicare conform unor proceduri care se aprobă, astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu avizul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și al Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, pentru solicitările ce se depun la organul fiscal central, și respectiv, comunicările făcute către acesta;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și al Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, pentru solicitările ce se depun la organul fiscal local și, respectiv, comunicările făcute către acesta.

(9) Organele fiscale centrale și locale primesc informații, prin mijloace electronice de comunicare, din registrele naționale notariale conform procedurilor aprobate potrivit alin. (8).

ART. 161

Plata obligațiilor fiscale în cazuri speciale

Orice persoană poate efectua, pentru sine sau pentru altă persoană, plata unor obligații fiscale pentru care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale sau termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită ori obligațiile fiscale erau datorate de o persoană juridică care și-a încetat existența. Persoana care efectuează plata trebuie să depună la organul fiscal o declarație pe propria răspundere cu privire la opțiunea efectuării unei asemenea plăți.

ART. 162

Publicarea listelor debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante

(1) Organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și quantumul acestor obligații.

(2) Lista se publică trimestrial, până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare și cuprinde obligațiile fiscale restante la sfârșitul trimestrului și neachitate la data publicării listei, al căror plafon se stabilește astfel:

a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

(3) Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează.

(4) În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru obligațiile fiscale stabilite prin titluri de creanță împotriva cărora contribuabilul a exercitat căile de atac prevăzute de lege, până la soluționarea căilor de atac, caz în care organul fiscal face mențiuni cu privire la această situație. Ori de câte ori contribuabilul obține suspendarea executării actului administrativ fiscal în condițiile Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

ART. 162¹

Publicarea listelor contribuabililor care nu au obligații restante

(1) Organul fiscal central, precum și organul fiscal local au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista contribuabililor persoane juridice care au declarat și au achitat la scadență obligațiile fiscale de plată și care nu au obligații restante.

(2) Lista se publică trimestrial până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă:

a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

CAPITOLUL II

Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire

ART. 163

Dispoziții privind efectuarea plății

(1) Plățile către organul fiscal se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor și al altor instituții autorizate să deruleze operațiuni de plată.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și organul fiscal local, debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile fiscale datorate. Tipurile de obligații fiscale supuse acestor prevederi se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local.

(3) Distribuția sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(4) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligațiile fiscale datorate unui buget sau fond, distribuția în cadrul fiecărui buget sau fond se face în următoarea ordine:

a) pentru toate impozitele și contribuțiile sociale cu reținere la sursă;

b) pentru toate celelalte obligații fiscale principale;

c) pentru obligațiile fiscale accesorii aferente obligațiilor prevăzute la lit. a) și b).

(5) În cazul în care suma achitată nu acoperă toate obligațiile fiscale aferente uneia dintre categoriile prevăzute la alin. (4), distribuirea se face, în cadrul categoriei respective, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(6) Metodologia de distribuire a sumelor plătite în contul unic și de stingere a obligațiilor fiscale se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(7) Plata obligațiilor fiscale, altele decât cele prevăzute la alin. (2), se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare tip de creanță fiscală.

(8) Abrogat

(9) Plata obligațiilor fiscale se efectuează de debitor. Plata poate fi efectuată în numele debitorului și de către o altă persoană decât acesta.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul în care debitorii beneficiază de înlesniri la plată potrivit reglementărilor legale în vigoare ori se află sub incidența legislației privind insolvența, distribuirea sumelor achitate în contul unic se efectuează de către organul fiscal competent, potrivit ordinii prevăzute la art. 165 alin. (1) sau (6), după caz, indiferent de tipul de creanță.

(11) În cazul stingerii prin plată a obligațiilor fiscale, bugetare sau a altor sume colectate de instituții publice, în condițiile legii, momentul plății este:

a) în cazul plăților în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de organul fiscal, unitățile Trezoreriei Statului, instituțiile publice beneficiare care colectează sume în condițiile legii sau instituții de credit care au încheiate convenții cu instituțiile publice sau cu Trezoreria Statului în condițiile prevăzute prin acte normative specifice;

b) în cazul plăților în numerar efectuate la terminale și echipamente de plată puse la dispoziția debitorilor de către instituțiile de credit, în cadrul serviciilor bancare oferite pentru achitarea obligațiilor fiscale, bugetare sau a altor sume colectate de instituții publice, în contul tranzitoriu deschis conform convențiilor încheiate cu Ministerul Finanțelor Publice, data înscrisă în documentul de plată eliberat de terminalele sau echipamentele respective;

c) în cazul plăților efectuate prin mandat poștal, data poștei, înscrisă pe mandatul poștal. În cazul mandatelor poștale transmise de unitățile poștale în sistem electronic, momentul plății este data poștei astfel cum este aceasta transmisă prin sistemul electronic către Trezoreria Statului, potrivit normelor metodologice aprobate prin ordin comun al ministrului comunicațiilor și pentru societatea informațională și al ministrului finanțelor publice;

d) în cazul plăților efectuate prin decontare bancară, inclusiv internet banking, home banking, mobile banking sau alte mijloace de plată la distanță puse la dispoziția debitorilor de instituțiile de credit, inclusiv tranzacțiile efectuate prin intermediul contului tranzitoriu, data la care băncile debitează contul persoanei care efectuează plata pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum această informație este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituția bancară inițiatoare, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepția situației prevăzute la art. 177;

e) în cazul plăților efectuate prin intermediul cardurilor bancare, data la care a fost efectuată tranzacția, astfel cum este confirmată prin procedura de autorizare a acesteia. În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura și tipurile de creanțe fiscale care pot fi plătite prin intermediul cardurilor bancare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(11¹) Efectuarea plății și data plății pot fi dovedite, dacă legea nu prevede altfel, pe baza următoarelor documente:

a) documentul de plată pe suport hârtie, cum ar fi ordin de plată, chitanță sau mandat poștal, în original sau în copie certificată prin semnătura olografă de către instituția prin care s-a efectuat plata;

b) extrasul de cont, în original, emis de instituția de credit sau de unitatea Trezoreriei Statului sau copia extrasului de cont certificat prin semnătura olografă de către instituția prin care s-a efectuat plata;

c) documentul eliberat de terminalele și echipamentele de plată puse la dispoziția debitorilor de instituțiile de credit în cadrul serviciilor bancare oferite pentru achitarea obligațiilor fiscale în contul tranzitoriu deschis conform convențiilor încheiate cu Ministerul Finanțelor Publice în condițiile legii, semnate de către debitor cu semnătura olografă. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

d) documentul de plată sau extrasul de cont pe suport hârtie, semnate de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăților efectuate prin internet banking, home banking, mobile banking sau alte mijloace de plată la distanță, conținând toate informațiile aferente plății efectuate. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

e) documentul de plată editat pe suport hârtie conținând toate informațiile aferente plății efectuate, semnat de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăților efectuate online utilizând cardul bancar în cadrul sistemelor de plată aparținând instituțiilor publice sau în cadrul altor sisteme de plată reglementate de acte normative în vigoare. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

f) mandatul poștal editat pe suport hârtie, conținând toate informațiile aferente plății efectuate, semnat de către debitor cu semnătura olografă. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

g) declarația pe propria răspundere completată pe suport hârtie în formatul solicitat de instituția publică, conținând toate informațiile aferente plății efectuate și semnată de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăților efectuate prin mijloacele de plată prevăzute la lit. c) - f), în care debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat.

(11²) Instituțiile publice care prestează serviciile publice sau colectează sumele cuvenite bugetului general consolidat pot accepta comunicarea de către debitori, prin mijloace electronice, a dovezii plății prevăzute la alin. (11¹), în condițiile și în formatul stabilite de acestea, cu condiția verificării ulterioare a încasării în conturile de disponibilități sau de venituri bugetare ale acestora, pe baza extraselor de cont eliberate de unitățile Trezoreriei Statului, în condițiile și în termenul prevăzute la alin. (11³).

(11³) În situația prezentării de către debitor, ca dovadă a plății a documentelor prevăzute la alin. (11¹) lit. c) - g) semnate olograf de către acesta, și în cazurile prevăzute la alin. (11²), instituția publică are obligația verificării încasării sumelor respective în termen de maximum 180 de zile de la data prestării serviciului/acceptării ca dovadă a plății a respectivelor documente. În cadrul acestui termen, pentru eventualele sume neregăsite în extrasele de cont, instituția publică evidențiază în contabilitate creanța asupra debitorului și solicită acestuia informații suplimentare în legătură cu plata la adresa de domiciliu, adresa de e-mail sau la numărul de telefon indicate de acesta în documentul prezentat în scopul dovedirii plății. În cadrul aceluiași termen, instituția publică poate solicita confirmarea plății instituției de credit sau unității Poștei Române care a inițiat plata. Confirmarea scrisă a efectuării plății de către instituția prin care s-a inițiat plata trebuie să cuprindă toate informațiile aferente plății efectuate. Instituțiile publice pot stabili prin normele proprii prevăzute la alin. (11⁹) acceptarea transmiterii prin e-mail a acestui document.

(11⁴) În situația în care plătitorul diferă de debitorul pentru care s-a efectuat plata, în documentele prevăzute la alin. (11¹) lit. c) - g) se completează adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat debitorul și se semnează olograf de către acesta. Prin semnarea de către debitor acesta își asumă că plata efectuată este pentru sine. În cazul debitorilor reprezentați, în numele acestora semnează reprezentantul legal.

(11⁵) În cazul în care, în termen de 180 de zile de la data prestării serviciului/data acceptării ca dovadă a plății a documentelor prevăzute la alin. (11¹), sumele înscrise în aceste documente nu se regăsesc încasate sau acestea nu au fost confirmate de instituțiile prin care s-a inițiat plata, instituția publică emite și comunică debitorului o decizie de recuperare care reprezintă titlu executoriu și cuprinde elementele prevăzute la art. 226 alin. (8). Pentru sumele individualizate în decizia de recuperare se datorează obligații fiscale accesorii, potrivit cap. III al titlului VII, din ziua următoare datei prestării serviciului sau datei scadenței, după caz, și până la data stingerii acestor sume inclusiv, această mențiune înscriindu-se în decizie. În cazul în care executarea silită se efectuează de organele fiscale, obligațiile fiscale accesorii se fac venit la bugetul de stat, în cazul în care executarea silită se efectuează de organul fiscal central, sau la bugetele locale, în cazul în care executarea silită se efectuează de organul fiscal local.

(11⁶) Prin excepție de la prevederile art. 226 alin. (10) - (13), în cazul în care executarea silită se efectuează de organele fiscale, sumele recuperate în cadrul procedurii de executare silită reprezentând obligații principale se virează integral într-un cont distinct al instituției publice care a prestat serviciul public deschis la unitatea Trezoreriei Statului, în scopul stingerii debitelor înregistrate în contabilitatea acesteia și a virării sumelor către bugetele sau beneficiarii cărora se cuvin.

(11⁷) Informațiile minime obligatorii privind efectuarea plății în baza documentelor acceptate ca dovadă a plății, prevăzute la alin. (11¹) și procedura de restituire a sumelor încasate de instituțiile publice care prestează serviciile publice se stabilesc astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul instituțiilor publice care fac parte din administrația publică centrală;

b) prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, în cazul instituțiilor publice care fac parte din administrația publică locală.

(11⁸) În aplicarea prevederilor alin. (11²) - (11⁷) pot fi emise instrucțiuni aprobate prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(11⁹) Procedura de verificare a sumelor încasate pentru care au fost acceptate ca dovadă a plății documentele de la alin. (11³) se aprobă prin norme proprii de către instituțiile publice. Instituțiile publice pot aproba norme proprii de verificare a sumelor încasate și pentru situațiile în care dovada plății este cea prevăzută la alin. (11¹) lit. a) și b).

(11¹⁰) Instituțiile publice care prestează serviciile publice pot dezvolta sisteme centralizate care să permită facilitarea verificării încasării sumelor colectate. Procedura de funcționare și de administrare a sistemelor centralizate se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(11¹¹) Până la aprobarea ordinelor prevăzute la alin. (11⁷) informațiile aferente identificării plăților sunt cele prevăzute în documentele de plată prevăzute de normele legale în vigoare la data efectuării plății.

(11¹²) Utilizarea informațiilor solicitate potrivit alin. (11¹) se realizează cu respectarea legislației privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

(12) În cazul stingerii obligațiilor fiscale prin valorificarea garanției constituite potrivit art. 211 lit. a), data stingerii este data constituirii garanției.

ART. 164

Dispoziții privind corectarea erorilor din documentele de plată

(1) Plata obligațiilor fiscale efectuată într-un cont bugetar eronat este valabilă, de la momentul efectuării acesteia, în condițiile prezentului articol. La cererea debitorului, organul fiscal competent efectuează îndreptarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitor, în suma și din contul debitorului înscrise în documentul de plată, cu condiția debitării contului acestuia și a creditării unui cont bugetar.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care plata s-a efectuat în alt buget decât cel al cărui venit este creanța fiscală plătită, cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate.

(3) În cazul plăților efectuate în alt buget, organul fiscal competent dispune unității Trezoreriei Statului transferul sumelor plătite eronat către bugetul căruia obligația fiscală este datorată.

(4) În situația în care plata obligațiilor fiscale s-a efectuat utilizând un cod de identificare fiscală eronat, eroarea din documentul de plată poate fi corectată cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate. În acest caz, cererea de îndreptare a erorii se depune de cel care a efectuat plata la organul fiscal competent.

(5) Cererea de îndreptare a erorilor din documentele de plată poate fi depusă în termen de 5 ani, sub sancțiunea decăderii. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a efectuat plata.

(6) Procedura de îndreptare a erorilor din documentele de plată se aprobă astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul plăților efectuate la organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul plăților efectuate la organul fiscal local.

(7) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în următoarele situații:

a) documentele de plată sunt întocmite de terții popriți;

b) creanța fiscală este administrată de organ fiscal diferit. În acest caz, cererea se depune de debitor la organul fiscal la care s-a creditat contul bugetar cu plata efectuată eronat.

(8) Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul erorilor generate de operatorii sistemului de decontare bancară. În acest caz, îndreptarea erorilor se realizează din oficiu de către organul fiscal sau, după caz, la solicitarea instituției de credit.

ART. 165

Ordinea stingerii obligațiilor fiscale

(1) Dacă un debitor datorează mai multe tipuri de obligații fiscale, iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate obligațiile, atunci se stinge obligația fiscală pe care o indică debitorul, potrivit legii, sau care este distribuită potrivit prevederilor art. 163, după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

a) toate obligațiile fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi obligațiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii;

b) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea debitorului.

(1[^]1) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se sting cu prioritate sumele individualizate în deciziile de recuperare a ajutoarelor de stat și/sau de minimis emise, după caz, de Comisia Europeană/entitățile ce dețin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de

minimis/Consiliul Concurenței și dobânzile aferente datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local cu suma plătită de titulari ai dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor sau mijloacelor de transport, se sting cu prioritate amenzile contravenționale individualizate în titluri executorii, în ordinea vechimii, chiar dacă debitorul indică un alt tip de obligație fiscală. Aceste prevederi nu se aplică în cazul plății taxelor astfel cum sunt definite la art. 1 pct. 36.

(3) În scopul stingerii obligațiilor fiscale, vechimea acestora se stabilește astfel:

- a) în funcție de scadență, pentru obligațiile fiscale principale;
- b) în funcție de data comunicării, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii;
- c) în funcție de data depunerii la organul fiscal a declarațiilor fiscale rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor, în cazul în care legea prevede obligația acestuia de a calcula cuantumul obligației fiscale;
- d) în funcție de data primirii, în condițiile legii, a titlurilor executorii transmise de alte instituții.

(4) Pentru beneficiarii unei eșalonări la plată, ordinea de stingere este următoarea:

- a) ratele de eșalonare și/sau, după caz, obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;
- b) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată, până la concurența cu suma eșalonată la plată sau până la concurența cu suma achitată, după caz.

(5) Pentru beneficiarii unei amânări la plată, ordinea de stingere este următoarea:

- a) obligațiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată;
- b) obligațiile fiscale amânate la plată.

(6) Cu excepția situațiilor prevăzute la art. 167 alin. (11) și (12), pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența, ordinea de stingere este următoarea:

- a) obligațiile fiscale, altele decât cele înscrise la masa credală, în ordinea vechimii;
- b) obligațiile fiscale cu termene de plată stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat și confirmat în condițiile legii, precum și obligațiile fiscale accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea și plata acestora;
- c) obligațiile fiscale admise la masa credală potrivit legii, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, în situația contribuabililor aflați în stare de faliment;
- d) alte obligații fiscale în afara celor prevăzute la lit. a) - c).

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul contribuabililor care beneficiază de ajutor de stat sub formă de subvenții de la bugetul de stat pentru completarea veniturilor proprii, potrivit legii, se sting cu prioritate obligațiile fiscale aferente perioadei fiscale la care se referă subvenția, indiferent dacă plata este efectuată din subvenție sau din veniturile proprii.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul obligațiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală, precum și a amenzilor de orice fel, se stinge cu prioritate obligația fiscală sau amenda pe care o alege contribuabilul.

(9) Debitorul poate opta pentru a fi înștiințat cu privire la modul în care a fost efectuată stingerea obligațiilor fiscale, prin depunerea unei cereri în acest sens la organul fiscal competent. În acest caz, organul fiscal competent comunică debitorului modul în care a fost efectuată stingerea obligațiilor fiscale, cu cel puțin 5 zile înainte de următorul termen de plată a obligațiilor fiscale.

ART. 166

Reguli speciale privind stingerea creanțelor fiscale prin plată sau compensare

(1) Plățile efectuate de către debitori nu se distribuie și nu sting obligațiile fiscale înscrise în titluri executorii pentru care executarea silită este suspendată în condițiile art. 233 alin. (1) lit. a) și d) și alin. (7), cu excepția situației în care contribuabilul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin compensare.

ART. 166¹

Reguli speciale privind stingerea creanțelor fără plată

Prin excepție de la prevederile art. 167, creanțele fiscale ale contribuabilului, certe, lichide și exigibile, față de bugetele locale, stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, se sting la cererea contribuabilului și prin compensarea acestora cu obligațiile sale restante, curente sau viitoare către bugetul de stat, fără compensare între bugete, indiferent dacă obligațiile și, respectiv, creanțele supuse stingerii sunt administrate sau nu de aceeași autoritate publică. Procedura de stingere și schimb de informații între organele fiscale locale și organele fiscale centrale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor și al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, inițiat la propunerea ANAF.

ART. 167

Compensarea

(1) Prin compensare se sting creanțele statului sau unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat, de restituit sau de plată de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, cu condiția ca respectivele creanțe să fie administrate de aceeași autoritate publică, inclusiv unitățile subordonate acesteia. Prin sume de plată de la buget se înțeleg sumele pe care statul sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială trebuie să le plătească unei persoane, inclusiv cele care rezultă din raporturi juridice contractuale, dacă acestea sunt stabilite prin titluri executorii.

(2) Creanțele debitorului se compensează cu obligații datorate aceluiași buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional, cu respectarea condițiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vama se compensează cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură. Eventualele diferențe rămase se compensează cu alte obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (2).

(4) Dacă legea nu prevede altfel, compensarea operează de drept la data la care creanțele există deodată, fiind deopotrivă certe, lichide și exigibile.

(5) În sensul prezentului articol, creanțele sunt exigibile:

- a) la data scadenței, potrivit art. 154 sau 155, după caz;
- b) la termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, în limita sumei aprobate la rambursare prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii;
- c) la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii, pentru cererile de restituire a accizei sau taxei pe valoarea adăugată, după caz, depuse potrivit Codului fiscal;
- d) la data comunicării deciziei, pentru obligațiile fiscale principale, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii stabilite de organul fiscal competent prin decizie;

e) la data depunerii la organul fiscal a declarațiilor de impunere rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor în cazul în care legea prevede obligația acestuia de a calcula cuantumul obligației fiscale;

f) la data comunicării actului de individualizare a sumei, pentru obligațiile de plată de la buget;

g) la data primirii, în condițiile legii, de către organul fiscal a titlurilor executorii emise de alte instituții, în vederea executării silite;

h) la data nașterii dreptului la restituire pentru sumele de restituit potrivit art. 168, astfel:

1. la data plății pentru sumele achitate în plus față de obligațiile fiscale datorate;

2. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației anuale de impozit pe profit, în cazul impozitului pe profit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;

3. la data emiterii deciziei de impunere anuală, în cazul impozitului pe venit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;

4. la data procesului-verbal de distribuire, pentru sumele rămase după efectuarea distribuirii prevăzute la art. 258;

5. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației fiscale, în cazul sumelor de restituit rezultate din regularizarea prevăzută la art. 170;

6. la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii, pentru celelalte cazuri de sume de restituit.

(6) Creanțele fiscale rezultate din cesiunea notificată potrivit prevederilor art. 28 se sting prin compensare cu obligațiile cesionarului la data notificării cesiunii.

(7) Compensarea se constată de către organul fiscal competent, la cererea debitorului sau din oficiu. Dispozițiile art. 165 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.

(8) Organul fiscal competent comunică debitorului decizia cu privire la efectuarea compensării, în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.

(9) Se compensează, în condițiile prezentului articol, suma negativă a taxei pe valoarea adăugată din decontul de taxă cu opțiune de rambursare depus de reprezentantul unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal cu obligațiile fiscale ale membrilor grupului fiscal, în următoarea ordine:

a) obligațiile fiscale ale reprezentantului grupului fiscal;

b) obligațiile fiscale ale celorlalți membri ai grupului fiscal, la alegerea organului fiscal central.

(9¹) Dispozițiile alin. (9) privind ordinea de stingere prin compensare se aplică în mod corespunzător și în cazul grupului fiscal constituit în domeniul impozitului pe profit, dacă drept urmare a depunerii declarației anuale consolidate privind impozitul pe profit rezultă o sumă de restituit.

(10) În cazul în care taxa pe valoarea adăugată de plată se stinge prin regularizare cu suma negativă de taxă, potrivit Codului fiscal, data stingerii taxei de plată este data prevăzută de lege pentru depunerea decontului în care s-a efectuat regularizarea.

(11) Pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența și care depun un decont cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare după data deschiderii procedurii insolvenței, suma aprobată la rambursare se compensează în condițiile

prezentului articol cu obligațiile fiscale înregistrate de către aceștia, altele decât cele înscrise la masa credală.

(12) Suma negativă de taxă pe valoarea adăugată înscrisă în decontul de taxă pe valoarea adăugată aferentă perioadei fiscale anterioare datei deschiderii procedurii insolvenței se compensează în condițiile prezentului articol cu obligațiile fiscale ale debitorului înscrise la masa credală.

ART. 168

Restituiri de sume

(1) Se restituie, la cerere, contribuabilului/plătitorului orice sumă plătită sau încasată fără a fi datorată.

(2) În situația în care s-a făcut o plată fără a fi datorată, cel pentru care s-a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.

(3) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru sumele de restituit ca urmare a aplicării, potrivit legii, a scutirii indirecte sau a altor asemenea scutiri.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se restituie din oficiu următoarele sume:

a) cele de restituit, reprezentând diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice, care se restituie în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere;

b) cele încasate prin poprire, în plus față de creanțele fiscale pentru care s-a înființat poprirea, care se restituie în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încasării.

(5) Diferențele de impozit pe venit și/sau contribuții sociale de restituit mai mici de 10 lei rămân în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând să se restituie atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(6) Prin excepție de la alin. (5), diferențele mai mici de 10 lei se restituie în numerar numai la solicitarea contribuabilului/plătitorului.

(7) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data rămânerii definitivă a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(8) În cazul în care contribuabilul/plătitorul înregistrează obligații restante, restituirea/rambursarea se efectuează numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(9) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile restante ale contribuabilului/plătitorului, se efectuează compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(10) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligații restante ale contribuabilului/plătitorului, compensarea se efectuează până la concurența obligațiilor restante, diferența rezultată restituindu-se contribuabilului/plătitorului.

(11) În cazul în care după decesul persoanei fizice sau încetarea persoanei juridice se stabilesc sume de restituit sau de rambursat prin hotărâri judecătorești definitive, aceste sume se restituie sau se rambursează numai dacă există succesori ori alți titulari care au dobândit drepturile de rambursare sau de restituire în condițiile legii.

(12) În cazul în care din eroare instituțiile de credit virează organului fiscal sume reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte, precum și sumele prevăzute la art. 729 alin. (7) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin excepție de la prevederile alin. (8),

sumele respective se restituie la cererea instituției de credit sau a contribuabilului/plătitorului, chiar dacă acesta înregistrează obligații restante.

ART. 169

Prevederi speciale privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată

(1) Taxa pe valoarea adăugată, denumită în continuare TVA, solicitată la rambursare prin deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, depuse în cadrul termenului legal de depunere, se rambursează de organul fiscal central, cu efectuarea, ulterior, a inspecției fiscale.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică deconturilor cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare, depuse de contribuabilii mari și mijlocii, stabiliți potrivit prevederilor art. 30 alin. (3), care se soluționează după efectuarea inspecției fiscale anticipate, în cazul în care:

a) contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancționate ca infracțiuni;

b) organul fiscal central, pe baza informațiilor deținute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite;

c) pentru contribuabilul/plătitorul respectiv a fost declanșată procedura de lichidare voluntară sau a fost deschisă procedura de insolvență, cu excepția celor pentru care s-a confirmat un plan de reorganizare, în condițiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică deconturilor cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare, depuse de alți contribuabili/plătitori decât cei prevăzuți la alin. (2) care se soluționează după efectuarea inspecției fiscale anticipate, în cazul în care:

a) contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancționate ca infracțiuni;

b) organul fiscal central, pe baza informațiilor deținute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite;

c) pentru contribuabilul/plătitorul respectiv a fost declanșată procedura de lichidare voluntară sau a fost deschisă procedura de insolvență, cu excepția celor pentru care s-a confirmat un plan de reorganizare, în condițiile legii speciale;

d) contribuabilul/plătitorul depune primul decont cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare, după înregistrarea în scopuri de TVA;

e) soldul sumei negative de TVA solicitată la rambursare provine dintr-un număr de perioade mai mare decât numărul perioadelor de raportare utilizate într-o perioadă de 12 luni.

(4) În sensul prezentului articol, se consideră că persoanele impozabile prezintă un risc de rambursare necuvenită a TVA dacă se regăsesc în oricare dintre următoarele situații:

a) organele fiscale primesc documente oficiale de la alte instituții, care vizează aspecte de natură fiscală și se constată că au incidență în acordarea unei rambursări necuvenite de TVA;

b) în cadrul acțiunilor de control fiscal s-au constatat fapte care pot întruni elementele constitutive ale unor infracțiuni cu implicații de natură fiscală;

c) cu ocazia inspecției fiscale ulterioare au fost stabilite diferențe mai mari de 10% din suma rambursată, dar nu mai puțin de 50.000 lei pentru fiecare decont de TVA care a făcut obiectul inspecției fiscale ulterioare;

d) s-au constatat neconcordanțe semnificative, verificate și confirmate de organul fiscal, între informațiile înscrise în declarațiile informative privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național de persoanele înregistrate în scopuri de TVA depuse de persoana impozabilă și cele depuse de partenerii de afaceri și/sau neconcordanțe semnificative între informațiile înscrise în declarațiile informative privind livrările/achizițiile/prestările

intracomunitare depuse de persoana impozabilă și cele depuse de partenerii de afaceri și transmise organului fiscal prin intermediul sistemului informatic de schimb de informații privind TVA între statele membre ale Uniunii Europene.

(5) În cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, depuse după termenul legal de depunere, suma negativă din acestea se preia în decontul perioadei următoare.

(6) În cazul decontului cu sumă negativă de TVA depus în numele unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal, dispozițiile alin. (2) sau (3), după caz, sunt aplicabile atât pentru reprezentantul grupului fiscal, cât și pentru membrii acestuia.

(7) Procedura de aplicare a prevederilor prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) Ori de câte ori, în condițiile prezentului articol, rambursarea se aprobă cu inspecție fiscală ulterioară, inspecția fiscală se decide în baza unei analize de risc.

(9) În cazul inspecției fiscale anticipate, efectuate pentru soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA, prin excepție de la prevederile art. 117, perioada supusă inspecției fiscale va cuprinde exclusiv perioadele fiscale în care s-au derulat operațiunile care au generat soldul sumei negative a taxei. Dispozițiile art. 94 alin. (3) rămân aplicabile.

(10) În situația în care se constată indicii privind nerespectarea legislației fiscale ori stabilirea incorectă a obligațiilor fiscale, prin operațiuni care s-au desfășurat în afara perioadei prevăzute la alin. (9), inspecția fiscală se extinde corespunzător, cu respectarea prevederilor art. 117.

ART. 170

Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe venit reținut la sursă

(1) În situația în care plătitorul a reținut la sursă un impozit pe venit în quantum mai mare decât cel legal datorat, restituirea acestuia se efectuează de către plătitor, la cererea contribuabilului depusă în termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea prevăzut la art. 219.

(2) Sumele restituite de către plătitor se regularizează de către acesta cu obligațiile fiscale de același tip datorate în perioada fiscală în care s-a efectuat restituirea prin depunerea unei declarații de regularizare/cerere de restituire. Declarația de regularizare/cererea de restituire poate fi depusă și ulterior, în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 167 sau 168, după caz.

(3) În cazul contribuabililor nerezidenți care depun certificatul de rezidență fiscală ulterior reținerii la sursă a impozitului de către plătitorul de venit, restituirea și regularizarea, potrivit prezentului articol, se efectuează chiar dacă pentru perioada fiscală în care creanța fiscală restituită a fost datorată s-a ridicat rezerva verificării ulterioare, ca urmare a efectuării inspecției fiscale.

(4) Pentru impozitul pe venit care se regularizează potrivit prezentului articol, plătitorul nu depune declarație rectificativă.

(5) În situația în care plătitorul nu mai există sau acesta se află în procedura insolvenței potrivit Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, restituirea impozitului pe venit reținut la sursă în quantum mai mare decât cel legal datorat se efectuează de către organul fiscal central competent, în baza cererii de restituire depuse de contribuabil. Prin organ fiscal central competent se înțelege organul fiscal central competent pentru administrarea creanțelor fiscale ale contribuabilului solicitant.

(6) Plătitorul are obligația de a corecta, dacă este cazul, declarațiile informative corespunzătoare regularizării efectuate.

(7) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 170¹

Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe dividende

(1) În cazul în care din regularizarea anuală a dividendelor distribuite parțial în cursul anului, potrivit art. 67 din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă sume de restituit de la buget, plătitorul de dividende depune la organul fiscal competent o declarație de regularizare/cerere de restituire, după restituirea de către asociați sau acționari a dividendelor plătite sau după aprobarea situațiilor financiare anuale în cazul dividendelor interimare distribuite neplătite, până la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 167 sau 168, după caz.

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.
ART. 171

Regularizarea obligațiilor fiscale în cazul reconsiderării unei tranzacții de către organul fiscal central

(1) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal central ca urmare a reconsiderării unei tranzacții, potrivit legii, se regularizează cu obligațiile fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor aferente respectivei tranzacții. În acest caz, sumele achitate în contul obligațiilor fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor se consideră, în totalitate, indiferent de bugetul unde au fost ulterior distribuite, a reprezenta plăți anticipate în contul obligațiilor fiscale stabilite ca urmare a reconsiderării, cu regularizarea ulterioară între bugete.

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F..
ART. 172

Obligația băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială

Băncile supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială și care efectuează plățile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligații fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitori și/sau obligații fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi transmisă de organele fiscale.

CAPITOLUL III

Dobânzi, penalități de întârziere și penalități de nedeclarare

ART. 173

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Nu se datorează obligații fiscale accesorii pentru suma plătită în contul obligației fiscale principale dacă, anterior stabilirii obligațiilor fiscale, debitorul a efectuat o plată, iar suma plătită nu a stins alte obligații, stabilite prin:

a) declarații de impunere depuse ulterior efectuării plății;

b) declarații de impunere rectificative sau decizii de impunere, inclusiv cele emise ca urmare a refacerii inspecției fiscale în condițiile art. 129. În aceste cazuri, se datorează obligații fiscale accesorii de la data scadenței obligației fiscale principale până la data plății, inclusiv.

(3¹) Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin celelalte modalități prevăzute la art. 22 decât cea prin plată.

(4) Dobânzile și penalitățile de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

(5) Dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii, cu excepția situației prevăzute la art. 227 alin. (8).

(5[^]1) Comunicarea deciziilor referitoare la obligațiile fiscale accesorii în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central se realizează în funcție de vechimea, cuantumul obligațiilor fiscale accesorii și starea juridică a contribuabilului.

(5[^]2) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (5[^]1) se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(6) Dobânzile și penalitățile de întârziere pot fi actualizate anual, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de evoluția ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României.

ART. 174

Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(3) În situația în care diferențele rezultate din corectarea declarațiilor de impunere sau modificarea unei decizii de impunere sunt negative în raport cu sumele stabilite inițial, se datorează dobânzi pentru suma datorată după corectare ori modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează dobânzi după cum urmează:

a) pentru creanțele fiscale stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire, inclusiv. În cazul plății prețului în rate, dobânzile se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire a avansului. Pentru suma rămasă de plată, dobânzile sunt datorate de către cumpărător;

b) pentru obligațiile fiscale datorate de către debitorul declarat insolubil care nu are venituri și bunuri urmăribile, până la data comunicării procesului-verbal de insolabilitate potrivit prevederilor art. 265 alin. (4), urmând ca de la data trecerii obligațiilor fiscale în evidența curentă să se datoreze dobânzi.

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

ART. 175

Dobânzi în cazul impozitelor administrate de organul fiscal central pentru care perioada fiscală este anuală

(1) Pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale reprezentând impozite pentru care perioada fiscală este anuală, se datorează dobânzi după cum urmează:

a) în anul fiscal de impunere, pentru obligațiile fiscale stabilite, potrivit legii, de organul fiscal central sau de contribuabili, inclusiv cele reprezentând plăți anticipate, dobânzile se calculează din ziua următoare termenului de scadență și până la data stingerii sau, după caz, până în ultima zi a anului fiscal de impunere, inclusiv;

b) pentru sumele neachitate în anul de impunere potrivit lit. a), dobânzile se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor până la data stingerii acestora, inclusiv;

c) în cazul în care obligația fiscală stabilită prin decizia de impunere anuală sau declarația de impunere anuală, după caz, este mai mică decât cea stabilită prin deciziile de plăți anticipate sau declarațiile depuse în cursul anului de impunere, dobânzile se recalculază, începând cu

prima zi a anului fiscal următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală sau declarația de impunere anuală, urmând a se face regularizarea dobânzilor în mod corespunzător;

d) pentru diferențele de impozit rămase de achitat, conform deciziei de impunere anuală sau declarației de impunere anuală, dobânzile se datorează începând cu ziua următoare termenului de scadență prevăzut de lege. În cazul impozitului pe venit, această regulă se aplică numai dacă declarația de venit a fost depusă până la termenul prevăzut de lege. În situația în care declarația de venit nu a fost depusă până la termenul prevăzut de lege, dobânda se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care contribuabilii nu-și îndeplinesc obligațiile declarative, iar creanța fiscală se stabilește de organul fiscal central prin decizie, precum și în cazul declarației depuse potrivit art. 107 alin. (5). În acest caz, în scopul aplicării alin. (1) lit. a), creanța aferentă unei perioade fiscale, stabilită de organul fiscal central, se repartizează pe termenele de plată corespunzătoare din anul de impunere, cu excepția cazului în care obligațiile fiscale au fost stabilite în anul fiscal de impunere.

(3) În cazul în care, în cadrul unei proceduri de control fiscal, organul fiscal central stabilește diferențe de impozit suplimentare, dobânzile se calculează la diferența de impozit începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) sunt aplicabile și în cazul contribuțiilor sociale.

ART. 176

Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozițiile art. 174 alin. (2) - (4) și art. 175 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.

(4) Penalitatea de întârziere nu se aplică pentru obligațiile fiscale principale pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181.

ART. 177

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară

(1) Nedecontarea de către instituțiile de credit a sumelor cuvenite bugetului general consolidat în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului contribuabilului/plătitorului nu îl exonerează pe contribuabil/plătitor de obligația de plată a sumelor respective și atrage pentru acesta dobânzi și penalități de întârziere la nivelul celor prevăzute la art. 174 și 176, după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului general consolidat și nedecontate de instituțiile de credit, precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute la alin. (1), contribuabilul/plătitorul se poate îndrepta împotriva instituției de credit respective.

ART. 178

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării

În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile și penalitățile de întârziere, după caz, se calculează până la data prevăzută la art. 167 alin. (4).

ART. 179

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței

Pentru creanțele fiscale datorate de debitorii cărora li s-a deschis procedura insolvenței se calculează și datorează dobânzi și penalități de întârziere, potrivit legii care reglementează această procedură.

ART. 180

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul debitorilor pentru care s-a pronunțat o hotărâre de dizolvare

(1) Pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a debitorului în registrul comerțului, începând cu această dată nu se mai datorează și nu se calculează dobânzi și penalități de întârziere.

(2) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă a fost desființat actul care a stat la baza înregistrării dizolvării, se calculează dobânzi și penalități de întârziere între data înregistrării în registrul comerțului a actelor de dizolvare și data rămânerii definitive a hotărârii de desființare.

ART. 181

Penalitatea de nedeclarare în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere, contribuabilul/plătitorul datorează o penalitate de nedeclarare de 0,08% pe fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv, din obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere.

(2) Penalitatea de nedeclarare stabilită potrivit alin. (1) se reduce cu 75%, dacă obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie:

a) se sting prin plată sau compensare până la termenul prevăzut la art. 156 alin. (1);

b) sunt eşalonate la plată, în condițiile legii. În acest caz, reducerea se acordă la finalizarea eşalonării la plată.

(2¹) Ori de câte ori organul fiscal constată incidența prevederilor art. 181 alin. (2), acesta comunică decizia referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând penalități de nedeclarare prin evidențierea reducerii de 75% aplicate.

(3) Penalitatea de nedeclarare prevăzută la alin. (1) se majorează cu 100% în cazul în care obligațiile fiscale principale au rezultat ca urmare a săvârșirii unor fapte de evaziune fiscală, constatate de organele judiciare, potrivit legii.

(4) Aplicarea penalității de nedeclarare prevăzute de prezentul articol nu înlătură obligația de plată a dobânzilor prevăzute de prezentul cod.

(5) Penalitatea de nedeclarare constituie venit al bugetului de stat.

(6) Organul fiscal nu stabilește penalitatea de nedeclarare prevăzută de prezentul articol dacă aceasta este mai mică de 50 lei.

(7) Penalitatea de nedeclarare nu se aplică dacă obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere rezultă din aplicarea unor prevederi ale legislației fiscale de către contribuabil/plătitor, potrivit interpretării organului fiscal cuprinse în norme, instrucțiuni, circulare sau opinii comunicate contribuabilului/plătitorului de către organul fiscal central.

(8) În cazul inspecției fiscale despre aplicarea penalității de nedeclarare potrivit alin. (1) sau, după caz, despre neaplicarea acesteia potrivit alin. (6) sau (7), se consemnează și se motivează în raportul de inspecție fiscală. Prevederile art. 130 alin. (5) și ale art. 131 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător. Lipsa mențiunii din cuprinsul raportului de inspecție fiscală privind aplicarea penalității de nedeclarare conduce la decăderea organului fiscal din dreptul de a mai aplica penalitatea prin alte acte administrative subsecvente sau accesorii.

(9) În situația în care obligațiile fiscale principale sunt stabilite de organul de inspecție fiscală ca urmare a nedepunerii declarației de impunere, se aplică numai penalitatea de nedeclarare, fără a se aplica sancțiunea contravențională pentru nedepunerea declarației.

(10) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(11) Cu excepția situației prevăzute la alin. (3), penalitatea de nedeclarare nu poate fi mai mare decât nivelul creanței fiscale principale la care se aplică, ori de câte ori prin aplicarea metodei de calcul prevăzute la alin. (1) penalitatea de nedeclarare depășește acest nivel.

(12) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie de impunere emisă ca urmare a procedurii de verificare a situației fiscale personale sau ca urmare a procedurii de verificare documentară efectuată de organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale, inclusiv pentru veniturile a căror sursă nu a fost identificată, astfel cum acestea sunt definite în Codul fiscal. În aceste cazuri, penalitatea de nedeclarare se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

(13) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie de regularizare emisă ca urmare a procedurii de control vamal ulterior.

ART. 182

Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilul/plătitorul are dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 168 alin. (4) sau la art. 77, după caz, până la data stingerii prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul creanțelor contribuabilului/plătitorului rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată și care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/plătitorul este îndreptățit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanței fiscale individualizate în actul administrativ anulat și până în ziua restituirii sau compensării creanței contribuabilului/plătitorului rezultate în urma anulării actului administrativ fiscal. Această prevedere nu se aplică în situația în care contribuabilul/plătitorul a solicitat acordarea de despăgubiri, în condițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și în situația prevăzută la art. 107 alin. (5).

(3) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și pentru creanțele fiscale ce au făcut obiectul unei cereri de restituire, respinsă de organul fiscal, dar admisă definitiv de organul de soluționare a contestațiilor sau de instanța judecătorească.

(4) Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 174 alin. (5) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de contribuabil/plătitor.

(5) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita dobânda prevăzută de prezentul articol se prescrie în termen de 5 ani. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care:

a) au fost stinse prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilului/plătitorului;

b) anularea actului administrativ fiscal a devenit definitivă, în cazul prevăzut la alin. (2);

c) restituirea a fost admisă definitiv, în cazul prevăzut la alin. (3).

ART. 183

Majorări de întârziere în cazul obligațiilor fiscale datorate bugetelor locale

(1) Prin excepție de la prevederile art. 173 și 176, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale datorate bugetelor locale, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nivelul majorării de întârziere este de 1% din cuantumul obligațiilor fiscale principale neachitate în termen, calculată pentru fiecare lună sau fracțiune de lună, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(3) Prevederile art. 173 - 180 și art. 182 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Pentru sumele de restituit de la bugetul local se datorează majorări de întârziere. Nivelul și modul de calcul al majorării de întârziere sunt cele prevăzute la alin. (2).

CAPITOLUL IV

Înlesniri la plată

SECȚIUNEA 1

Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată

ART. 184

Instituirea posibilității acordării eșalonărilor la plată de către organul fiscal central

(1) Organul fiscal central acordă la cererea debitorilor eșalonări la plată pe o perioadă de cel mult 5 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile de acordare a acestora. Pentru debitorii care nu au în proprietate bunuri în vederea constituirii de garanții în cuantumul prevăzut la art. 193 alin. (13) - (15) și nici nu pot constitui niciun fel de garanție ori cuantumul garanțiilor constituite este mai mic de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, eșalonarea se acordă pe cel mult 6 luni.

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Eșalonarea la plată se acordă pentru toate obligațiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și pentru obligațiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competență, în situația în care acesta are loc pe perioada derulării unei eșalonări la plată. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competență, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării eșalonării la plată, sunt asimilate obligațiilor fiscale:

a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;

b) creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Eșalonarea la plată nu se acordă pentru:

a) obligațiile fiscale care au făcut obiectul unei eșalonări acordate în temeiul prezentului capitol, care și-a pierdut valabilitatea;

b) obligațiile fiscale care au scadența și/sau termenul de plată după data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligațiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidența art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligațiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eșalonare la plată, debitorul poate solicita includerea în eșalonare a obligațiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente;

e) obligațiile fiscale/bugetare care reprezintă ajutor de stat sau de minimis de recuperat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat;

f) obligațiile fiscale care reprezintă accize.

(7) Eșalonarea la plată nu se acordă nici pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

(8) Perioada de eșalonare la plată se stabilește de organul fiscal competent în funcție de cuantumul obligațiilor fiscale și de capacitatea financiară de plată a debitorului. Perioada de eșalonare la plată acordată nu poate fi mai mare decât perioada de eșalonare la plată solicitată.

ART. 184¹

Reguli speciale privind eșalonarea la plată a impozitului calculat potrivit art. 40³ din Codul fiscal

(1) Procedura de executare silită nu începe pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a impozitului calculat potrivit art. 40³ alin. (1) din Codul fiscal, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

(2) Debitorii care la data depunerii declarației prin care calculează impozitul prevăzut de art. 40³ alin. (1) din Codul fiscal au în derulare înlesniri la plată acordate potrivit prevederilor legale în vigoare pot beneficia de eșalonare la plată potrivit prezentului articol.

(3) Prevederile art. 165 alin. (4) se aplică în mod corespunzător în ceea ce privește ordinea de stingere a obligațiilor fiscale. Dacă suma plătită de către debitor nu este suficientă pentru a stinge ratele din graficele de eșalonare la plată, atunci se stinge, cu prioritate, rata aferentă celei mai vechi decizii de eșalonare la plată.

(4) Obligațiile fiscale principale și accesorii rămase de plată din eșalonările la plată și/sau amânările la plată, după caz, a căror valabilitate a fost pierdută potrivit prevederilor art. 40³ alin. (6) din Codul fiscal ori potrivit prevederilor în baza cărora au fost acordate celelalte înlesniri la plată, în scopul încadrării în condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată, sunt exigibile și au termen de plată data pierderii valabilității eșalonărilor la plată, respectiv data comunicării deciziei de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și a penalităților de nedeclarare.

(5) Pentru debitorii care au obținut o înlesnire la plată conform prevederilor legale în vigoare și optează prin cerere pentru eșalonare la plată potrivit art. 40³ alin. (4) din Codul fiscal, condiția de menținere a valabilității eșalonărilor la plată privind achitarea obligației fiscale declarate se consideră îndeplinită.

(6) Nu este considerat restant impozitul prevăzut de art. 40³ alin. (1) din Codul fiscal pentru care s-a acordat și este în derulare o eșalonare la plată, potrivit acestui articol, dacă pentru acesta nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eșalonare la plată sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 40³ alin. (6) lit. e) din Codul fiscal.

(7) Debitorul poate renunța la eșalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eșalonare.

(8) Graficul de eșalonare se poate suplimenta ca urmare a depunerii declarației rectificative, cu respectarea perioadei de eșalonare acordată inițial.

(9) Pe perioada derulării eșalonării la plată, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligațiile în ordinea prevăzută la art. 165 alin. (4), în limita sumei aprobate la rambursare/restituire. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată.

(10) Pentru debitorii care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar se aplică în mod corespunzător prevederile art. 204.

(11) Pentru debitorii care beneficiază de eșalonare la plată potrivit 40³ alin. (4) din Codul fiscal se aplică în mod corespunzător prevederile art. 207.

(12) Debitorul trebuie să constituie garanția prevăzută la art. 40³ alin. (4¹) din Codul fiscal, în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării acordului de principiu, dacă are această obligație.

(13) Procedura de acordare de către organul fiscal central a eșalonării la plată a impozitului prevăzut de art. 40³ alin. (4) din Codul fiscal, precum și formularistica utilizată se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(14) În situația în care cererea prevăzută la alin. (5) se respinge, contribuabilul are obligația să plătească impozitul prevăzut de art. 40³ alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

ART. 185

Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată de către organul fiscal local

(1) La cererea temeinic justificată a contribuabilului, organul fiscal local poate acorda pentru obligațiile fiscale restante următoarele înlesniri la plată:

a) eșalonări și/sau amânări la plata obligațiilor fiscale, precum și a obligațiilor bugetare prevăzute la art. 184 alin. (5);

b) scutiri sau reduceri de majorări de întârziere.

(2) Eșalonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani, iar amânarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 6 luni, dar care nu poate depăși data de 20 decembrie a anului fiscal în care se acordă.

(3) Pe perioada pentru care au fost acordate amânări sau eșalonări la plată, pentru obligațiile fiscale principale eșalonate sau amânate la plată, se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(4) Pe perioada eșalonării și/sau amânării la plată, un procent de 50% din majorările de întârziere reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligațiilor fiscale eșalonate sau amânate la plată, se amână la plată. În situația în care sumele eșalonate sau amânate au fost stinse în totalitate, majorările de întârziere amânate la plată se anulează.

(5) Pentru obligațiile fiscale eșalonate și/sau amânate la plată, contribuabilii trebuie să constituie garanții astfel:

a) în cazul persoanelor fizice, o sumă egală cu două rate medii din eșalonare, reprezentând obligații fiscale locale eșalonate și majorări de întârziere calculate, în cazul eșalonărilor la plată, sau o sumă rezultată din raportul dintre contravaloarea debitelor amânate și majorările de întârziere calculate și numărul de luni aprobate pentru amânare la plată, în cazul amânărilor la plată;

b) în cazul persoanelor juridice garanția trebuie să acopere totalul obligațiilor fiscale eșalonate și/sau amânate la plată.

(6) Prin hotărâre a autorității deliberative se aprobă procedura de acordare a înlesnirilor la plată.

(7) În cazul contribuabilului persoană juridică, acordarea înlesnirilor prevăzute la alin. (1) lit. b) se realizează cu respectarea regulilor în domeniul ajutorului de stat.

SECȚIUNEA a 2-a

Procedura de acordare a eșalonării la plată de către organul fiscal central

ART. 186

Condiții de acordare a eșalonării la plată

(1) Pentru acordarea unei eșalonări la plată de către organul fiscal central, debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) să se afle în dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești și să aibă capacitate financiară de plată pe perioada de eșalonare la plată. Aceste situații se apreciază de organul fiscal competent pe baza programului de restructurare sau de redresare financiară ori a altor informații și/sau documente relevante, prezentate de debitor sau deținute de organul fiscal;

b) să aibă constituită garanția potrivit art. 193;

c) să nu se afle în procedura insolvenței potrivit legii. Debitorul care se află în procedura insolvenței și dorește eșalonarea la plată poate solicita această înlesnire la plată cu condiția ca până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată să iasă din procedura insolvenței;

d) să nu se afle în dizolvare potrivit prevederilor legale în vigoare.

e) Abrogat

(2) Pe lângă condițiile prevăzute la alin. (1), debitorul trebuie să aibă depuse toate declarațiile fiscale, potrivit vectorului fiscal. Această condiție trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.

(3) Condiția prevăzută la alin. (2) se consideră îndeplinită și în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declarații fiscale, obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal.

(3¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. a), în cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate ori cuantumul garanțiilor constituite este mai mic de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, situația de dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești și capacitatea financiară de plată pe perioada de eșalonare la plată se menționează de debitor în cererea depusă potrivit art. 187. Organul fiscal competent verifică și constată situația de dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești din informațiile prezentate de debitor în cerere și/sau din informații și/sau documente relevante deținute de organul fiscal.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. b), organul fiscal poate acorda eșalonarea la plată dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute la alin. (1), în următoarele situații:

a) debitorul nu deține în proprietate bunuri în vederea constituirii de garanții, caz în care eșalonarea la plată se acordă pe cel mult 6 luni și penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare;

b) debitorul constituie garanții a căror valoare este mai mică de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, caz în care eșalonarea la plată se acordă pe cel mult 6 luni și penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare;

c) debitorul constituie garanții a căror valoare este mai mare de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, dar insuficiente față de

cuantumul garanțiilor prevăzute la art. 193 alin. (13) - (15), caz în care eșalonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani și penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare.

ART. 187

Cererea de acordare a eșalonării la plată

(1) Cererea de acordare a eșalonării la plată, denumită în continuare cerere, se depune la registratura organului fiscal competent sau se transmite prin poștă cu confirmare de primire și se soluționează de organul fiscal competent, în termen de 60 de zile de la data înregistrării cererii.

(2) Conținutul cererii, precum și documentele justificative care se anexează acesteia se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate ori cuantumul garanțiilor constituite este mai mic de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, cererea poate fi însoțită de o propunere de grafic de eșalonare la plată. Dispozițiile art. 192 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate, cererea se soluționează de organul fiscal competent în termen de 15 zile de la data înregistrării acesteia.

ART. 188

Retragerea cererii de acordare a eșalonării la plată

(1) Cererea poate fi retrasă de debitor până la emiterea deciziei de eșalonare la plată sau a deciziei de respingere. Organul fiscal competent comunică debitorului decizia prin care se ia act de retragerea cererii.

(2) Prin retragerea cererii, debitorul nu pierde dreptul de a depune o nouă cerere.

ART. 189

Prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale

În cazul în care în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eșalonare la plată debitorul efectuează plăți în conturile bugetare aferente tipurilor de creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, se sting mai întâi obligațiile exigibile în această perioadă și apoi obligațiile cuprinse în certificatul de atestare fiscală, în condițiile art. 207 alin. (2) sau (3), după caz.

ART. 190

Alte prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare depuse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală se aplică dispozițiile art. 167.

(2) Pe perioada derulării eșalonării la plată, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligațiile în ordinea prevăzută la art. 165 alin. (4), în limita sumei aprobate la rambursare/restituire.

(3) Prin excepție de la prevederile art. 167 alin. (5) lit. b), în cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare depuse în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data emiterii deciziei de eșalonare la plată, momentul exigibilității sumei de rambursat este data emiterii deciziei de rambursare.

(4) Prin data emiterii deciziei de rambursare, prevăzută la alin. (3), se înțelege data înregistrării acesteia la organul fiscal competent.

(5) Diferențele de obligații fiscale rămase nestinse în urma soluționării deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare se comunică debitorului printr-o înștiințare de plată.

ART. 191

Eliberarea certificatului de atestare fiscală

(1) După primirea cererii, organul fiscal competent eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală, pe care îl comunică debitorului. Eliberarea certificatului de atestare fiscală în scopul acordării eşalonării la plată nu este supusă taxei extrajudiciare de timbru.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), termenul de eliberare a certificatului de atestare fiscală este de cel mult 10 zile lucrătoare în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 158, certificatul de atestare fiscală cuprinde obligațiile fiscale restante existente în sold la data eliberării acestuia.

(5) Atunci când există diferențe între sumele solicitate de către debitor în cerere și cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se procedează la punerea de acord a acestora.

(6) Prin excepție de la prevederile art. 158, certificatul de atestare fiscală are valabilitate de 90 de zile de la data eliberării.

ART. 192

Modul de soluționare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de eşalonare la plată ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul și termenele de plată a ratelor de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de eşalonare la plată. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepția situației prevăzute la art. 190 alin. (2).

(2¹) În cazuri justificate, în funcție de specificul activității contribuabilului și de capacitatea financiară de plată a acestuia pe parcursul unui an, la cererea debitorului, organul fiscal central poate aproba plata diferențiată a ratelor de eşalonare.

(3) Cererea se soluționează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situații:

a) în cazul cererilor depuse pentru obligațiile prevăzute la art. 184 alin. (6) și (7);

b) nu sunt îndeplinite condițiile de acordare prevăzute la art. 186 alin. (1) și (2);

c) debitorul nu depune documentele justificative necesare soluționării cererii;

d) cererea și documentele aferente nu prezintă nicio modificare față de condițiile de acordare a eşalonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;

e) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată, a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eşalonare la plată.

(4) După eliberarea certificatului de atestare fiscală și, după caz, punerea de acord a sumelor potrivit art. 191 alin. (5), organul fiscal competent verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol și comunică debitorului decizia de respingere sau acordul de principiu privind eşalonarea la plată, după caz.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate, nu se emite acord de principiu privind eşalonarea la plată.

ART. 193

Garanții

(1) În termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu, debitorul trebuie să constituie garanții. La cererea temeinic justificată a debitorului, organul fiscal competent poate aproba prelungirea acestui termen cu cel mult 30 de zile.

(2) Abrogat

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), următoarele categorii de debitori nu trebuie să constituie garanții:

a) instituțiile publice, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, după caz;

b) autoritățile/serviciile publice autonome înființate prin lege organică;

c) unitățile și instituțiile de drept public prevăzute la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și unitățile și instituțiile de drept public prevăzute la art. 26 alin. (1) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură "Gheorghe Ionescu-Șișești" și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, cu modificările și completările ulterioare;

d) instituțiile de învățământ superior de stat.

(4) Debitorii prevăzuți la alin. (3) care dețin în proprietate bunuri constituie garanții astfel:

a) dacă valoarea bunurilor acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanții la nivelul acestor valori, cu respectarea prevederilor prezentului articol;

b) dacă valoarea bunurilor nu acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanții la valoarea bunurilor deținute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(4¹) Debitorii prevăzuți la art. 186 alin. (4), care dețin în proprietate bunuri insuficiente pentru a acoperi valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), constituie garanții la valoarea bunurilor deținute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(5) Prin acordul de principiu organul fiscal stabilește perioada de eșalonare la plată, data până la care este valabilă garanția în cazul în care aceasta este constituită sub forma scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție, precum și cuantumul garanției, cu menționarea sumelor eșalonate la plată, a dobânzilor datorate pe perioada de eșalonare la plată și a procentului prevăzut la alin. (13), corespunzător perioadei de eșalonare.

(6) Garanțiile pot consta în:

a) mijloace bănești consemnate pe numele debitorului la dispoziția organului fiscal la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție potrivit art. 211;

c) instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor proprietate a debitorului;

d) încheierea unui contract de ipotecă sau gaj în favoarea organului fiscal competent pentru executarea obligațiilor fiscale ale debitorului pentru care există un acord de eșalonare la plată, având ca obiect bunuri proprietate a unei terțe persoane. Aceste bunuri trebuie să fie libere de orice sarcini, cu excepția cazului în care acestea sunt sechestrate exclusiv de către organul fiscal competent, cu respectarea limitelor prevăzute la alin. (16).

(7) Pot forma obiect al garanțiilor constituite potrivit alin. (6) bunurile mobile care nu au durata normală de funcționare expirată potrivit Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și bunurile mobile care, deși au durata normală de funcționare expirată, au fost supuse reevaluării potrivit regulilor contabile în vigoare.

(7¹) Nu pot face obiectul garanțiilor prevăzute la alin. (6) lit. c) și d) bunurile perisabile.

(8) Bunul ce constituie obiect al garanției prevăzute la alin. (6) lit. d) nu poate să mai constituie obiect al unei garanții pentru eșalonarea la plată a obligațiilor unui alt debitor.

(9) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor proprietatea debitorului deja sechestrate de organul fiscal acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, cu condiția prezentării unui raport de evaluare cu valori actualizate ale bunurilor sechestrate la data depunerii cererii, în termenul prevăzut la alin. (1). Dispozițiile alin. (11) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(9¹) Prevederile alin. (9) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care pentru creanțele solicitate la eșalonare a fost instituit, anterior emiterii titlului de creanță în care aceste creanțe au fost individualizate, un sechestrul asigurătoriu, transformat în sechestrul executoriu în condițiile art. 213 alin. (3), precum și în cazul în care există sume indisponibilizate în conturile bancare ale debitorului ca urmare a popririi asigurătorii sau executorii care acoperă valoarea prevăzută la alin. (14). Sumele indisponibilizate vor fi virate la trezorerie în vederea constituirii garanției potrivit dispozițiilor alin. (6) lit. a).

(10) În situația în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul fiscal nu acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, debitorul constituie garanție potrivit prevederilor alin. (1) pentru diferența de valoare neacoperită.

(11) Bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d) se evaluează de un evaluator autorizat, care întocmește un raport de evaluare conform standardelor de evaluare în vigoare.

(12) Pentru bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d), debitorul depune la organul fiscal competent, în termenul prevăzut la alin. (1), raportul de evaluare și alte documente stabilite prin ordin emis în condițiile art. 209.

(13) Garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) trebuie să acopere sumele eșalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată, astfel:

- a) pentru eșalonări de la 13 la 24 de luni, procentul este de 4%;
- b) pentru eșalonări de la 25 la 36 de luni, procentul este de 8%;
- c) pentru eșalonări de la 37 la 48 de luni, procentul este de 12%;
- d) pentru eșalonări de peste 49 de luni, procentul este de 16%.

(14) Prin excepție de la prevederile alin. (13), garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) și b) trebuie să acopere sumele eșalonate la plată, precum și dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată.

(15) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) lit. c), dacă bunurile sunt ipotecate/gajate în favoarea altor creditori, valoarea acestor bunuri trebuie să acopere valoarea pentru care s-a constituit ipoteca/gajul, precum și sumele eșalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată.

(16) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) lit. d), valoarea acestor bunuri trebuie să acopere obligațiile fiscale ale garantului pentru care organul fiscal competent a instituit sechestrul, precum și sumele eșalonate la plată ale debitorului, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată.

(17) Perioada de valabilitate a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie cu cel puțin 3 luni mai mare decât scadența ultimei rate din eșalonarea la plată.

(18) Pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea temeinic justificată a debitorului. În urma analizării celor solicitate de debitor, organul fiscal poate aproba sau respinge solicitarea privind înlocuirea sau redimensionarea garanției.

(18¹) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eşalonarea la plată cu constituire de garanții potrivit alin. (13) sau art. 206 alin. (2) lit. c), după caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din eşalonarea la plată acordată.

(18²) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eşalonarea la plată cu bunuri insuficiente, pentru stabilirea valorii garanției se ia în calcul cuantumul obligațiilor rămase de plată din eşalonare.

(18³) Organul fiscal, la cererea debitorului, eliberează diferența de garanție care depășește valoarea luată în calcul cu ocazia redimensionării, iar în cazul înlocuirii eliberează garanția constituită asupra bunului înlocuit.

(19) Organul fiscal competent eliberează garanțiile după comunicarea deciziei de finalizare a eşalonării la plată, prevăzută la art. 194 alin. (3), cu excepția situației prevăzute la art. 202 alin. (3).

(20) Abrogat

(21) În cazul în care, pe parcursul derulării eşalonării la plată, garanția constituită potrivit alin. (15) se execută de către un alt creditor, iar sumele distribuite din valorificare, în favoarea organului fiscal competent, nu acoperă valoarea garanțiilor prevăzute la alin. (13), debitorul are obligația reîntregirii acesteia, pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată.

(22) În cazul în care, pe parcursul derulării eşalonării la plată, bunul care face obiectul garanției constituite potrivit alin. (6) lit. d) și alin. (16) se execută de către organul fiscal pentru obligațiile de plată ale garantului, debitorul are obligația constituirii de garanții pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată. În acest caz, până la constituirea garanției, sumele rămase după efectuarea distribuirii sunt indisponibilizate în favoarea organului fiscal, urmând a stinge obligațiile rămase din eşalonarea la plată dacă garanția nu este constituită în termenul prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. m).

(23) La cererea debitorului, organul fiscal competent poate executa garanția constituită sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) și c) sau poate aproba valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților în condițiile art. 248, în situația în care se stinge întreaga sumă eşalonată la plată.

(24) În cazul în care pe parcursul eşalonării la plată bunurile care fac obiectul garanției constituite potrivit alin. (6) lit. c) și d), precum și alin. (15) și (16) s-au degradat ori dreptul de proprietate a acestor bunuri s-a modificat prin hotărâri judecătorești care constituie titluri executorii, la solicitarea organului fiscal central, debitorul are obligația reconstituirii garanțiilor pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată dacă celelalte garanții nu sunt îndeplătore.

(25) În cazul în care contribuabilii care beneficiază de eşalonare la plată dețin în proprietate bunuri deja sechestrate de către organul fiscal, altele decât cele care fac obiectul garanțiilor constituite potrivit prezentului articol, sechestrurile instituite pe aceste bunuri se ridică, cu excepția cazului în care sunt aplicabile dispozițiile art. 213 alin. (8) sau (8¹).

ART. 194

Condiții de menținere a valabilității eşalonării la plată

(1) Eşalonarea la plată acordată pentru obligațiile fiscale își menține valabilitatea în următoarele condiții:

a) să se declare și să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195. Eşalonarea la plată își

menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt declarate și/sau achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenței prevăzute de lege inclusiv sau până la finalizarea eșalonării la plată în situația în care acest termen se împlinește după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eșalonate la plată;

b) să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal competent prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată potrivit art. 195. Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege sau până la finalizarea perioadei de eșalonare la plată în situația în care termenul de 30 de zile se împlinește după această dată;

c) să se achite diferențele de obligații fiscale rezultate din declarații rectificative sau din declarații depuse aferente obligațiilor fiscale pentru care nu există obligația de declarare în vectorul fiscal, în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declarației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată potrivit art. 195;

d) să se respecte cuantumul și termenele de plată din graficul de eșalonare. Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă rata de eșalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare;

e) să se achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 180 de zile de la data comunicării acestei decizii sau până la finalizarea eșalonării la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată potrivit art. 195;

f) să se achite creanțele stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației sau până la finalizarea eșalonării la plată în situația în care termenul de 180 de zile se împlinește după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eșalonate la plată, cu excepția situației în care contribuabilul a solicitat eșalonarea potrivit art. 195;

g) să achite obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit art. 190 alin. (5), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată potrivit art. 195;

h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată a acestor sume;

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferată organului fiscal după emiterea unei decizii de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată a acestor sume;

j) să achite sumele pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor legislației privind insolvența și/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor art. 25 și 26, în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea la plată potrivit art. 195;

k) să nu intre sub incidența uneia dintre situațiile prevăzute la art. 186 alin. (1) lit. c) și d);

l) să se reîntrească garanția în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (21), în cel mult 15 zile de la data distribuirii sumelor rezultate din valorificarea bunurilor de către alți creditori;

m) să constituie garanția în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (22), în cel mult 15 zile de la data comunicării de către organul fiscal a înștiințării cu privire la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor;

m¹) să constituie garanția în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (24), în cel mult 15 zile de la data comunicării solicitării organului fiscal central;

n) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale datorate de debitorii care fuzionează, potrivit legii, și care nu beneficiază de eșalonarea la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 195;

o) să achite impozitul pe profit calculat și declarat potrivit art. 40³ alin. (2) din Codul fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere a solicitării de eșalonare;

p) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat emisă de către Comisia Europeană, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

q) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat sau de minimis emisă de către entitățile ce dețin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

r) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de minimis emisă de către Consiliul Concurenței, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

s) să se achite obligațiile fiscale prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f), nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acestei decizii.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării eșalonării la plată, obligațiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eșalonării la plată.

(3) În situația în care sumele eșalonate la plată au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent comunică debitorului decizia de finalizare a eșalonării la plată.

ART. 195

Modificarea deciziei de eșalonare la plată în perioada de valabilitate a eșalonării

(1) Pe perioada de valabilitate a eșalonării, decizia de eșalonare la plată poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în eșalonare a următoarelor obligații fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal competent:

a) obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eșalonării la plată, prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a) - c), e) - j) și n);

b) obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eșalonării, prevăzute la art. 200 alin. (2).

(2) Contribuabilul poate depune o singură cerere de modificare a deciziei de eșalonare la plată într-un an calendaristic sau, după caz, fracție de an calendaristic. Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), alin. (1¹) și la art. 194 alin. (1) lit. h) și i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată ori de câte ori este necesar. Prin cerere se poate solicita modificarea deciziei de eșalonare la plată prin includerea tuturor obligațiilor fiscale ce reprezintă condiție de menținere a valabilității eșalonării la plată la data depunerii cererii.

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. a) - c), e) - j) sau n), după caz, ori până la împlinirea termenului prevăzut la art. 200 alin. (2) și se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.

(4) Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eşalonare se efectuează cu menținerea perioadei de eşalonare deja aprobate, cu excepția situației în care valoarea garanțiilor constituite de debitori este mai mică de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, caz în care perioada de eşalonare este de cel mult 6 luni de la data comunicării deciziei de modificare a deciziei de eşalonare la plată.

(5) Abrogat

(6) Cuantumul și termenele de plată ale noilor rate de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eşalonare la plată.

(7) După depunerea cererii, în termen de 10 zile de la comunicarea acordului de principiu de către organul fiscal central, debitorul trebuie să constituie și garanțiile prevăzute de prezentul capitol, corespunzător condițiilor în care urmează să se modifice decizia de eşalonare la plată.

(8) Debitorul nu trebuie să constituie garanții în situația în care valoarea garanțiilor deja constituite acoperă obligațiile fiscale rămase din eşalonarea la plată, precum și obligațiile fiscale pentru care se solicită modificarea deciziei de eşalonare la plată. În situația garanțiilor deja constituite potrivit art. 193 alin. (6) lit. d), se încheie un act adițional la contractul de ipotecă/gaj.

(8¹) În situația debitorilor care dețin bunuri în proprietate, insuficiente pentru a constitui garanțiile în cuantumul prevăzut la prezentul capitol, organul fiscal central poate aproba cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute la art. 186 alin. (1). În acest caz, penalitățile de întârziere nu se amână la plată, ci se includ în eşalonare, iar decizia de amânare la plată a penalităților de întârziere și a penalităților de nedeclarare se anulează.

(8²) În cazul debitorilor pentru care s-a acordat eşalonare la plată potrivit prevederilor art. 186 alin. (4), la cererea acestora, penalitățile de întârziere rămase de plată din graficul de eşalonare se amână la plată în situația în care garanțiile constituite odată cu acordarea eşalonării sau ulterior acesteia acoperă cuantumul prevăzut la art. 193 alin. (13) sau (15), după caz.

(9) Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător și penalităților de întârziere aferente sumelor prevăzute la alin. (1).

(10) În situația în care cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată se respinge, debitorul are obligația să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(11) În situația în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică, la cererea debitorului. Dacă eşalonarea cuprinde doar creanțele fiscale individualizate în actul administrativ suspendat, decizia de eşalonare la plată se suspendă.

(11¹) În situația în care pe perioada de valabilitate a eşalonării se desființează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului.

(11²) Prevederile alineatului (11) și (11¹) se aplică și în situația în care debitorul obține suspendarea executării silite conform art. 719 din Codul de procedură civilă, atunci când motivele contestației la executare privesc stingerea sau inexistența creanței fiscale care face obiectul executării silite contestate.

(11³) Dacă hotărârea judecătorească definitivă de admitere în tot sau în parte a contestației la executare formulată în condițiile alin. (11²) este pronunțată după emiterea deciziei de finalizare a eșalonării la plată emisă în condițiile art. 194 alin. (3) sau dacă debitorul nu a solicitat modificarea deciziei de eșalonare conform alin. (11²), aceasta din urmă, precum și decizia de finalizare a eșalonării la plată se anulează din oficiu sau la cererea debitorului, iar sumele achitate în baza deciziei de eșalonare se restituie debitorului la cerere, în condițiile art. 168.

(12) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale ale unui debitor care nu beneficiază de eșalonare la plată și fuzionează, potrivit legii, cu un alt debitor care beneficiază de eșalonarea la plată.

ART. 196

Renunțarea la eșalonarea la plată

(1) Debitorul poate renunța la eșalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eșalonare.

(2) În cazul renunțării la eșalonare, debitorul trebuie să achite obligațiile fiscale rămase din eșalonare până la data la care intervine pierderea valabilității eșalonării la plată. Prevederile art. 194 alin. (3) și art. 208 alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligației prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilității eșalonării la plată.

ART. 197

Dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eșalonări la plată, pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, cu excepția celor prevăzute la art. 173 alin. (2), se datorează și se calculează dobânzi, la nivelul stabilit potrivit art. 174 alin. (5). Prin excepție de la prevederile art. 174 alin. (5), nivelul dobânzii este de 0,015% pentru fiecare zi de întârziere, în situația în care debitorul constituie întreaga garanție sub forma scrisorii de garanție și/sau poliței de asigurare de garanție și/sau consemnării de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului.

(2) Dobânzile se datorează și se calculează pentru fiecare rată din graficul de eșalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eșalonare la plată și până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit art. 194 alin. (1) lit. d), după caz.

(2¹) Abrogat

(3) Dobânzile datorate și calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit art. 194 alin. (1) lit. d) se comunică prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la art. 176 se calculează până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată.

(5) Pentru creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, și pentru care legislația specifică prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legislației specifice.

ART. 198

Penalitate

(1) Pentru rata de eșalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare, potrivit art. 194 alin. (1) lit. d), precum și pentru diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, potrivit art. 190 alin. (5), se percepe o penalitate, care i se comunică debitorului prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(2) Nivelul penalității este de 5% din:

a) suma rămasă nestinsă din rata de eşalonare, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eşalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, după caz;

b) diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

ART. 199

Pierderea valabilității eşalonării la plată și consecințele pierderii acesteia

(1) Eşalonarea la plată își pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozițiile art. 194 alin. (1) și art. 195 alin. (10). Organul fiscal competent emite o decizie de constatare a pierderii valabilității eşalonării la plată, care se comunică debitorului.

(2) Pierderea valabilității eşalonării la plată atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată acordată de organul fiscal central, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eşalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Prevederile art. 198 alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) nu sunt aplicabile pentru obligațiile fiscale principale eşalonate la plată și pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181. În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată, pentru aceste obligații fiscale se datorează penalitatea de nedeclarare prevăzută de art. 181 alin. (1).

ART. 200

Menținerea eşalonării la plată

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal competent menținerea unei eşalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condițiilor prevăzute la alin. (2) și la art. 194 alin. (1), cu excepția cazului în care eşalonarea a fost pierdută ca urmare a nerespectării condiției prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. k), o singură dată într-un an calendaristic, sau fracție de an calendaristic, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea tuturor obligațiilor fiscale care au făcut obiectul eşalonării la plată, după caz. Cererea se soluționează prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității eşalonării, cu păstrarea perioadei de eşalonare deja aprobate.

(2) Pentru menținerea valabilității eşalonării, debitorul are obligația să achite obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eşalonării, cu excepția celor care au făcut obiectul eşalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 194 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 201

Dobânzi în cazul pierderii valabilității eşalonării la plată

În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată acordate de organul fiscal, pentru obligațiile fiscale principale rămase de plată din eşalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eşalonare la plată dobânzi potrivit art. 174.

ART. 202

Executarea garanțiilor

(1) În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată, organul fiscal competent execută garanțiile în contul obligațiilor fiscale rămase nestinse.

(2) Dacă până la pierderea valabilității eşalonării la plată nu au fost soluționate deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, garanțiile se execută și în contul

obligațiilor marcate în vederea stingerii prin compensare cu sume de rambursat, în limita sumei solicitate la rambursare.

(3) În situația în care deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare nu sunt soluționate până la finalizarea eșalonării la plată, organul fiscal competent execută garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) și b) în contul obligațiilor marcate, până la emiterea deciziei de finalizare a eșalonării. În acest caz data stingerii obligațiilor marcate este termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare. În cazul garanțiilor constituite sub formă de bunuri potrivit art. 193 alin. (6) lit. c) și d), acestea se eliberează după soluționarea deconturilor. Garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. c) și d) se execută în situația în care după soluționarea deconturilor au rămas nestinse obligații fiscale.

ART. 203

Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a) - c), e) - j) și n) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somației.

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eșalonare la plată către debitor, organele fiscale competente comunică, în scris, instituțiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare și/sau terților popriți care dețin/datorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor administrate de organele fiscale competente de care depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

ART. 204

Regimul special al obligațiilor fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar

(1) Pentru debitorii care au solicitat eșalonarea la plată și care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă actul pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută până la soluționarea cererii de acordare a eșalonării la plată.

(1[^]1) Pentru debitorii prevăzuți la alin. (1), eșalonarea la plată se acordă numai cu condiția constituirii garanțiilor prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) și/sau b), după caz.

(2) În situația în care cererea de acordare a eșalonării la plată a fost respinsă sau retrasă, debitorii prevăzuți la alin. (1) trebuie să achite obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar în scopul menținerii actului, în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei de respingere sau a deciziei prin care se ia act de retragerea cererii. În acest caz, o nouă cerere de acordare a eșalonării la plată se poate depune numai după achitarea acestor obligații fiscale.

(3) Pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizația, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută.

ART. 205

Calcularea termenelor

(1) Termenele stabilite în prezentul capitol, cu excepția celui prevăzut la art. 191 alin. (2) și (3), se calculează pe zile calendaristice începând cu ziua imediat următoare acestor termene și expiră la ora 24,00 a ultimei zile a termenelor.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) sfârșesc într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat, acestea se prelungesc până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

ART. 206

Prevederi speciale pentru eșalonările la plată acordate de organele fiscale

(1) În cazul debitorilor cu risc fiscal mic, organul fiscal competent poate aproba eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale restante, pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) Pentru a beneficia de eșalonarea la plată prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) debitorul depune o cerere la organul fiscal competent. La cerere, debitorul poate anexa graficul de eșalonare cuprinzând quantumul propus al ratelor de eșalonare;

b) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 186, cu excepția celei prevăzute la art. 186 alin. (1) lit. a);

c) debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eșalonării la plată, precum și a penalităților de întârziere și dobânzilor ce pot face obiectul amânării la plată potrivit art. 208, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului capitol.

(3) În sensul prezentului articol este considerat cu risc fiscal mic debitorul care, la data depunerii cererii, îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

a) nu are fapte înscrise în cazierul fiscal;

b) administratorii, în cazul societăților pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, și asociații majoritari sau, după caz, asociatul unic și/sau administratorii, în cazul celorlalte societăți, altele decât societățile pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, nu au fapte înscrise în cazierul fiscal;

c) nu se află în inactivitate temporară înscrisă la registrul comerțului sau în registre ținute de instanțe judecătorești competente;

d) nu are obligații fiscale restante mai mari de 12 luni;

e) nu a înregistrat, conform reglementărilor contabile, pierderi din exploatare în ultimul exercițiu financiar închis;

f) în cazul persoanelor juridice, să fi fost înființate cu minimum 12 luni anterior depunerii cererii.

(4) Cererea depusă potrivit prevederilor alin. (2) lit. a) se soluționează de organul fiscal competent în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia. Acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data comunicării certificatului de atestare fiscală de către organul fiscal competent și data depunerii garanției de către debitor.

(5) În condițiile prezentului articol, debitorii care, la data depunerii cererii, nu au obligații fiscale restante pot solicita eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale declarate, precum și a obligațiilor fiscale stabilite prin decizie de impunere și pentru care nu s-a împlinit scadența sau termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1), după caz.

(6) Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător pentru penalitățile de întârziere și pentru un procent de 50% din dobânzile cuprinse în certificatul de atestare fiscală.

(7) În situația în care, ulterior emiterii deciziei de eșalonare la plată, organul fiscal constată că informațiile cuprinse în documentele anexate la cererea depusă potrivit alin. (2) lit. a) nu corespund realității, organul fiscal emite decizia de anulare a deciziei de eșalonare la plată și a deciziei de amânare la plată a penalităților de întârziere, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 199, 201 și 202.

ART. 207

Dispoziții finale

(1) Organul fiscal competent care emite decizia de eșalonare la plată poate îndrepta erorile din conținutul acesteia, din oficiu sau la cererea debitorului, printr-o decizie de îndreptare a erorii. Decizia de îndreptare a erorii produce efecte față de debitor de la data comunicării acesteia, potrivit legii.

(2) În cazul în care în perioada cuprinsă între data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eșalonare la plată s-au stins obligații fiscale prin orice modalitate prevăzută de lege și care sunt cuprinse în suma care face obiectul eșalonării la plată, debitorul achită ratele eșalonate până la concurența sumei rămase de plată.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situația în care, până la emiterea deciziei de eșalonare la plată, se constată că s-au stins mai mult de 50% din obligațiile fiscale care fac obiectul eșalonării la plată, la cererea debitorului, organul fiscal competent eliberează un nou certificat de atestare fiscală, caz în care prevederile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.

(4) Debitorul poate plăti anticipat, parțial sau total, sumele cuprinse în graficul de eșalonare la plată. În acest caz, debitorul notifică organului fiscal, prin cerere, intenția de a stinge anticipat aceste sume. În cazul achitării anticipate parțiale, organul fiscal competent înștiințează debitorul, până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare, cu privire la stingerea sumelor datorate în contul următoarelor rate de eșalonare aprobate până la concurența cu suma achitată.

(5) În situația în care se sting anticipat mai mult de 3 rate din graficul de eșalonare la plată, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eșalonare, până la următorul termen de plată a ratelor, cu respectarea perioadei de eșalonare aprobate. În acest caz, ratele ce fac obiectul stingerii anticipate sunt exigibile la data plății sau la data emiterii deciziei de rambursare, după caz. Noul grafic de eșalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(6) În situația în care în graficul de eșalonare există și creanțe bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, iar acestea au fost stinse, total sau parțial, potrivit legislației specifice, de către organele care le gestionează, graficul de eșalonare se reface în mod corespunzător.

(7) În cazul constituirii garanției sub forma prevăzută la art. 193 alin. (6) lit. b), la solicitarea debitorului, organul fiscal poate solicita emitentului scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție executarea acesteia pentru stingerea ratelor de eşalonare la scadența acestora.

(8) Ori de câte ori se modifică graficul de eşalonare potrivit prezentului capitol, organul fiscal competent emite decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată, la care anexează noul grafic.

ART. 208

Amânarea la plată a penalităților de întârziere

(1) Pe perioada eşalonării la plată, penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de eşalonare la plată. Aceste prevederi se aplică, după caz, și unui procent de 50% din majorările de întârziere, reprezentând componenta de penalitate a acestora.

(2) Garanțiile ori valoarea bunurilor prevăzute la art. 193 alin. (13) - (16) trebuie să acopere și penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată.

(3) În situația în care eşalonarea la plată se finalizează în condițiile art. 194 alin. (3), penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată se anulează prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de finalizare a eşalonării la plată.

(4) Pierderea valabilității eşalonării la plată atrage pierderea valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere. În acest caz, odată cu decizia de constatare a pierderii valabilității eşalonării la plată se comunică debitorului și decizia de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere.

(5) În situația în care eşalonarea la plată își pierde valabilitatea în condițiile art. 199, garanțiile se execută și în contul penalităților de întârziere și/sau majorărilor de întârziere amânate la plată.

(6) În scopul aplicării reducerii prevăzute la art. 181 alin. (2) lit. b), prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru penalitatea de nedeclarare aferentă obligațiilor fiscale eşalonate.

ART. 209

Acte normative de aplicare

Procedura de aplicare a eşalonării la plată acordate de organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAPITOLUL IV¹

Eşalonare la plată, în formă simplificată, pentru obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central

ART. 209¹

Instituirea posibilității acordării eşalonărilor la plată, în formă simplificată, de către organul fiscal central

(1) Pentru obligațiile fiscale principale și accesorii restante a căror vechime este de maximum 12 luni anterioare datei depunerii cererii și nestinse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală, administrate de organul fiscal central, denumit în continuare organ fiscal, se aprobă eşalonarea la plată pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Eşalonarea la plată se acordă pentru toate obligațiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și pentru obligațiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competență, în situația în care acesta are loc pe perioada derulării unei eșalonări la plată. În acest scop, organul fiscal comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competență, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării eșalonării la plată, sunt asimilate obligațiilor fiscale:

a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;

b) creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Eșalonarea la plată nu se acordă pentru:

a) obligațiile fiscale care au făcut obiectul unei eșalonări acordate în temeiul prezentului capitol sau potrivit capitolului I - "Înlesniri la plată pentru obligațiile bugetare datorate după data declarării stării de urgență, administrate de organul fiscal central" din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare, care și-a pierdut valabilitatea, precum și obligațiile fiscale care reprezintă condiție de menținere a valabilității unei eșalonări la plată acordate în temeiul capitolului I - "Înlesniri la plată pentru obligațiile bugetare datorate după data declarării stării de urgență, administrate de organul fiscal central" din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2020, cu modificările și completările ulterioare;

b) obligațiile fiscale care au scadența și/sau termenul de plată după data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligațiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidența art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligațiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eșalonare la plată, debitorul poate solicita includerea în eșalonare a obligațiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente;

e) obligațiile fiscale admise la masa credală, pentru debitorii pentru care s-a deschis procedura insolvenței;

f) obligațiile fiscale/bugetare care reprezintă ajutor de stat sau de minimis de recuperat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat;

g) debitorii care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar;

h) obligațiile fiscale care reprezintă accize;

i) impozitele și contribuțiile sociale obligatorii cu reținere la sursă sau reținute prin stopaj la sursă, astfel cum sunt definite la art. 7 pct. 47 din Codul fiscal;

j) taxele aferente activităților din domeniul jocurilor de noroc.

(7) Eșalonarea la plată nu se acordă pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

(8) Pentru a beneficia de eșalonarea la plată prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) să depună o cerere la organul fiscal, la care debitorul poate anexa graficul de eșalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eșalonare;

b) să nu se afle în procedura falimentului;

c) să nu se afle în dizolvare;

d) să nu înregistreze obligații fiscale restante cu o vechime mai mare de 12 luni anterioară datei depunerii cererii și nestinse la data eliberării certificatului de atestare fiscală;

e) să nu i se fi stabilit răspunderea potrivit legislației privind insolvența și/sau răspunderea solidară, potrivit prevederilor art. 25 și 26. Prin excepție, dacă actele prin care s-a stabilit răspunderea sunt definitive în sistemul căilor administrative și judiciare de atac, iar suma reprezentând obligații fiscale restante ale debitorului, pentru care a fost atrasă răspunderea, a fost stinsă, condiția se consideră îndeplinită.

(9) Pe lângă condițiile prevăzute la alin. (8), debitorul trebuie să aibă depuse toate declarațiile fiscale, potrivit vectorului fiscal în conformitate cu ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin care sunt aprobate formularele de înregistrare fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a tipurilor de obligații fiscale care formează vectorul fiscal. Această condiție trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.

(10) Condiția prevăzută la alin. (9) se consideră îndeplinită și în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declarații fiscale, obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal.

(11) În scopul acordării eșalonării la plată potrivit prezentului capitol, prevederile art. 188 - 190, art. 205 și 207 se aplică în mod corespunzător.

(12) Dispozițiile prezentului capitol sunt aplicabile și debitorilor care au garantate obligațiile fiscale potrivit art. 210, art. 211 și art. 235.

ART. 209²

Eliberarea certificatului de atestare fiscală

(1) După primirea cererii, organul fiscal eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală, pe care îl comunică debitorului.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, inclusiv în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(3) Prin excepție de la prevederile art. 158, certificatul de atestare fiscală cuprinde obligațiile fiscale existente în sold la data eliberării acestuia.

ART. 209³

Modul de soluționare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluționează de organul fiscal în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia, prin decizie de eșalonare la plată ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul și termenele de plată a ratelor de eșalonare se stabilesc prin grafice de eșalonare care fac parte integrantă din decizia de eșalonare la plată. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepția situației prevăzute la art. 190 alin. (2).

(3) La cererea debitorului, organul fiscal poate aproba plata diferențiată a ratelor de eșalonare.

(4) Cererea se soluționează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situații:

a) în cazul cererilor depuse pentru obligațiile prevăzute la art. 209¹ alin. (6) și (7);
b) nu sunt îndeplinite condițiile de acordare prevăzute la art. 209¹ alin. (8) și (9);
c) cererea nu prezintă nicio modificare față de condițiile de acordare a eșalonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;

d) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată, a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eșalonare la plată.

(5) După eliberarea certificatului de atestare fiscală, organul fiscal verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol și comunică debitorului decizia de respingere sau decizia de eșalonare la plată, după caz.

(6) Atunci când există diferențe între sumele solicitate de către debitor în cerere și cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 207 alin. (1).

(7) În cazul în care în perioada dintre data depunerii cererii de eșalonare la plată și data eliberării certificatului de atestare fiscală, debitorul efectuează plăți în conturile bugetare aferente tipurilor de creanțe fiscale datorate, se sting mai întâi obligațiile fiscale restante a căror vechime este mare de 12 luni anterioară datei depunerii cererii și apoi obligațiile ce pot face obiectul eșalonării la plată potrivit prezentului capitol.

(8) Pe perioada eșalonării la plată acordată potrivit prezentului capitol, în scopul aplicării reducerii prevăzute la art. 181 alin. (2) lit. b), penalitățile de nedeclarare cuprinse în certificatul de atestare fiscală se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de eșalonare la plată. Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător.

ART. 209⁴

Condiții de menținere a valabilității eșalonării la plată

(1) Eșalonarea la plată acordată pentru obligațiile fiscale își menține valabilitatea în următoarele condiții:

a) să se declare și să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare la plată inclusiv, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2). Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt declarate și/sau achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenței prevăzute de lege inclusiv;

b) să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2). Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege;

c) să se achite diferențele de obligații fiscale rezultate din declarații rectificative sau din declarații depuse aferente obligațiilor fiscale pentru care nu există obligația de declarare în vectorul fiscal, în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declarației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

d) să se respecte cuantumul și termenele de plată din graficul de eșalonare. Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă rata de eșalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare;

e) să se achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 180 de zile de la data comunicării acestei decizii, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

f) să se achite obligațiile stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

g) să se achite obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit art. 190 alin. (5), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferată organului fiscal după emiterea unei decizii de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

j) să se achite sumele reprezentând obligații fiscale restante ale debitorului pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor legislației privind insolvența și/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor art. 25 și 26, în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii;

k) să nu intre sub incidența uneia dintre situațiile prevăzute la art. 209¹ alin. (8) lit. b) și c);

l) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale datorate de debitorii care fuzionează, potrivit legii, și care nu beneficiază de eșalonarea la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2);

m) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat emisă de către Comisia Europeană, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

n) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat sau de minimis emisă de către entitățile ce dețin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

o) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de minimis emisă de către Consiliul Concurenței, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

p) să se achite obligațiile fiscale prevăzute la art. 209¹ alin. (6) lit. h) și j) nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acestei decizii;

q) să se achite obligațiile fiscale prevăzute la art. 209¹ alin. (6) lit. i) nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării acestei decizii.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării eșalonării la plată, obligațiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eșalonării la plată.

(3) În situația în care sumele eșalonate la plată au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal comunică debitorului decizia de finalizare a eșalonării la plată.

ART. 209⁵

Modificarea deciziei de eșalonare la plată în perioada de valabilitate a eșalonării

(1) Pe perioada de valabilitate a eșalonării, decizia de eșalonare la plată poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în eșalonare a următoarelor obligații fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal:

a) obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eșalonării la plată, prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) - c), e) - i) și l);

b) obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eșalonării, prevăzute la art. 209¹⁰ alin. (2), cu excepția sumelor de natura celor prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. j).

(2) Debitorul poate depune o singură cerere de modificare a deciziei de eșalonare la plată pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, la care poate anexa graficul de eșalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eșalonare. Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (8) și (9) și la art. 209⁴ alin. (1) lit. h) și i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată ori de câte ori este necesar. Prin cerere se poate solicita modificarea deciziei de eșalonare la plată prin includerea tuturor obligațiilor fiscale ce reprezintă condiția de menținere a valabilității eșalonării la plată la data depunerii cererii, cu excepția celor pentru care art. 209⁴ alin. (1) nu prevede posibilitatea debitorului de a solicita eșalonarea la plată.

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) - c), e) - i) sau l), după caz, ori până la împlinirea termenului prevăzut la art. 209¹⁰ alin. (2) și se soluționează de organul fiscal, în termen de 5 zile lucrătoare, prin decizie de modificare a deciziei de eșalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.

(4) Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eșalonare se efectuează cu menținerea perioadei de eșalonare deja aprobate.

(5) Abrogat

(6) Cuantumul și termenele de plată ale noilor rate de eșalonare se stabilesc prin grafice de eșalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eșalonare la plată.

(7) În situația în care cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată se respinge, debitorul are obligația să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(8) În situația în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică, la cererea debitorului, fără a fi limitate numeric conform alin. (2).

(9) În situația în care pe perioada de valabilitate a eșalonării se desființează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului, fără a fi limitate la numărul prevăzut la alin. (2).

(10) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale ale unui debitor care nu beneficiază de eșalonare la plată și fuzionează, potrivit legii, cu un alt debitor care beneficiază de eșalonarea la plată.

ART. 209⁶

Renunțarea la eșalonarea la plată

(1) Debitorul poate renunța la eșalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eșalonare.

(2) În cazul renunțării la eșalonare, debitorul trebuie să achite obligațiile fiscale rămase din eșalonare până la data la care intervine pierderea valabilității eșalonării la plată. Prevederile art. 209⁴ alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligației prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilității eșalonării la plată.

ART. 209⁷

Dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eșalonări la plată pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, cu excepția celor prevăzute la art. 173 alin. (2), se datorează și se calculează dobânzi. Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere, cu excepția eșalonărilor acordate pentru obligațiile fiscale rezultate din titlurile de creanță emise de autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene, pentru care dobânzile se calculează conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 142/2012, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dobânzile se datorează și se calculează pentru fiecare rată din graficul de eșalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eșalonare la plată și până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit art. 209⁴ alin. (1) lit. d), după caz.

(3) Dobânzile datorate și calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit art. 209⁴ alin. (1) lit. d) se comunică prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la art. 176 se calculează până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată.

(5) Pentru obligațiile bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, și pentru care legislația specifică prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legislației specifice.

(6) Pentru debitorii care se află în perioada de observație sau în reorganizare judiciară se datorează obligații fiscale accesorii potrivit legii care reglementează această procedură.

ART. 209⁸

Penalitate

(1) Pentru rata de eșalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare, potrivit art. 209⁴ alin. (1) lit. d), precum și pentru diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, potrivit art. 190 alin. (5), se percepe o penalitate care i se comunică debitorului prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(2) Nivelul penalității este de 5% din:

a) suma rămasă nestinsă din rata de eșalonare, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eșalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, după caz;

b) diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

ART. 209⁹

Pierderea valabilității eșalonării la plată și consecințele pierderii acesteia

(1) Eșalonarea la plată își pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozițiile art. 209⁴ alin. (1) și art. 209⁵ alin. (7). Organul fiscal emite o decizie de constatare a pierderii valabilității eșalonării la plată, care se comunică debitorului.

(2) Pierderea valabilității eșalonării la plată atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eșalonarea la plată acordată de organul fiscal, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eșalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Prevederile art. 209⁸ alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) nu sunt aplicabile pentru obligațiile fiscale principale eșalonate la plată și pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181. În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată, pentru aceste obligații fiscale se datorează penalitatea de nedeclarare prevăzută de art. 181 alin. (1).

(5) În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată acordate de organul fiscal, pentru obligațiile fiscale principale rămase de plată din eșalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eșalonare la plată dobânzi potrivit art. 174.

(6) În cazul debitorilor care solicită înlesniri la plată potrivit capitolului IV - Înlesniri la plată, ulterior pierderii valabilității eșalonării la plată acordate de organul fiscal potrivit prezentului capitol, pentru obligațiile fiscale principale și/sau obligațiile fiscale accesorii rămase de plată din eșalonarea la plată, penalitatea datorată potrivit art. 209⁸ se anulează.

ART. 209¹⁰

Menținerea eșalonării la plată

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal menținerea unei eșalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condițiilor prevăzute la alin. (2), precum și la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) - j) și l), o singură dată pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, dacă depune o cerere în acest scop, înainte de stingerea în totalitate a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul eșalonării la plată. Cererea se soluționează, în termen de 5 zile lucrătoare, prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității eșalonării, cu păstrarea perioadei de eșalonare aprobate inițial.

(2) Pentru menținerea valabilității eșalonării, debitorul are obligația să achite obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eșalonării, cu excepția celor care au făcut obiectul eșalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 209⁴ sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 209¹¹

Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) - c), e) - j) și l) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somației.

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eșalonare la plată către debitor, organele fiscale comunică, în scris, instituțiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare și/sau terților popriți care dețin/datorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în

lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silită prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silită rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor administrate de organele fiscale de care depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terților popriți, suspendarea executării silită are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

ART. 209¹²

Prevederi speciale aplicabile debitorilor care au în derulare înlesniri la plată

(1) Abrogat

(2) În baza cererii depuse de către debitori, organul fiscal emite, după caz, decizie de acordare a eșalonării la plată pentru obligațiile fiscale prevăzute la art. 209¹ alin. (1) sau decizie de respingere.

(3) Prevederile art. 165 alin. (4) se aplică în mod corespunzător în ceea ce privește ordinea de stingere a obligațiilor fiscale. Dacă suma plătită de către debitor nu este suficientă pentru a stinge ratele din cele două grafice de eșalonare la plată, atunci se stinge, cu prioritate, rata aferentă celei mai vechi decizii de eșalonare la plată.

(4) Obligațiile fiscale principale și accesorii rămase de plată din eșalonările la plată și/sau amânările la plată, după caz, a căror valabilitate a fost pierdută potrivit prezentului capitol ori potrivit art. 199 alin. (1) și art. 208 alin. (4), în scopul încadrării în condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată, sunt exigibile și au termen de plată la data pierderii valabilității înlesnirilor la plată, respectiv data comunicării deciziei de constatare a pierderii valabilității eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și, după caz, a deciziei de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de nedeclarare.

ART. 209¹³

Prevederi speciale pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă de către organele abilitate ale statului

(1) Pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă pe perioada stării de urgență/alertă prin hotărâri emise de către organele abilitate ale statului, condițiile de menținere a valabilității eșalonărilor la plată acordate potrivit art. 209⁴ se suspendă, la cerere, până la data la care este reluată activitatea.

(2) Pentru plata cu întârziere a ratelor din graficele de eșalonare neachitate până la data reluării activității, nu se calculează și nu se datorează dobânzi și penalități potrivit art. 209⁷. În acest caz, până la primul termen de plată după data constatării reluării activității, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eșalonare, cu respectarea perioadei de eșalonare aprobate. Noul grafic de eșalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(3) Obligațiile care intră sub incidența măsurilor prevăzute la alin. (1), cu excepția acelor care privesc ratele din graficele de eșalonare refăcute conform alin. (2), se consideră îndeplinite în următoarele situații:

a) pentru situația în care termenele prevăzute la art. 209⁴ alin. (1), art. 209⁵ alin. (7) și art. 209¹⁰ alin. (2) s-au împlinit până la data constatării reluării activității, dacă acestea se execută în termen de 30 de zile de la data constatării acestui fapt;

b) pentru celelalte situații decât cele prevăzute la lit. a), la împlinirea termenului prevăzut la art. 209⁴ alin. (1), art. 209⁵ alin. (7) și art. 209¹⁰ alin. (2).

(4) Pentru obligațiile prevăzute la alin. (3) lit. a), debitorii pot solicita modificarea eșalonării la plată, cu condiția ca cererea să fie depusă în termen de 30 de zile de la data constatării reluării activității, prevederile art. 209⁵ aplicându-se în mod corespunzător.

ART. 209¹⁴

Procedura de acordare a eșalonării la plată, în formă simplificată

Procedura de acordare a eșalonării la plată, în formă simplificată, de către organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAPITOLUL V

Garanții

ART. 210

Constituirea de garanții

Organul fiscal solicită constituirea unei garanții pentru:

- a) suspendarea executării silite în condițiile art. 233 alin. (2¹) și (8);
- b) ridicarea măsurilor asigurătorii;
- c) asumarea obligației de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condițiile art. 24 alin. (1) lit. a);
- d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 211

Tipuri de garanții

Garanțiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 210 se pot constitui, în condițiile legii, prin:

- a) consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului;
- b) scrisoare de garanție emisă de o instituție de credit sau poliță de asigurare de garanție emisă de o societate de asigurare. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene aceasta trebuie confirmată conform normelor bancare de o instituție de credit sau societate de asigurare din România. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din Uniunea Europeană, aceasta este acceptată de organul fiscal dacă sunt respectate prevederile referitoare la notificare cuprinse în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, transpusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau, după caz, Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), transpusă prin Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare;
- c) ipotecă asupra unor bunuri imobile sau mobile din țară;

d) gaj asupra bunurilor mobile.

ART. 212

Valorificarea garanțiilor

(1) Organul fiscal competent se îndestulează din garanțiile depuse dacă nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost constituite.

(2) În cazul garanțiilor prevăzute la art. 211 lit. a) și b), organul fiscal dispune instituției de credit sau societății de asigurare emitente a scrisorii de garanție sau poliței de asigurare de garanție, după caz, sau instituției de credit ori societății de asigurare din România care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție ori unității de Trezorerie a Statului, după caz, virarea, în termen de cel mult 15 zile de la data solicitării, a sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare.

(3) Valorificarea garanțiilor prevăzute la art. 211 lit. c) și d) se realizează prin modalitățile și procedurile prevăzute de dispozițiile art. 247 alin. (2) - (6) și ale art. 248 - 259, care se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL VI

Măsuri asigurătorii

ART. 213

Poprirea și sechestrul asigurător

(1) Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organul fiscal competent.

(2) Se dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii și sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, în cazuri excepționale, respectiv în situația în care există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea. Dispozițiile art. 231 rămân aplicabile. Măsurile asigurătorii devin măsuri executorii la împlinirea termenului prevăzut la art. 230 alin. (1) sau art. 236 alin. (12), după caz, ori la expirarea perioadei de suspendare a executării silite.

(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2), nu se dispun măsuri asigurătorii pentru debitorul aflat sub incidența legislației privind insolvența sau când acesta nu deține active patrimoniale urmăribile.

(3) Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal precizează debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată și semnată de către conducătorul organului fiscal competent.

(6) Măsurile asigurătorii dispuse potrivit alin. (2), precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(7) În situația în care măsurile asigurătorii au fost luate înainte de emiterea titlului de creanță acestea încetează dacă titlul de creanță nu a fost emis și comunicat în termen de cel mult 6 luni de la data la care au fost dispuse măsurile asigurătorii. În cazuri excepționale, acest termen poate fi prelungit până la un an, de organul fiscal competent, prin decizie. Organul fiscal are obligația să emită decizia de ridicare a măsurilor asigurătorii în termen de cel mult două zile de la împlinirea termenului de 6 luni sau un an, după caz, iar în cazul popririi asigurătorii să elibereze garanția.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (7), în situația în care au fost instituite măsuri asigurătorii și au fost sesizate organele de urmărire penală potrivit legii, măsurile asigurătorii rămân valabile 3 luni de la data sesizării penale. La împlinirea acestui termen sau după instituirea măsurilor asigurătorii de către organele de urmărire penală potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dar nu mai târziu de 3 luni, măsurile asigurătorii instituite de organul fiscal se ridică.

(8¹) În situația în care au fost constituite garanții în vederea ridicării măsurilor asigurătorii, acestea trebuie menținute pentru toată perioada de valabilitate în care ar fi fost menținute măsurile asigurătorii potrivit alin. (7) sau (8), după caz. Organul fiscal execută garanțiile constituite potrivit art. 211 lit. b) în ultima zi de valabilitate a acestora în cazul în care debitorul nu prelungește valabilitatea garanției. În acest caz, suma de bani va fi virată în contul de garanții menționat de organul de executare silită și reprezintă o garanție potrivit art. 211 lit. a).

(9) Bunurile perisabile și/sau degradabile sechestrate asigurător pot fi valorificate:

a) de către debitor cu acordul organului de executare silită, sumele obținute consemnându-se la dispoziția organului de executare silită;

b) prin vânzare în regim de urgență în condițiile art. 247 alin. (4).

(10) În cazul înființării sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare silită se comunică pentru notare Biroului de carte funciară.

(11) Notarea potrivit alin. (10) face opozabil sechestrul tuturor acelor care, după notare, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior notării prevăzute la alin. (10) sunt lovite de nulitate absolută.

(12) Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanța fiscală a bugetului general consolidat, măsurile asigurătorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în proprietate comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.

(13) Prin derogare de la prevederile art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 268 ale prezentului cod, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii, prevăzute la alin. (4), cel interesat poate formula acțiune în anulare, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă, conform cuantumului creanțelor fiscale în privința cărora aceste măsuri asigurătorii au fost instituite, fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută de art. 200 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se pronunță anularea deciziei este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(14) Împotriva actelor prin care se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație la executare în conformitate cu prevederile art. 260 și 261.

ART. 214

Ridicarea măsurilor asigurătorii

(1) Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 213 se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 211, după caz. Refuzul nejustificat de a soluționa cererea de ridicare formulată de către cel interesat sau nesoluționarea în termen pot fi atacate la instanța de contencios administrativ competentă potrivit art. 213 alin. (13), fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută de art. 200 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se dispune ridicarea măsurilor asigurătorii este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(2) Decizia de ridicare a măsurii asigurătorii emisă potrivit alin. (1) se duce la îndeplinire de către organul de executare silită competent și se comunică tuturor celor cărora le-a fost comunicată decizia de dispunere a măsurilor asigurătorii sau celelalte acte de executare în legătură cu acestea.

CAPITOLUL VII

Prescripția dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere restituirea

ART. 215

Începerea termenului de prescripție

(1) Dreptul organului de executare silită de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

(2) Termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) se aplică și creanțelor provenind din amenzi contravenționale.

ART. 216

Suspendarea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 215 se suspendă:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) în cazurile și în condițiile în care suspendarea executării este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanța judecătorească sau de alt organ competent, potrivit legii;
- c) pe perioada valabilității înlesnirii acordate potrivit legii;
- d) cât timp debitorul își sustrage veniturile și bunurile de la executarea silită;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 217

Înteruperea termenului de prescripție

(1) Termenul de prescripție prevăzut la art. 215 se întrerupe:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;
- c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;
- d) la data comunicării procesului-verbal de insolvabilitate/procesului-verbal adițional de insolvabilitate;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) În cazul în care pentru același titlu executoriu organul fiscal emite și comunică debitorului mai multe somații, termenul de prescripție se întrerupe potrivit alin. (1) lit. c) doar în cazul primei somații.

ART. 218

Efecte ale împlinirii termenului de prescripție

(1) Dacă organul de executare silită constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, acesta va proceda la încetarea măsurilor de realizare și la scăderea acestora din evidența creanțelor fiscale.

(2) Sumele achitate de debitor în contul unor creanțe fiscale, după împlinirea termenului de prescripție, nu se restituie.

ART. 219

Prescripția dreptului de a cere restituirea

(1) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a cere restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la restituire.

(2) Sumele plătite de contribuabil/plătitor fără a fi datorate, pentru care termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) s-a împlinit, se scad din evidența organului fiscal după expirarea acestui termen, cu excepția cazului în care a operat compensarea potrivit prevederilor art. 167.

CAPITOLUL VIII

Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 220

Organele de executare silită

(1) În cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organul fiscal competent, pentru stingerea acestora, procedează la acțiuni de executare silită, potrivit prezentului cod, cu excepția cazului în care există o cerere de restituire/rambursare în curs de soluționare, iar quantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală datorată de debitor.

(2) Organul fiscal care administrează creanțe fiscale este abilitat să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită.

(2[^]1) Prin excepție de la prevederile alin. (2), prin ordin al președintelui A.N.A.F. care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, se stabilesc:

a) cazurile speciale de executare silită, precum și structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită;

b) alte organe fiscale pentru îndeplinirea unor acte de executare silită, precum și pentru valorificarea bunurilor confiscate, gajate/ipotecate sau sechestrate potrivit legii, prin procese electronice masive.

(2[^]2) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la cazurile speciale de executare silită, precum și structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită.

(3) Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali

organizații în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.

(5) Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3).

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare silită în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile, coordonarea întregii executări revenind organului de executare silită competent potrivit art. 30. În cazul în care executarea silită se face prin poprire, aplicarea măsurii de executare silită se face de către organul de executare silită coordonator prevăzut la alin. (7) - (9).

(7) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare cu debitorul aflat în stare de insolvabilitate, în condițiile art. 25, precum și în cazul prevăzut de art. 24 alin. (1) lit. b), revine organului de executare silită competent potrivit art. 30.

(8) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, revine organului de executare silită competent potrivit art. 30 în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

(9) Organul de executare silită coordonator în cazul prevăzut la art. 252 alin. (2) este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal sau își desfășoară activitatea debitorul ale cărui bunuri au fost adjudecate.

(10) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În situația în care atragerea răspunderii privește atât creanțe fiscale administrate de organul fiscal central, cât și creanțe fiscale administrate de organul fiscal local, competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În acest caz, organul de executare silită distribuie sumele realizate potrivit ordinii prevăzute de Legea nr. 85/2014.

(11) Atunci când se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituție sau de sustragere de la executare silită a bunurilor și veniturilor urmăribile ale debitorului, organul de executare silită în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea și executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(12) Organul de executare silită coordonator sesizează în scris celelalte organe prevăzute la alin. (6), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situația debitorului, contul în care se plătesc sumele încasate, precum și orice alte date utile pentru identificarea debitorului și a bunurilor ori veniturilor urmăribile.

(13) În cazul în care asupra aceluiași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanțe fiscale, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, executarea silită se conexează și se efectuează, potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În acest caz competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În cazul existenței unui conflict între organele fiscale de executare silită având ca obiect conexarea executării sunt aplicabile prevederile art. 41 - 43.

(14) Prevederile alin. (13) nu se aplică în următoarele situații:

a) dacă valoarea bunurilor debitorului acoperă doar creanțele altor creditori care dețin garanții cu un rang prioritar față de creditorul fiscal;

b) dacă executarea silită pornită de executorul judecătoresc se află într-o etapă avansată și din valorificarea bunurilor supuse executării silite se asigură recuperarea integrală a creanțelor fiscale.

(15) Dacă asupra aceluiași bunuri ale debitorului au fost pornite executări silite de către un executor judecătoresc și un organ fiscal de executare silită, la cererea persoanei interesate sau a oricărui dintre executori, instanța judecătorească competentă dispune conexarea executării silite, în condițiile prezentului articol. Dispozițiile art. 654 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(16) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare silită, titlul executoriu împreună cu dosarul executării se transmit acestuia, înștiințându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

ART. 221

Reguli speciale privind executarea silită a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) Autoritățile administrației publice locale sunt obligate să colaboreze și să efectueze procedura de executare silită a creanțelor fiscale datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(2) În situația în care debitorul nu are bunuri urmăribile pe raza teritorială a respectivei unități administrativ-teritoriale sau a subdiviziunii unității administrativ-teritoriale a municipiului, competența pentru efectuarea procedurii de executare silită revine organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile urmăribile.

(3) Organul fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale care administrează creanțele fiscale ale bugetului local al unei unități administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziune administrativ-teritorială a municipiului, denumit în prezentul articol autoritate solicitantă, solicită, în scris, organului fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale în a cărui rază teritorială se află situate bunurile mobile sau imobile, denumit în prezentul articol autoritate solicitată, efectuarea procedurii de executare silită.

(4) Cererea conține, în mod obligatoriu, următoarele informații:

- a) datele de identificare ale debitorului;
- b) valoarea creanței de recuperat;
- c) valoarea creanțelor fiscale accesorii stabilite, potrivit legii, până la data solicitării;
- d) contul în care se virează sumele încasate;
- e) orice date necesare pentru identificarea bunurilor urmăribile, dacă este cazul.

(5) Cererea este însoțită obligatoriu de o copie a titlului executoriu.

(6) Autoritatea solicitată confirmă, în scris, primirea cererii, în termen de 10 zile de la data primirii.

(7) Autoritatea solicitată poate refuza efectuarea procedurii de executare silită în următoarele cazuri:

- a) titlul executoriu nu este valabil;
- b) cererea nu conține toate informațiile prevăzute la alin. (4).

(8) Sumele realizate prin executare silită se virează autorității solicitante. Prevederile art. 256 se aplică în mod corespunzător.

ART. 222

Executarea silită în cazul debitorilor solidari

(1) Organul de executare silită coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deține mai multe venituri sau bunuri urmăribile.

(2) Coordonarea executării silită în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare în condițiile art. 25 și 26 revine organului de executare silită în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul aflat în stare de insolvabilitate sau insolvență sau organul de executare silită competent, desemnat potrivit art. 30, după caz.

(3) Organul de executare silită coordonator înscrie în întregime debitul în evidențele sale și ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare silită în a căror rază teritorială se află domiciliile fiscale ale celorlalți codebitori, aplicându-se dispozițiile art. 220.

(4) Organele de executare silită sesizate, cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidență nominală, iau măsuri de executare silită și comunică organului de executare silită coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.

(5) Dacă organul de executare silită coordonator, care ține evidența întregului debit, constată că acesta a fost realizat prin actele de executare silită făcute de el însuși și de celelalte organe sesizate potrivit alin. (4), el este obligat să ceară în scris acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

ART. 223

Executorii fiscali

(1) Executarea silită se face de organul de executare silită competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceștia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în fața debitorului și a terților prin legitimația de executor fiscal și delegație emisă de organul de executare silită.

(3) În scopul efectuării executării silită, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum și să analizeze evidența contabilă a debitorului în scopul identificării terților care datorează sau dețin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului;

d) să aplice sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal;

e) să constate contravenții și să aplice sancțiuni potrivit legii.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare silită cere autorizarea instanței judecătorești competente potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, republicat.

(5) Accesul executorului fiscal în locuință, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpere a debitorului, persoană fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00 - 20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută poate continua în aceeași zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului poate avea loc și la alte ore decât cele menționate, precum și în zilele nelucrătoare, în baza autorizației prevăzute la alin. (4).

(6) În absența debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să pătrundă în acestea în prezența unui reprezentant al poliției ori al jandarmeriei sau a altui agent al forței publice și a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) și (5).

ART. 224

Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat

Impozitele, taxele, contribuțiile sociale și orice alte venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi urmărite de niciun creditor pentru nicio categorie de creanțe în cadrul procedurii de executare silită.

ART. 225

Executarea silită împotriva unei asocieri fără personalitate juridică

Pentru executarea silită a creanțelor fiscale datorate de o asocierie fără personalitate juridică, chiar dacă există un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile și imobile ale asocierii, cât și bunurile personale ale membrilor acesteia.

ART. 226

Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silită

(1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului Cod de către organul de executare silită competent potrivit art. 30, 37 și 38.

(2) În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare silită prevăzut la alin. (1) se înscriu creanțele fiscale, principale și accesorii, neachitate la scadență, stabilite și individualizate în titluri de creanță fiscală întocmite și comunicate în condițiile legii, precum și creanțele bugetare individualizate în alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii. Niciun titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță fiscală emis și comunicat în condițiile legii sau a unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(3) Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(4) Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care se împlinește scadența sau termenul de plată prevăzut de lege.

(5) Modificarea titlului de creanță atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunzător.

(6) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare silită competent conține, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, următoarele: quantumul și natura sumelor datorate și neachitate, descrierea titlului de creanță sau a înscrisului care constituie titlu executoriu, precum și temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(7) Netransmiterea proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor către organele fiscale în termen de 90 de zile de la comunicarea acestora către contravenient atrage, potrivit legii, răspunderea persoanelor care se fac vinovate de aceasta. Transmiterea cu întârziere a proceselor-verbale nu împiedică executarea silită a acestora, în condițiile în care nu a intervenit prescripția executării.

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 30 alin. (1), art. 37 și 38 nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele și prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, quantumul sumei datorate, temeiul legal, semnătura organului care l-a emis și dovada comunicării acestora, organul de executare silită restituie de îndată titlurile executorii organelor emitente.

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare silită confirmă primirea, în termen de 30 de zile.

(10) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetul asigurărilor pentru șomaj, după caz, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat, spre executare silită, organelor fiscale din subordinea A.N.A.F. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.

(11) Instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

(12) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul local, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului local, spre executare silită, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

(13) Instituțiile publice din subordinea unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

ART. 227

Reguli privind executarea silită

(1) Executarea silită se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmăriabile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare. Executarea silită a bunurilor proprietate a debitorului, urmăriabile potrivit legii, se efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare, cu excepția cazului în care din motive obiective în legătură cu situația patrimonială a debitorului acest nivel nu poate fi respectat.

(2) Sunt supuse sechestrării și valorificării bunurile urmăriabile proprietate a debitorului, prezentate de acesta și/sau identificate de către organul de executare silită, în următoarea ordine:

a) bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit;

b) bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfășurarea activității care constituie principala sursă de venit;

c) bunurile mobile și imobile ce se află temporar în deținerea altor persoane în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele;

d) ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor art. 246;

e) mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit;

f) produse finite.

(3) Organul fiscal poate trece la sechestrarea bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la alin. (2) ori de câte ori valorificarea nu este posibilă.

(4) Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

(5) În cadrul procedurii de executare silită se pot folosi succesiv sau concomitent modalitățile de executare silită prevăzute de prezentul cod.

(6) Executarea silită a creanțelor fiscale nu se perimă.

(7) Executarea silită se desfășoară până la stingerea creanțelor fiscale înscrise în titlul executoriu, inclusiv a creanțelor fiscale accesorii, ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

(8) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, creanțe fiscale accesorii sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele se calculează de către organul de executare silită și se consemnează într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

(9) Față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală și celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de prioritate care se stabilește de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

ART. 227¹

Reguli speciale privind începerea sau continuarea executării silite

(1) Măsurile de executare silită se aplică diferențiat, în funcție de cuantumul și vechimea creanțelor fiscale.

(2) Procedura de aplicare a dispozițiilor alin. (1) se stabilește prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ART. 228

Obligația de informare

În vederea începerii executării silite, organul de executare silită competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la art. 55, în vederea determinării averii și a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informațiile solicitate.

ART. 229

Precizarea naturii debitului

(1) În toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu și să se arate natura și cuantumul debitului ce face obiectul executării.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în toate actele de executare silită care privesc poprirea bancară, cu excepția înștiințării debitorului privind înființarea poprirei, trebuie să se indice doar cuantumul total al obligațiilor fiscale ce fac obiectul poprirei.

ART. 230

Somația

(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul sau nu se notifică organul fiscal cu privire la intenția de a demara procedura de mediere, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu emis de organul de executare silită.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, următoarele: numărul dosarului de executare, suma pentru care se începe executarea silită, termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, indicarea consecințelor nerespectării acesteia, precum și posibilitatea de a intra într-o procedură de mediere.

(3) În cazul în care debitorul are de încasat sume certe, lichide și exigibile de la autorități sau instituții publice, executarea silită se continuă prin poprirea acestor sume ori de câte ori, ulterior comunicării somației, se depune la organul fiscal un document eliberat de autoritatea sau instituția publică respectivă prin care se certifică că sumele sunt certe, lichide și exigibile. Prevederile art. 236 se aplică în mod corespunzător.

(4) Nu sunt considerate sume exigibile și nu sunt aplicabile prevederile alin. (3) sumelor aflate în litigiu.

(5) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior luării unor măsuri de executare silită potrivit prezentului cod, suma pentru care s-a înființat poprirea se actualizează, după aplicarea măsurii popririi sumelor înscrise în documentul emis de autoritatea sau instituția publică, în limita acestor sume, cu respectarea nivelului prevăzut la art. 227 alin. (1) teza a doua.

(6) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior stingerii sumelor pentru care s-a început executarea silită, acesta se ia în considerare pentru următoarele executări silite.

(7) Urmărirea imobilului, în baza somației prevăzute la alin. (1), se notează la cererea organului fiscal în cartea funciară, asupra bunurilor imobile ale debitorului, indiferent de modalitatea dreptului de proprietate, respectiv proprietate exclusivă, devălmășie sau coproprietate.

ART. 230¹

Procedura de mediere

(1) În vederea realizării procedurii de mediere debitorul notifică organul fiscal cu privire la intenția sa în termen de 15 zile de la primirea somației. La notificare se anexează documente și informații care să susțină situația sa economică și financiară.

(2) În termen de maximum 10 zile de la primirea notificării prevăzute la alin. (1), organul fiscal are obligația să organizeze întâlnirea cu contribuabilul în vederea procedurii de mediere.

(3) Procedura de mediere constă în:

a) clarificarea întinderii obligației fiscale înscrise în somație, dacă respectivul debitor are obiecții cu privire la aceasta;

b) analiza de către organul fiscal împreună cu debitorul a situației economice și financiare a debitorului în scopul identificării unor soluții optime de stingere a obligațiilor fiscale, inclusiv posibilitatea de a beneficia de înlesnirile la plată prevăzute de lege.

(4) Rezultatul medierii, precum și soluțiile optime de stingere a obligațiilor fiscale se consemnează într-un proces-verbal.

(5) În situația în care în termen de 15 zile de la finalizarea medierii nu se stinge debitul sau nu se solicită înlesnirea la plată, organul fiscal continuă măsurile de executare silită.

(6) Procedura de executare silită nu începe de la data la care debitorul notifică organului fiscal intenția de mediere.

(7) Pe parcursul procedurii de mediere organul fiscal poate dispune măsuri asigurătorii în condițiile art. 213.

(8) Procedura de mediere, precum și documentele pe care debitorul trebuie să le prezinte în vederea susținerii situației economice și financiare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 231

Drepturi și obligații ale terțului

Terțul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Terțul participă la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

ART. 232

Evaluarea bunurilor supuse executării silite

(1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea se evaluează. Evaluarea se efectuează de organul de executare silită prin experți evaluatori proprii sau prin experți evaluatori independenți. Evaluatorii independenți sunt desemnați în condițiile art. 63. Atât evaluatorii proprii, cât și evaluatorii independenți sunt obligați să își îndeplinească atribuțiile ce le revin, astfel cum reies

din prezentul cod, din actul prin care s-a dispus expertiza, precum și din actul prin care au fost numiți.

(2) Organul de executare silită actualizează prețul de evaluare ținând cont de rata inflației.

(3) Atunci când se consideră necesar, organul de executare silită procedează la o nouă evaluare.

(4) Organul de executare silită poate proceda la o nouă evaluare în situații cum sunt: când se constată modificări ale prețurilor de circulație pe piața liberă a bunurilor, când valoarea bunului s-a modificat prin deteriorări sau prin amenajări. Prevederile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 233

Suspendarea executării silite

(1) Executarea silită se suspendă:

a) când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii;

b) la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condițiile legii;

c) în cazul prevăzut la art. 244;

d) pe o perioadă de cel mult 6 luni, în cazuri excepționale, și doar o singură dată pentru același debitor, prin hotărâre a Guvernului, cu respectarea regulilor în materie de ajutor de stat;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Executarea silită se suspendă și în cazul în care, ulterior începerii executării silite, se depune o cerere de restituire/rambursare, iar quantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală pentru care s-a început executarea silită. În acest caz, executarea silită se suspendă la data depunerii cererii.

(2¹) Executarea silită se suspendă sau nu începe în oricare din următoarele situații:

a) pentru creanțele fiscale stabilite printr-o decizie de organul fiscal competent, dacă debitorul notifică organul fiscal, ulterior comunicării deciziei, cu privire la depunerea unei scrisori de garanție/polițe de asigurare de garanție potrivit art. 235. Executarea silită continuă sau începe dacă debitorul nu depune scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție în termen de 45 de zile de la data comunicării deciziei prin care sunt stabilite creanțele fiscale;

b) pentru creanțele fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate potrivit legii și garantate potrivit art. 210 - 211. Executarea silită continuă sau începe după ce actele administrative fiscale au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare.

(2²) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit alin. (2¹), creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepția situației în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(3) Pe perioada suspendării executării silite, actele de executare efectuate anterior, precum și orice alte măsuri de executare, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor ori sumelor din conturile bancare, rămân în ființă, cu excepția situațiilor în care suspendarea executării silite a fost dispusă în condițiile art. 235. În acest caz, suma pentru care s-a înființat poprirea se actualizează în cel mult două zile de la data intervenirii suspendării.

(4) Suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(5) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite prin poprire înființată de organul fiscal rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale competente;

b) achitării drepturilor salariale.

(6) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului de executare silită privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(7) În cazul în care popririle înființate de organul de executare silită generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, organul fiscal poate dispune, la cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, fie suspendarea totală, fie suspendarea parțială a executării silite prin poprire. Suspendarea se poate dispune, o singură dată, pe parcursul a 2 ani calendaristici pentru o perioadă de cel mult 6 luni consecutive de la data comunicării către bancă sau alt terț poprit a actului de suspendare a popririi.

(8) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la alin. (7), debitorul trebuie să indice bunurile libere de orice sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanții prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită.

(9) Dispozițiile alin. (8) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul de executare silită acoperă valoarea creanței pentru care s-a început executarea silită prin poprire.

(10) În situația în care la expirarea perioadei pentru care s-a aprobat suspendarea executării silite prin poprire creanțele fiscale nu au fost stinse în întregime, organul fiscal competent pentru administrarea acestor creanțe procedează la valorificarea garanțiilor prevăzute la alin. (8).

ART. 234

Încetarea executării silite și ridicarea măsurilor de executare silită

(1) Executarea silită încetează dacă:

a) s-au stins integral obligațiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligațiile de plată accesorii, cheltuielile de executare și orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;

b) a fost desființat titlul executoriu;

c) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Măsurile de executare silită aplicate în condițiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare silită. Nerespectarea termenului atrage răspunderea potrivit art. 341 alin. (2).

(3) În măsura în care creanțele fiscale înscrise în titluri executorii se sting prin plată, prin poprire sau prin alte modalități prevăzute de prezentul cod, sechestrile aplicate pe acele titluri asupra bunurilor, cu valoare mai mică ori egală cu suma creanțelor fiscale astfel stinse, se ridică, prin decizie întocmită de organul de executare silită, în cel mult două zile de la data stingerii.

(4) Organul de executare silită ridică poprirea bancară pentru sumele care depășesc cuantumul creanțelor înscrise în adresa de înființare a popririi în situația în care, din informațiile comunicate de bănci, rezultă că sumele indisponibilizate în favoarea organului de executare silită acoperă creanțele fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi și sunt îndeplinite condițiile pentru realizarea creanței.

(5) Poprirea bancară se ridică și în situația în care organul de executare silită constată că poprirea a rămas fără obiect.

ART. 235

Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție

(1) În cazul contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul soluționării acțiunii în contencios administrativ, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligațiile fiscale contestate dacă debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție la nivelul obligațiilor fiscale contestate și neachitate la data depunerii garanției. Valabilitatea scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie de minimum 6 luni de la data emiterii.

(2) În situația în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție contestația ori acțiunea în contencios administrativ este respinsă, în totalitate sau în parte, organul fiscal execută garanția după 30 de zile de la data la care acțiunea în contencios administrativ este respinsă definitiv, dar nu mai târziu de ultima zi de valabilitate a acesteia, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) contribuabilul/plătitorul nu plătește obligațiile fiscale pentru care s-a respins contestația sau acțiunea în contencios administrativ;

b) contribuabilul/plătitorul nu depune o nouă scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție;

c) instanța judecătorească nu a dispus, prin hotărâre executorie, suspendarea executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Scrisoarea de garanție/Polița de asigurare de garanție rămâne fără obiect în următoarele situații:

a) contestația a fost admisă, în totalitate, de organul de soluționare a contestației;

b) actul administrativ fiscal contestat a fost desființat, în totalitate, de către organul de soluționare a contestației;

c) acțiunea în contencios administrativ a fost admisă în totalitate;

d) instanța judecătorească admite, prin hotărâre executorie, cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

e) dacă pe perioada soluționării contestației, în procedura administrativă sau în procedura de contencios administrativ, contribuabilul/plătitorul achită în totalitate obligațiile fiscale contestate.

(4) În situația în care contribuabilul/plătitorul achită parțial obligațiile fiscale contestate, acesta are posibilitatea de a redimensiona garanția în mod corespunzător.

(5) Pe toată perioada suspendării executării silită potrivit prezentului articol, creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepția situației în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(5¹) Pe perioada suspendării executării silită potrivit prezentului articol, contribuabilul poate solicita acordarea eșalonării la plată pentru aceste obligații fiscale suspendate la executarea silită. În acest caz, scrisoarea de garanție poate constitui garanție potrivit art. 193, în scopul acordării eșalonării la plată, cu condiția prelungirii perioadei de valabilitate în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (17).

(6) Pe toată perioada suspendării executării silită potrivit art. 233 alin. (2¹) și prezentului articol, pentru creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării, organul fiscal nu emite și nu comunică decizii referitoare la obligațiile fiscale accesorii.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (6), pentru acordarea eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, în condițiile alin. (5¹), organul fiscal emite o decizie prin care stabilește cuantumul accesoriilor.

(8) Măsurile asigurătorii devenite executorii ca urmare a emiterii actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale se ridică în condițiile în care contribuabilul/plătitorul constituie garanție potrivit prezentului articol.

(9) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care debitorul constituie garanții sub forma consemnării de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului.

SECȚIUNEA a 2-a

Executarea silită prin poprire

ART. 236

Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor

(1) Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silite prin poprire, în cazul în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silite.

(3) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, instituțiile de credit sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb afișat de acestea pentru ziua respectivă.

(4) Sumele ce reprezintă venituri bănești ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmăririi la plătitorul venitului numai în condițiile Codului de procedură civilă, republicat, cu modificările ulterioare.

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare silită, printr-o adresă care se comunică terțului poprit, cu respectarea termenului prevăzut la art. 230 și cu înștiințarea debitorului despre înființarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înființată anterior, ca măsură asigurătorie, devine executorie potrivit art. 213 alin. (2) și (3). În acest caz, organul fiscal transmite terțului poprit o adresă de înființare a popririi executorii. Totodată, despre această măsură va fi înștiințat și debitorul.

(8) Poprirea se consideră înființată din momentul primirii adresei de înființare de către terțul poprit. În acest sens, terțul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât și ora primirii adresei de înființare a popririi.

(9) După înființarea popririi, terțul poprit este obligat:

a) să plătească, în termen de 3 zile lucrătoare de la data înființării popririi sau de la data la care creanța devine exigibilă, după caz, organului fiscal suma reținută și cuvenită, în contul indicat de organul de executare silită;

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înștiințând despre aceasta organul de executare silită;

c) în cazul înființării popririi asigurătorii, cu excepția popririi asigurătorii asupra sumelor din conturile bancare, să vireze, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma indicată, în contul de garanții menționat de organul de executare silită. Suma virată reprezintă o garanție în sensul art. 211 lit. a).

(10) În situația în care, la data comunicării adresei de înființare a popririi, terțul poprit nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu va datora în viitor asemenea sume în temeiul unor raporturi juridice existente, înștiințează despre acest fapt organul de executare silită în termen de 5 zile de la primirea adresei de înființare a popririi.

(11) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit anunță în scris despre aceasta pe creditori și procedează la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 258.

(12) Pentru stingerea creanțelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmăriți prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător.

(13) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării instituției de credit, potrivit alin. (12), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înființare a popririi. Instituțiile de credit au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile lucrătoare de la indisponibilizare.

(14) Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, instituțiile de credit nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția:

a) sumelor necesare plății drepturilor salariale, inclusiv a impozitelor și contribuțiilor aferente acestora, reținute la sursă, dacă, potrivit declarației pe propria răspundere a debitorului sau reprezentantului său legal, rezultă că debitorul nu deține alte disponibilități bănești;

b) sumelor necesare plății accizelor de către antrepozitarii autorizați. În acest caz, debitorul prezintă instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a autorizației de antrepozitar;

c) sumelor necesare plății accizelor, în numele antrepozitarilor autorizați, de către cumpărătorii de produse energetice;

d) sumelor necesare plății obligațiilor fiscale de care depinde menținerea valabilității înlesnirii. În acest caz, debitorul va prezenta instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a documentului prin care s-a aprobat înlesnirea la plată.

(15) Pe perioada popririi asigurătorii, instituțiile de credit acceptă plăți din conturile debitorilor dispuse pentru stingerea sumelor prevăzute la alin. (14), precum și pentru stingerea obligațiilor fiscale aferente bugetelor administrate de organul fiscal care a înființat poprirea.

(16) Încălcarea prevederilor alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) și (21) atrage nulitatea oricărei plăți.

(17) În cazul în care executarea silită este suspendată, potrivit legii, organul de executare silită înștiințează, de îndată, instituțiile de credit ori, după caz, terțul poprit pentru sistarea, temporară, totală sau parțială a indisponibilizării conturilor și reținerilor. În caz contrar, instituția de credit este obligată să procedeze potrivit dispozițiilor alin. (13), (14), (20) și (21).

(18) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, instituțiile de credit urmăresc executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(19) Dispozițiile alin. (11) se aplică în mod corespunzător.

(20) În cazul popririlor înființate de organul fiscal central, instituțiile de credit transmit organului fiscal central, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, informațiile privind suma disponibilă de plată. În acest caz, instituțiile de credit nu procedează la decontarea

documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la realizarea plății efective. Plata sumelor prevăzute la alin. (14) poate fi realizată până la data la care instituțiile de credit transmit informațiile privind suma disponibilă de plată.

(21) În cazul popririlor înființate de organul fiscal central, instituțiile de credit efectuează plata sumelor indisponibilizate în contul special deschis la Trezoreria Operativă Centrală, cu indicarea numărului de evidență a plății, în termenul stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice. În situația în care numărul de evidență a plății este completat eronat, suma se restituie instituției de credit de către Trezoreria Operativă Centrală.

ART. 237

Executarea silită a terțului poprit

(1) Dacă terțul poprit înștiințează organul de executare silită că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, dar din informațiile și documentele deținute organul fiscal are indicii că terțul poprit datorează asemenea sume debitorului, precum și în cazul în care se invocă alte neregularități privind înființarea popririi, instanța judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare silită ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, dispune cu privire la menținerea sau desființarea popririi.

(2) Judecata se face de urgență și cu precădere.

(3) Pe baza hotărârii de menținere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare silită poate începe executarea silită a terțului poprit, în condițiile prezentului cod.

SECȚIUNEA a 3-a

Executarea silită a bunurilor mobile

ART. 238

Executarea silită a bunurilor mobile

(1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepțiile prevăzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoană fizică nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieții și muncii debitorului, precum și familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor și la formarea profesională, precum și cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupații cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfășurării activității agricole, cum sunt uneltele, semințele, îngrășămintele, furajele și animalele de producție și de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de același fel;

c) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru încălzit și pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziții legale.

(3) Bunurile debitorului persoană fizică necesare desfășurării activității în calitate de profesionist nu sunt exceptate de la executare silită.

(4) Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, chiar dacă acestea se află la un terț. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal. În cazul

sechestrării autovehiculelor, prevederile art. 740 din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca măsură asiguratorie nu este necesară o nouă sechestrare.

(6) Executorul fiscal, la începerea executării silită, este obligat să verifice dacă bunurile prevăzute la alin. (5) se găsesc la locul aplicării sechestrului și dacă nu au fost substituite sau degradate, precum și să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanței.

(7) Bunurile nu se sechestrează dacă:

- a) prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cel mult cheltuielile executării silită;
- b) valoarea acestora este mai mică de 1% în cazul în care valoarea obligațiilor de plată este peste 500.000 lei.

(8) Prin sechestrul înființat asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândește un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.

(9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestr, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicții atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpă.

(10) Actele de dispoziție care ar interveni ulterior indisponibilizării prevăzute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolută.

(11) În cazurile în care nu au fost luate măsuri asigurătorii pentru realizarea integrală a creanței fiscale și la începerea executării silită se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituție sau sustragere de la urmărire a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicată odată cu comunicarea somației.

ART. 239

Procesul-verbal de sechestr

(1) Procesul-verbal de sechestr cuprinde:

- a) denumirea organului de executare silită, indicarea locului, a datei și a orei când s-a făcut sechestrul;
- b) numele și prenumele executorului fiscal care aplică sechestrul, numărul legitimației și al delegației;
- c) numărul dosarului de executare, data și numărul de înregistrare a somației, precum și titlul executoriu în baza căruia se face executarea silită;
- d) temeiul legal în baza căruia se face executarea silită;
- e) sumele datorate pentru a căror executare silită se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând obligații fiscale accesorii, precum și actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligația fiscală de plată;
- f) numele, prenumele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore care locuiește împreună cu debitorul sau denumirea și sediul debitorului, numele, prenumele și domiciliul altor persoane majore care au fost de față la aplicarea sechestrului, precum și alte elemente de identificare a acestor persoane;
- g) descrierea bunurilor mobile sechestrate și indicarea valorii estimative a fiecăruia, după aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea și individualizarea acestora, menționându-se starea de uzură și eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum și dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se

află, sau de administrare ori conservare a acestora, după caz, iar în cazul imobilelor, dacă sunt cunoscute, numărul cadastral și numărul de carte funciară;

h) mențiunea că evaluarea urmează a se face înaintea începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesită cunoștințe de specialitate;

i) mențiunea făcută de debitor privind existența sau inexistența unui drept de gaj, ipotecă ori privilegiu, după caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;

j) numele, prenumele și adresa persoanei căreia i s-au lăsat bunurile, precum și locul de depozitare a acestora, după caz;

k) eventualele obiecții făcute de persoanele de față la aplicarea sechestrului;

l) mențiunea că, în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestru debitorul nu plătește obligațiile fiscale, se procedează la valorificarea bunurilor sechestrate;

m) semnătura executorului fiscal care a aplicat sechestrul și a tuturor persoanelor care au fost de față la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul fiscal menționează această împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestru se predă debitorului sub semnătură sau i se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum și, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu mențiunea de primire a bunurilor în păstrare.

(3) În vederea valorificării, organul de executare silită este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestru, precum și dacă nu au fost substituite sau degradate.

(4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt suficiente pentru realizarea creanței fiscale, organul de executare silită efectuează investigațiile necesare pentru identificarea și urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestru sau dacă au fost substituite ori degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigațiilor efectuate conform alin. (4) se încheie procesul-verbal de sechestru.

(6) Dacă se sechestrează și bunuri gajate pentru garantarea creanțelor altor creditori, organul de executare silită trimite și acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestru.

(7) Executorul fiscal care constată că bunurile fac obiectul unui sechestru anterior consemnează aceasta în procesul-verbal, la care anexează o copie de pe procesele-verbale de sechestru respective. Prin același proces-verbal executorul fiscal declară sechestrate, când este necesar, și alte bunuri pe care le identifică.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestru încheiate anterior se consideră sechestrate și în cadrul noii executări silite. În acest sens se întocmește un proces-verbal adițional la procesele-verbale de sechestru încheiate anterior, cu indicarea titlurilor executorii și cuantumul obligațiilor fiscale născute ulterior procesului-verbal de sechestru inițial. Procesul-verbal adițional se comunică debitorului, cât și celorlalte părți interesate care au drepturi reale sau sarcini asupra bunului sechestrat, după caz, Biroului de carte funciară ori Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare. Prin procesul-verbal creditorul fiscal își menține dreptul de gaj sau ipotecă pe care îl conferă procesul-verbal de sechestru în raport cu alți creditori.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârșit fapte care pot constitui infracțiuni consemnează aceasta în procesul-verbal de sechestru și are obligația de a sesiza de îndată organele judiciare competente.

ART. 240

Custodele

(1) Bunurile mobile sechestrate pot fi lăsate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare silită ori de executorul fiscal, după caz, ori pot fi ridicate și depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt lăsate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii și când se constată că există pericol de substituire ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, în termen de 48 de ore de la sechestrare, la unitățile specializate. Bunurile care constau în sume de bani în lei, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase sechestrate pot fi depozitate de organul de executare silită sau de executorul fiscal, după caz, în termen de 48 de ore de la sechestrare, și la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, care au calitatea de depozitar al acestora. Sumele de bani în lei se pot vira/depune de entitățile publice care le-au sechestrat într-un cont de disponibil deschis la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului prin care își gestionează bugetul propriu, codificat cu codul de identificare fiscală al acestora. În cazul în care entitățile publice care le-au sechestrat nu au personalitate juridică, contul de disponibil se codifică cu codul de identificare fiscală al entității publice cu personalitate juridică din structura căreia face parte entitatea publică respectivă. Contul de disponibil deschis la unitățile Trezoreriei Statului nu este purtător de dobândă, iar pentru operațiunile efectuate prin intermediul acestuia nu se percep comisioane. Unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului depozitare ale obiectelor de metale prețioase și ale pietrelor prețioase sechestrate, precum și procedura de depunere, manipulare și depozitare se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice. În situația în care este necesară încercarea/analiza/expertiza/marcarea obiectelor de metale prețioase, pietrelor prețioase sechestrate depuse la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, entităților publice cu personalitate juridică din structura cărora face parte organul de executare silită sau executorul fiscal, după caz, le revine responsabilitatea efectuării acestor operațiuni prin intermediul instituțiilor publice care au astfel de atribuții potrivit prevederilor legale în vigoare.

(3) Cel care primește bunurile în custodie semnează procesul-verbal de sechestrare.

(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare silită îi stabilește acestuia o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

ART. 241

Înlocuirea bunurilor sechestrate

(1) La solicitarea debitorului, organul fiscal poate înlocui sechestrul asupra unui bun:

a) cu sechestrul asupra altui bun și numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini, sub condiția acoperirii limitei de 150% din valoarea creanței rămase de recuperat pentru care s-a instituit sechestrul;

b) cu scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție/consemnare de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului, pe o perioadă de maximum 6 luni, la nivelul obligației fiscale rămase de recuperat la data depunerii garanției, pentru care s-a început executarea silită a bunului ce se solicită a fi înlocuit. Organul de executare execută garanția în ultima zi de valabilitate a acesteia.

(2) După înlocuirea bunurilor potrivit alin. (1), sechestrul aplicat asupra bunurilor ce s-au înlocuit se ridică.

SECȚIUNEA a 4-a

Executarea silită a bunurilor imobile

ART. 242

Executarea silită a bunurilor imobile

(1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului, dispozițiile art. 238 alin. (7) lit. b) aplicându-se în mod corespunzător. În situația în care debitorul deține bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silită se întinde numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sultei.

(2) Executarea silită imobiliară se întinde deplin drept și asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

(4) Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din săvârșirea de infracțiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestr, dispozițiile art. 238 alin. (9) - (11), art. 239 alin. (1) și (2) și art. 241 fiind aplicabile. În acest caz, procesul-verbal de sechestr va cuprinde și numărul cadastral, și numărul de carte funciară, dacă acestea reies din documentele prezentate de debitor.

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală.

(7) Dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate, organul de executare silită care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de cadastru și publicitate imobiliară intabularea ipotecii legale în cartea funciară, în termenele și condițiile prevăzute de lege, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestr.

(9) Biroul de cadastru și publicitate imobiliară în raza căruia este situat imobilul comunică organului de executare silită, la cererea acestuia, în termen de 10 zile, un extras de carte funciară pentru informare sau un certificat de sarcini, după caz. Titularii drepturilor reale și sarcinilor constituite asupra imobilului urmărit trebuie înștiințați de către organul de executare silită și chemați la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil și distribuirea prețului.

(10) Creditorii debitorului, alții decât titularii drepturilor prevăzute la alin. (9), sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la intabularea ipotecii legale în cartea funciară, să comunice în scris organului de executare silită titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.

ART. 243

Instituirea administratorului-sechestr

(1) La instituirea sechestrului și în tot cursul executării silite, organul de executare silită poate numi un administrator-sechestr, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arende și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

(2) Administrator-sechestr poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

(3) Administrator-sechestr consemnează veniturile încasate potrivit alin. (1) la unitățile abilitate și depune recipisa la organul de executare silită.

(4) Când administrator-sechestr este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare silită îi fixează o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

(5) Ori de câte ori este necesar, administratorul-sechestrului este obligat să prezinte organului de executare silită situația veniturilor și a cheltuielilor făcute cu administrarea bunului imobil sechestrat.

ART. 244

Suspendarea executării silite a bunurilor imobile

(1) După primirea procesului-verbal de sechestrul, debitorul poate solicita organului de executare silită, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanțelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice, organul de executare silită poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică căruia i s-a aprobat suspendarea conform prevederilor alin. (2) se sustrage ulterior de la executare silită sau își provoacă insolvabilitatea, sunt aplicabile în mod corespunzător prevederile art. 25.

SECȚIUNEA a 5-a

Executarea silită a altor bunuri

ART. 245

Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini

(1) Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor și a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare silită hotărăște, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor așa cum sunt prinse de rădăcini ori după ce vor fi culese.

ART. 246

Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

(1) Bunurile mobile și/sau imobile, proprietate a debitorului, pot fi valorificate individual și/sau în ansamblu dacă organul de executare silită apreciază că astfel acestea pot fi vândute în condiții mai avantajoase.

(2) Organul de executare silită își poate schimba opțiunea în orice fază a executării, cu reluarea procedurii.

(3) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la alin. (1) organul de executare silită procedează la sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Prevederile secțiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile și ale secțiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum și ale art. 253 privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 6-a

Valorificarea bunurilor sechestrate

ART. 247

Modalități de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) În cazul în care creanța fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestrul, se procedează, fără efectuarea altei formalități, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepția situațiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desființarea sechestrului sau suspendarea executării silită.

(2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ținând seama atât de interesul legitim și imediat al creditorului, cât și de drepturile și obligațiile debitorului urmărit, organul de executare silită procedează la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalitățile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare și care, față de datele concrete ale cauzei, se dovedesc a fi mai eficiente.

(3) În sensul alin. (2) organul de executare silită competent procedează la valorificarea bunurilor sechestrate prin:

- a) înțelegerea părților;
- b) vânzare în regim de consignație a bunurilor mobile;
- c) vânzare directă;
- d) vânzare la licitație, inclusiv prin mijloace electronice;
- e) alte modalități admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitații, agenții imobiliare sau societăți de brokeraj, după caz.

(3¹) Procedura de vânzare la licitație prin mijloace electronice se aprobă astfel:

- a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;
- b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor administrate de organul fiscal local.

(4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vândute în regim de urgență. Evaluarea și valorificarea acestor bunuri se efectuează de către organele fiscale, la prețul pieței.

(5) Procedura de evaluare și valorificare se aprobă astfel:

- a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;
- b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor administrate de organul fiscal local.

(6) Dacă din cauza unei contestații sau a unei învoielii între părți data, locul ori ora vânzării directe sau la licitație a fost schimbată de organul de executare silită, se efectuează alte publicații și anunțuri, potrivit art. 250.

(7) Abrogat

(8) Dacă bunurile care constau în obiecte de metale prețioase și pietre prețioase asupra cărora au fost instituite sechestrul asigurătorii de către organele judiciare, în orice fază a procesului penal pentru care, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, s-a dispus recuperarea creanțelor bugetare administrate de organul fiscal central și menținerea măsurilor asigurătorii, se află depozitate la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, atunci acestea se ridică și se valorifică de către organele de executare silită prevăzute la art. 220 alin. (2¹) lit. a).

(9) Procedura de aplicare a alin. (8) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 248

Valorificarea bunurilor sechestrate potrivit înțelegerii părților

(1) Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților se realizează de debitorul însuși, cu acordul organului de executare silită, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanței fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare silită

propunerile ce i s-au făcut și nivelul de acoperire a creanțelor fiscale, indicând numele și adresa potențialului cumpărător, precum și termenul în care acesta din urmă va achita prețul propus.

(2) Prețul propus de cumpărător și acceptat de organul de executare silită nu poate fi mai mic decât prețul de evaluare.

(2[^]1) Prin excepție de la prevederile alin. (2), prețul propus de cumpărător poate fi mai mic decât prețul de evaluare în cazul în care, din prețul oferit, se asigură acoperirea integrală a creanței fiscale, inclusiv a accesoriilor și a cheltuielilor de executare silită.

(3) Organul de executare silită, după analiza propunerilor prevăzute la alin. (1), comunică aprobarea indicând termenul și contul bugetar în care prețul bunului trebuie plătit de cumpărător.

(4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 238 alin. (9) și (10) se ridică după creditarea contului bugetar prevăzut la alin. (3).

ART. 249

Valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare directă

(1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:

a) pentru bunurile prevăzute la art. 247 alin. (4);

b) înainte începerii procedurii de valorificare prin licitație, dacă se recuperează integral creanța fiscală sau dacă pentru bunurile sechestrate se oferă cel puțin prețul de evaluare, după caz;

c) după finalizarea unei licitații, dacă bunul/bunurile sechestrat/e nu a/au fost vândute și se oferă cel puțin prețul de evaluare.

(2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.

(3) În cazul în care organul de executare silită înregistrează în condițiile prevăzute la alin. (1) mai multe cereri, vinde bunul persoanei care oferă cel mai mare preț față de prețul de evaluare.

(4) Vânzarea directă a bunurilor se face chiar dacă se prezintă un singur cumpărător.

ART. 250

Vânzarea bunurilor sechestrate la licitație

(1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitație organul de executare silită este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru desfășurarea licitației.

(2) Publicitatea vânzării se realizează prin afișarea anunțului privind vânzarea la sediul organului de executare silită, al primăriei în a cărei rază teritorială se află bunurile sechestrate, la sediul și domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se află bunurile sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, și prin anunțuri într-un cotidian local și în pagina de internet a organului fiscal, precum și prin alte modalități gratuite care asigură publicitatea vânzării.

(3) Despre data, ora și locul licitației trebuie înștiințați și debitorul, custodele, administratorul-sechestrului, precum și titularii drepturilor reale și ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.

(4) Anunțul privind vânzarea cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis;

c) numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului fiscal emitent;

d) numărul dosarului de executare silită;

d¹) datele de identificare ale debitorului pentru care se realizează anunțul privind vânzarea bunurilor;

e) bunurile care se oferă spre vânzare și descrierea lor sumară;

f) prețul de evaluare ori prețul de pornire a licitației, în cazul vânzării la licitație, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;

g) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale și a privilegiilor care grevează bunurile;

h) data, ora și locul vânzării;

i) invitația, pentru toți cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înștiințeze despre aceasta organul de executare silită înainte de data stabilită pentru vânzare;

j) invitația către toți cei interesați în cumpărarea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;

k) mențiunea că ofertanții sunt obligați să depună în cazul vânzării la licitație, până la termenul prevăzut la alin. (7), o taxă de participare ori o scrisoare de garanție, reprezentând 10% din prețul de pornire a licitației;

l) Abrogat

m) data afișării publicației de vânzare;

n) obligații ce revin cumpărătorului potrivit prevederilor legale speciale, cum ar fi obligațiile de mediu, obligațiile de conservare a patrimoniului național sau altele asemenea;

o) alte informații de interes pentru cumpărător, dacă sunt cunoscute de organul fiscal.

(5) Licitația se ține la locul unde se află bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare silită, după caz.

(6) Debitorul este obligat să permită ținerea licitației în spațiile pe care le deține, dacă sunt adecvate acestui scop.

(7) Pentru participarea la licitație ofertanții depun, cu cel puțin o zi înainte de data licitației, următoarele documente:

a) oferta de cumpărare;

b) dovada plății taxei de participare sau a constituirii garanției sub forma scrisorii de garanție, potrivit alin. (15) ori (16);

c) împuternicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;

d) pentru persoanele juridice române, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerțului;

e) pentru persoanele juridice străine, actul de înmatriculare tradus în limba română;

f) pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;

g) pentru persoanele fizice străine, copie de pe actul de identitate/pașaport.

(8) Ofertele de cumpărare pot fi depuse direct sau transmise prin poștă. Nu se admit oferte telefonice, telegrafice, transmise prin telex sau telefax.

(9) Persoanele înscrise la licitație se pot prezenta și prin mandatar care trebuie să își justifice calitatea prin procură specială autentică. Debitorul nu poate licita nici personal, nici prin persoană interpusă.

(10) În cazul plății taxei de participare la licitație prin decontare bancară sau prin mandat poștal, executorul fiscal verifică, la data ținerii licitației, creditarea contului curent general al Trezoreriei Statului indicat de organul de executare silită pentru virarea acesteia.

(11) Prețul de pornire a licitației este prețul de evaluare pentru prima licitație, diminuat cu 25% pentru a doua licitație și cu 50% pentru următoarele licitații.

(12) Licitația începe de la cel mai mare preț din ofertele de cumpărare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la alin. (11), iar în caz contrar începe de la acest din urmă preț.

(13) Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare preț, dar nu mai puțin decât prețul de pornire. În cazul prezentării unui singur ofertant la licitație, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

(14) În situația în care nici la a treia licitație nu se vinde bunul, se organizează o nouă licitație. În acest caz bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât 25% din prețul de evaluare al acestuia.

(14¹) Prin excepție de la prevederile alin. (14), în cazul în care se valorifică bunuri imobile, iar la licitație se prezintă un singur ofertant, vânzarea se face doar în condițiile în care se oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

(15) Taxa de participare reprezintă 10% din prețul de pornire a licitației și se plătește în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, organul fiscal restituie taxa de participare participanților care au depus oferte de cumpărare și care nu au fost declarați adjudecatari, iar în cazul adjudecării, taxa se reține în contul prețului. Taxa de participare nu se restituie ofertanților care nu s-au prezentat la licitație, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum și adjudecatarului care nu a plătit prețul. Taxa de participare care nu se restituie se face venit la bugetul de stat, cu excepția cazului în care executarea silită este organizată de organul fiscal local, caz în care taxa de participare se face venit la bugetul local.

(16) Pentru participarea la licitație, ofertanții pot constitui și garanții, în condițiile legii, sub forma scrisorii de garanție.

(17) Scrisoarea de garanție, constituită în condițiile alin. (16), se valorifică de organul de executare silită în cazul în care ofertantul este declarat adjudecatar și/sau în situațiile prevăzute la alin. (15) teza a treia.

ART. 251

Comisia de licitație

(1) Vânzarea la licitație a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un președinte.

(2) Comisia de licitație este constituită din 3 persoane desemnate de conducătorul organului fiscal.

(3) Comisia de licitație verifică și analizează documentele de participare și afișează la locul licitației, cu cel puțin o oră înainte de începerea acesteia, lista cuprinzând ofertanții care au depus documentația completă de participare.

(4) Ofertanții se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care președintele comisiei anunță obiectul licitației, precum și modul de desfășurare a acesteia.

(5) La termenele fixate pentru ținerea licitației executorul fiscal dă citire mai întâi anunțului de vânzare și apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 250 alin. (7).

(6) Dacă la prima licitație nu s-au prezentat ofertanți sau nu s-a obținut cel puțin prețul de pornire a licitației conform art. 250 alin. (11), organul de executare silită fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ținerii celei de-a doua licitații.

(7) În cazul în care nu s-a obținut prețul de pornire nici la a doua licitație ori nu s-au prezentat ofertanți, organul de executare silită fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ținerii celei de-a treia licitații.

(8) La a treia licitație creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 50% din prețul de evaluare.

(9) Pentru fiecare termen de licitație se efectuează o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor art. 250.

(10) După licitarea fiecărui bun se întocmește un proces-verbal privind desfășurarea și rezultatul licitației.

(11) În procesul-verbal prevăzut la alin. (10) se menționează, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și următoarele: datele de identificare ale cumpărătorului; numărul dosarului de executare silită; indicarea bunurilor adjudecate, a prețului la care bunul a fost adjudecat și a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toți cei care au participat la licitație și sumele oferite de fiecare participant, precum și, dacă este cazul, menționarea situațiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

ART. 252

Adjudecarea

(1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să plătească prețul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.

(2) Dacă adjudecatarul nu plătește prețul, licitația se reia în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatarul este obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitație și, în cazul în care prețul obținut la noua licitație este mai mic, diferența de preț. Adjudecatarul poate să achite prețul oferit inițial și să facă dovada achitării acestuia până la termenul prevăzut la art. 250 alin. (7), caz în care este obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitație.

(3) Cu sumele încasate din eventuala diferență de preț, percepute în temeiul alin. (2), se sting creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită.

(4) Dacă la următoarea licitație bunul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.

(5) Suma reprezentând diferența de preț și/sau cheltuielile prevăzute la alin. (1) și (4) se stabilesc de organul de executare silită, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod. Contestarea procesului-verbal se face potrivit procedurii prevăzute la titlul VIII.

(6) Termenul prevăzut la alin. (1) se aplică și în cazul valorificării conform înțelegerii părților sau prin vânzare directă.

ART. 253

Plata în rate

(1) În cazul vânzării la licitație a bunurilor, cumpărătorii pot solicita plata prețului în rate, cu un avans de minimum 50% din prețul de adjudecare a bunului și cu plata unei dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, stabilite conform prezentului cod. Organul de executare silită stabilește printr-un proces-verbal condițiile și termenele de plată a diferenței de preț. Prevederile art. 252 alin. (1) se aplică în mod corespunzător pentru plata avansului. Dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, se datorează din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 252 alin. (1) și până la data stingerii diferenței de preț.

(2) Prin excepție de la alin. (1), în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central, contribuabilii nu pot solicita plata în rate a prețului, în situația în care diferența de preț aferentă bunului valorificat are o valoare mai mică de 5.000 lei.

(3) Diferența de preț se poate plăti, în condițiile prezentului articol, de cumpărător pe o perioadă de:

- a) cel mult 12 luni, în cazul vânzării la licitație a bunurilor mobile;
- b) cel mult 24 de luni, în cazul vânzării la licitație a bunurilor imobile.

(4) Procesul-verbal prevăzut la alin. (1) devine titlu executoriu în condițiile în care cumpărătorul nu respectă condițiile și termenele stabilite prin acesta.

(5) Organul de executare silită, odată cu întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (1) și a procesului-verbal de adjudecare, instituie sechestru asigurător asupra bunului valorificat cu plata în rate.

(6) Un exemplar al procesului-verbal de sechestru asigurător se comunică Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare ori, după caz, biroului de carte funciară însoțit de un exemplar al procesului-verbal de adjudecare.

(7) În cazul neplății avansului prevăzut la alin. (1), dispozițiile art. 252 se aplică în mod corespunzător.

(8) Suma reprezentând dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, nu stinge creanțele fiscale pentru care s-a început executarea silită și constituie venit al bugetului de stat ori local, după caz. Dispozițiile art. 227 alin. (8) se aplică în mod corespunzător.

(9) În cazul în care cumpărătorul căruia i s-a încuviințat plata prețului în rate nu plătește diferența de preț în condițiile și la termenele stabilite, el poate fi executat silit pentru suma rămasă de plată, în temeiul procesului-verbal prevăzut la alin. (1).

(10) Până la încasarea diferenței de preț, creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate nu se sting, prin nicio altă modalitate, în limita diferenței de preț rămase de achitat.

(11) Pentru creanțele prevăzute la alin. (10) se suspendă executarea silită până la încasarea diferenței de preț.

ART. 254

Procesul-verbal de adjudecare

(1) Organul de executare silită încheie procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a prețului sau a avansului prevăzut la art. 253 alin. (1), dacă bunul a fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate și servește la intabulare în cartea funciară, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Câte un exemplar al procesului-verbal de adjudecare se transmite organului de executare silită coordonator, după caz, debitorului și cumpărătorului.

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și următoarele mențiuni:

- a) numărul dosarului de executare silită;
- b) numărul și data procesului-verbal de desfășurare a licitației;
- c) datele de identificare ale cumpărătorului;
- d) datele de identificare ale debitorului;
- e) prețul la care s-a adjudecat bunul și taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;
- f) modalitatea de plată a diferenței de preț în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;
- g) datele de identificare a bunului, cu menționarea numărului cadastral și de carte funciară, după caz;
- h) mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate;
- i) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(3) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitație, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silită pe bază de proces-verbal de predare-primire.

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata prețului, executorul fiscal întocmește în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.

(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (4) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepția lit. f) și h), precum și mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate.

(6) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitație, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silită pe bază de proces-verbal de predare-primire.

ART. 255

Reluarea procedurii de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) Dacă bunurile supuse executării silită nu au putut fi valorificate prin modalitățile prevăzute la art. 247, se procedează astfel:

a) în cazul bunurilor imobile organul de executare silită menține măsura de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripție; în cadrul acestui termen organul de executare silită poate relua oricând procedura de valorificare și poate, după caz, să ia măsura numirii, menținerii ori schimbării administratorului-sechestrului;

b) în cazul bunurilor mobile, se consideră că acestea nu au valoare de piață și se restituie debitorului; odată cu restituirea bunului mobil organul fiscal ridică și sechestrul; dispozițiile art. 234 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) În cazul bunurilor prevăzute la alin. (1) lit. a), cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripție, dacă organul de executare silită consideră că nu se impune o nouă evaluare, prețul de pornire a licitației nu poate fi mai mic de 50% din prețul de evaluare a bunurilor. Bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât 25% din prețul de evaluare al acestuia, cu excepția situației în care se prezintă un singur ofertant, când vânzarea se realizează la cel puțin prețul de pornire a licitației.

(3) În cazul în care debitorii cărora urmează să li se restituie bunurile nu se mai află la domiciliul fiscal declarat și, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificați, organul fiscal procedează la înștiințarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit art. 47, că bunul în cauză este păstrat la dispoziția proprietarului până la împlinirea termenului de prescripție, după care urmează a fi valorificat potrivit dispozițiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(4) Cele arătate la alin. (3) se consemnează într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(5) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (4) în condițiile legii urmează a fi sesizată instanța judecătorească competentă cu acțiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

CAPITOLUL IX

Cheltuieli

ART. 256

Cheltuieli de executare silită

(1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silită sunt în sarcina debitorului.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, cheltuielile generate de comunicarea somației și a adresei de înființare a popririi sunt suportate de organul fiscal central.

(3) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabilește de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod și are la bază documente privind cheltuielile efectuate.

(4) Cheltuielile de executare silită a creanțelor fiscale se avansează de organul de executare silită, din bugetul acestuia.

(5) Cheltuielile de executare silită care nu au la bază documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silită nu sunt în sarcina debitorului urmărit.

(6) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepția sumelor reprezentând cheltuieli de executare silită a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

CAPITOLUL X

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită

ART. 257

Sumele realizate din executare silită

(1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silită reprezintă totalitatea sumelor încasate după comunicarea somației prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.

(2) Sumele realizate din executare silită potrivit alin. (1) sting creanțele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, cu excepția sumelor realizate prin poprire. În cadrul titlului executoriu se sting mai întâi creanțele fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi creanțele fiscale accesorii, în ordinea vechimii. Prevederile art. 165 alin. (3) referitoare la ordinea vechimii sunt aplicabile în mod corespunzător. Sumele realizate ca urmare a popririi sting creanțele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, pentru care s-a înființat poprirea.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul sumelor realizate prin plată sau compensare, stingerea se face potrivit prevederilor art. 163 și 165.

(4) Dacă suma ce reprezintă atât creanța fiscală, cât și cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența se procedează la compensare, potrivit art. 167, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.

(5) Despre sumele de restituit debitorul trebuie înștiințat de îndată.

(6) Prin excepție de la prevederile art. 226 alin. (10) - (13), sumele realizate în cursul procedurii de executare silită efectuate în baza titlurilor executorii transmise organului fiscal de către alte instituții sau autorități publice și care se fac venit potrivit legii speciale la alte bugete se virează de către organul fiscal în conturile indicate de instituția sau autoritatea solicitantă sau în titlul executoriu, după caz, în termen de 15 zile de la încheierea procesului-verbal de distribuire a sumelor încasate în procedura de executare silită.

ART. 258

Ordinea de distribuire

(1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus și alți creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 220 procedează la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie, inclusiv cheltuielile făcute în interesul comun al creditorilor;

b) cheltuielile de înmormântare a debitorului, în raport cu condiția și starea acestuia;

c) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite șomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau

întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale ori a sănătății;

d) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

e) creanțele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuții sociale și din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului Trezoreriei Statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale, inclusiv amenzile cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

f) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

g) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;

h) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum și din chirii, redevențe ori arenze;

i) alte creanțe.

(2) Pentru plata creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori proporțional cu creanța fiecăruia.

ART. 259

Reguli privind eliberarea și distribuirea

(1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii și care îndeplinesc condiția de publicitate sau posesie a bunului mobil au prioritate, în condițiile prevăzute la art. 227 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzare față de alți creditori care au garanții reale asupra bunului respectiv.

(2) Accesoriiile creanței principale prevăzute în titlul executoriu urmează ordinea de preferință a creanței principale.

(3) Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care organul de executare silită a luat cunoștință în condițiile art. 239 alin. (6) și ale art. 242 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor sunt plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 258 alin. (1) lit. b). În acest caz, organul de executare silită este obligat să îi înștiințeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea prețului.

(4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare silită a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.

(5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se efectuează numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare silită procedează, după caz, la eliberarea ori distribuirea sumei, cu înștiințarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.

(6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se consemnează de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se semnează de toți cei îndreptățiți.

(7) Cel nemulțumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecțiile sale.

(8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (6) niciun creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

CAPITOLUL XI

Contestația la executare silită

ART. 260

Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prevăzute de Codul de procedură civilă, republicat, nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.

ART. 261

Termen de contestare

(1) Contestația se poate face în termen de 15 zile, sub sancțiunea decăderii, de la data când:

a) contestatorul a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somației sau din altă înștiințare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silite sau în alt mod;

b) contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare silită de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.

(2) Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

(3) Neintroducerea contestației în termenul prevăzut la alin. (2) nu îl împiedică pe cel de-al treilea să își realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

ART. 262

Judecarea contestației

(1) La judecarea contestației instanța citează și organul de executare silită în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul terțul poprit.

(2) La cererea părții interesate instanța poate decide, în cadrul contestației la executare, asupra împărțirii bunurilor pe care debitorul le deține în proprietate comună cu alte persoane.

(3) Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea sau lămurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

(4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseși și al anulării titlului executoriu, instanța poate dispune prin aceeași hotărâre să i se restituie celui îndreptățit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor ori din reținerile prin poprire.

(5) În cazul respingerii contestației contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare silită, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când

contestația a fost exercitată cu rea-credință, el poate fi obligat și la plata unei amenzi potrivit art. 720 alin. (3) din Codul de procedură civilă, republicat.

CAPITOLUL XII

Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități

ART. 263

Darea în plată

(1) Creanțele fiscale administrate de organul fiscal central, cu excepția celor cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora, a drepturilor vamale și a altor creanțe transmise spre colectare organului fiscal central care nu se fac venit la bugetul de stat, precum și creanțele fiscale administrate de organul fiscal local pot fi stinse, la cererea debitorului, oricând, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale a bunurilor imobile reprezentând construcție și teren aferent, precum și terenuri fără construcții, după caz, chiar dacă acestea sunt supuse executării silite de către organul fiscal competent, potrivit prezentului cod.

(2) În cazul creanțelor fiscale stinse prin dare în plată, data stingerii este data procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil.

(3) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și debitorilor prevăzuți la art. 24 alin. (1) lit. a). În acest caz, prin excepție de la prevederile alin. (1), bunurile imobile oferite în vederea stingerii prin dare în plată trebuie să nu fie supuse executării silite și să nu fie grevate de alte sarcini cu excepția ipotecii constituite în condițiile art. 24 alin. (1) lit. a).

(4) În termen de 90 de zile de la data comunicării procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil, instituția care a solicitat preluarea în administrare a bunului are obligația de a efectua demersurile pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare potrivit art. 867 din Codul civil.

(5) Cererea debitorului privind stingerea creanțelor fiscale, potrivit alin. (1), se analizează de către o comisie constituită la nivelul organului fiscal competent. Componenta comisiei se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F. sau, după caz, prin hotărâre a autorității deliberative. În aceleași condiții se stabilește și documentația care însoțește cererea.

(6) Comisia prevăzută la alin. (5) analizează cererea numai în condițiile existenței unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri din care să rezulte că bunurile respective urmează a fi destinate uzului și interesului public și numai dacă s-a efectuat inspecția fiscală la respectivul contribuabil. Comisia hotărăște, prin decizie, asupra modului de soluționare a cererii. În cazul admiterii cererii, comisia dispune organului fiscal competent încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil și stingerea creanțelor fiscale. Comisia poate respinge cererea în situația în care bunurile imobile oferite nu sunt destinate uzului sau interesului public.

(7) Procesul-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil constituie titlu de proprietate.

(8) În cazul în care operațiunea de transfer al proprietății bunurilor imobile prin dare în plată este taxabilă, cu valoarea stabilită, potrivit legii, plus taxa pe valoarea adăugată, se stinge cu prioritate taxa pe valoarea adăugată aferentă operațiunii de dare în plată.

(9) Bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform alin. (1) sunt date în administrare în condițiile legii, cu condiția menținerii, pe o perioadă de 5 ani, a uzului și a interesului public. Până la intrarea în vigoare a actului prin care s-a dispus darea în administrare, imobilul se află

în custodia instituției care a solicitat preluarea în administrare. Instituția care are bunul în custodie are obligația inventarierii acestuia, potrivit legii.

(10) La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea publică a statului a bunului imobil încetează măsura de indisponibilizare a acestuia, precum și calitatea de administrator-sechestrul a persoanelor desemnate conform legii, dacă este cazul.

(11) Eventualele cheltuieli de administrare efectuate în perioada cuprinsă între data încheierii procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a statului a bunurilor imobile și preluarea în administrare prin hotărâre a Guvernului sunt suportate de instituția publică solicitantă. În cazul în care Guvernul hotărăște darea în administrare către altă instituție publică decât cea solicitantă, cheltuielile de administrare se suportă de instituția publică căreia i-a fost atribuit bunul în administrare.

(11¹) În situația în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituția publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, Ministerul Finanțelor Publice publică pe site-ul propriu disponibilitatea de dare a bunului în administrarea altei instituții publice centrale sau de transmitere a dreptului de proprietate publică către unitatea administrativ-teritorială pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condițiile legii, menționând un termen de 90 de zile de la data publicării pentru transmiterea cererilor instituțiilor publice interesate în preluarea bunului imobil.

(11²) În cazul în care bunul imobil este solicitat de o instituție publică centrală în termenul prevăzut la alin. (11¹), Guvernul adoptă hotărârea de dare în administrare, cu respectarea condiției prevăzute la alin. (9).

(11³) În situația în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituția publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, precum și în lipsa unei manifestări de voință în preluarea administrării bunului din partea unei alte instituții publice centrale, bunul imobil se poate transfera, pe baza cererii formulate în condițiile alin. (11¹), în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condițiile legii, cu obligația menținerii acestuia în proprietatea publică pentru o perioadă de 5 ani. Dispozițiile art. 292 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(11⁴) Nerespectarea obligației prevăzute la alin. (11³) sau a altor condiții menționate în hotărârea Guvernului de transmitere în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale are ca efect revenirea de drept a bunului în proprietatea publică a statului. Constatarea revenirii de drept a bunului imobil în proprietatea publică a statului se realizează prin hotărâre a Guvernului.

(11⁵) În cazul în care, în urma parcurgerii etapelor prevăzute la alin. (11¹) - (11³), bunul imobil nu se transmite în administrarea unei instituții publice centrale sau în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale, după caz, acesta se transferă, în condițiile legii, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea valorificării potrivit Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, încetând uzul și interesul public național.

(12) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform prezentului cod au fost revendicate și restituite, potrivit legii, terțelor persoane, debitorul este obligat la plata sumelor stinse prin această modalitate. Creanțele fiscale renasc la data la care bunurile imobile au fost restituite terțului.

(13) În cazul în care, în interiorul termenului de prescripție a creanțelor fiscale, comisia prevăzută la alin. (6) ia cunoștință despre unele aspecte privind bunurile imobile, necunoscute la data aprobării cererii debitorului, aceasta poate decide, pe baza situației de fapt, revocarea, în tot sau în parte, a deciziei prin care s-a aprobat stingerea unor creanțe fiscale prin trecerea bunurilor imobile în proprietatea publică, dispozițiile alin. (12) aplicându-se în mod corespunzător.

(14) În situațiile prevăzute la alin. (12) și (13), pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea publică și data la care au renăscut creanțele fiscale, respectiv data revocării deciziei prin care s-a aprobat darea în plată, nu se datorează dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz.

ART. 264

Conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale

(1) La contribuabilii/plătitorii la care statul este acționar integral sau majoritar se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal central reprezentând impozite, taxe, contribuții sociale obligatorii și alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate, cu excepția obligațiilor fiscale principale cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora și obligațiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor interne și externe garantate de stat și a subîmprumuturilor acordate ca urmare a contractării de împrumuturi interne și externe de către stat.

(2) În aplicarea alin. (1), prin hotărâre a Guvernului, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligațiilor fiscale prin conversie în acțiuni.

(3) Conversia în acțiuni prevăzută la alin. (1) se realizează numai cu respectarea dreptului de preferință al acționarilor existenți, în condițiile legii și conform prevederilor actelor constitutive.

(4) Instituția publică ce exercită calitatea de acționar în numele statului la data efectuării conversiei exercită drepturile și obligațiile statului român în calitate de acționar pentru acțiunile emise în favoarea statului de operatorii economici prevăzuți la alin. (1) și înregistrează în evidențele contabile aceste acțiuni.

(5) La contribuabilii/plătitorii la care s-a deschis procedura insolvenței, potrivit legii, conversia creanțelor bugetare în acțiuni poate fi prevăzută prin planul de reorganizare, potrivit prevederilor Legii nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare.

(6) În vederea stingerii prin conversie în acțiuni a obligațiilor prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent emite, din oficiu, certificatul de atestare fiscală.

(7) Certificatul de atestare fiscală emis potrivit alin. (6) se comunică contribuabililor/plătitorilor prevăzuți la alin. (1).

(8) Conversia obligațiilor cuprinse în certificatul de atestare fiscală se face la valoarea nominală a acțiunilor.

(9) Data stingerii obligațiilor prevăzute la alin. (1) este data realizării conversiei.

(10) Operarea în evidențele contabile ale contribuabilului/plătitorului a conversiei în acțiuni a creanței prevăzute la alin. (1) se face în baza certificatului de atestare fiscală emis de organul fiscal competent potrivit alin. (6) și comunicat contribuabilului/plătitorului potrivit alin. (7).

(11) Începând cu data emiterii certificatului de atestare fiscală, pentru obligațiile principale datorate de contribuabil/plătitor care fac obiectul conversiei în acțiuni, nu se calculează și nu se datorează obligații accesorii.

(12) Pentru obligațiile care fac obiectul prezentului articol, executarea silită se suspendă la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (2) și încetează la data conversiei în acțiuni a creanțelor.

(13) Instituția publică sub autoritatea căreia funcționează contribuabilul/plătitorul exercită drepturile și obligațiile statului român, în calitate de acționar unic sau majoritar, după caz, și înregistrează acțiunile emise de contribuabil/plătitor în favoarea statului ca urmare a conversiei creanțelor prevăzute la alin. (1), ținându-se evidența acestora distinct potrivit reglementărilor privind contabilitatea instituțiilor publice în vigoare.

(14) La contribuabilii/plătitorii la care o unitate administrativ-teritorială/subdiviziune administrativ-teritorială este acționar integral sau majoritar, se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal local reprezentând impozite, taxe locale și alte sume datorate bugetului local, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate.

(15) În aplicarea alin. (14), prin hotărâre a autorității deliberative, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligațiilor fiscale prin conversie în acțiuni.

(16) Prevederile alin. (3) - (13) sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru conversia prevăzută la alin. (14).

ART. 264¹

Cesiunea creanțelor bugetare

(1) Creditorul bugetar poate cesiona creanțele bugetare datorate de debitorii aflați în procedura insolvenței.

(2) Dacă până la data stabilită în anunțul publicitar nu se înregistrează decât o singură ofertă, prețul și celelalte clauze ale contractului de cesiune se stabilesc prin negociere directă. În situația în care există mai mulți ofertanți, cesiunea de creanță se va realiza ca urmare a unei proceduri competitive organizate de către creditorul bugetar bazate pe criteriul celui mai mare preț al cesiunii oferit și pe al celui mai scurt termen de plată a prețului cesiunii.

(3) În situația în care plata prețului cesiunii se face într-o perioadă mai mare de 30 de zile de la data încheierii contractului de cesiune, se datorează dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, potrivit prezentului cod. Nivelul majorării de întârziere este de 0,5% pe lună sau pe fracțiune de lună, după caz.

(3¹) Cesionarul creanței bugetare preia, ca urmare a cesiunii de creanță, toate drepturile și garanțiile creditorului bugetar.

(4) Dacă cesionarul nu plătește creditorului bugetar, la termenele prevăzute în contract, prețul cesiunii, contractul de cesiune reprezintă titlu executoriu pentru creditorul bugetar, iar creanța acestuia este o creanță bugetară ce poate fi recuperată potrivit prezentului cod.

(5) Dacă cesionarul nu plătește creditorului bugetar prețul cesiunii, la termenele stipulate în contract, contractul de cesiune reprezintă titlu executoriu pentru creditorul bugetar, iar creanța acestuia este o creanță bugetară ce poate fi recuperată potrivit prezentului cod.

(6) Sumele obținute în urma cesiunii creanțelor bugetare se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

ART. 265

Conduita organului fiscal în cazul insolvabilității și al deschiderii procedurii insolvenței potrivit Legii nr. 85/2014

(1) În sensul prezentului cod este insolubil debitorul ale cărui venituri și/sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori

bunuri urmăribile. În acest sens, organul fiscal comunică debitorului procesul-verbal de insolvabilitate.

(1[^]1) Se consideră debitori care nu au venituri sau bunuri urmăribile și următoarele categorii:

a) debitorii ce dețin în proprietate bunuri a căror valorificare acoperă cel mult cheltuielile estimate de executare silită;

b) debitorii care dețin în proprietate bunuri a căror valoare este mai mică de 2% din cuantumul obligațiilor fiscale restante.

(2) Pentru obligațiile fiscale ale debitorilor declarați în stare de insolvabilitate care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare silită dispune scoaterea creanței din evidența curentă și trecerea ei într-o evidență separată pe baza procesului-verbal de insolvabilitate.

(3) În cazul debitorilor prevăzuți la alin. (2) executarea silită se întrerupe. Organul fiscal are obligația ca cel puțin o dată pe an să efectueze o investigație asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare silită iau măsurile necesare de trecere din evidența separată în evidența curentă și de executare silită.

(4[^]1) În cazul în care ulterior declarării stării de insolvabilitate debitorii înregistrează alte obligații fiscale restante, organul fiscal comunică un proces-verbal adițional la procesul-verbal de insolvabilitate, în care se înscriu creanțele fiscale născute ulterior declarării stării de insolvabilitate. Prevederile alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător.

(5) În vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvență potrivit Legii nr. 85/2014, organul fiscal solicită înscrierea la masa credală a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale existente în evidența creanțelor fiscale la data declarării insolvenței.

(6) Dispozițiile alin. (5) se aplică și în vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii aflați în lichidare în condițiile legii.

(7) Cererile organelor fiscale privind începerea procedurii insolvenței sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.

(8) În situația în care organul fiscal central deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, A.N.A.F. poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Confirmarea administratorului judiciar/lichidatorului desemnat de A.N.A.F. de către judecătorul-sindic se efectuează, conform art. 45 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2014.

(9) În dosarele în care organul fiscal deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, acesta are dreptul să verifice activitatea administratorului judiciar/lichidatorului și să îi solicite prezentarea documentelor referitoare la activitatea desfășurată și onorariile încasate.

ART. 266

Anularea creanțelor fiscale

(1) În situațiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin poștă, sunt mai mari decât creanțele fiscale supuse executării silite, conducătorul organului de executare silită poate aproba anularea debitelor respective.

(2) În cazul prevăzut la art. 265 alin. (2), dacă la sfârșitul perioadei de prescripție se constată că debitorul nu a dobândit bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare silită procedează la anularea obligațiilor fiscale.

(3) Anularea se face și atunci când organul fiscal constată că debitorul persoană fizică este dispărut sau decedat fără să fi lăsat venituri ori bunuri urmăribile.

(4) Obligațiile fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiati din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii se anulează după radiere dacă pentru plata acestora nu s-a atras răspunderea altor persoane, potrivit legii.

(4¹) Obligațiile fiscale datorate de debitori, persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau profesii libere, precum și asocieri și alte entități fără personalitate juridică, radiati din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii, se anulează după radiere, inclusiv în situația în care obligațiile au fost preluate de alți debitori în conformitate cu prevederile art. 23.

(5) Creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central, aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 40 lei, se anulează. Plafonul se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori.

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate, care nu poate depăși limita maximă prevăzută la alin. (5).

(7) Prevederile alin. (6) se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori aflate în sold la data de 31 decembrie a anului.

(8) Creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central și local se anulează și în următoarele situații:

a) ulterior închiderii procedurii insolvenței, în situația în care creanțele nu sunt admise la masa credală potrivit legii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase, inclusiv în cazul atragerii răspunderii acestuia, potrivit legii;

b) ulterior închiderii procedurii de reorganizare judiciară, în situația în care creanțele fiscale nu sunt acceptate în planul de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic, sub rezerva ca debitorii să se conformeze planului de reorganizare aprobat.

(9) Pe toată perioada derulării procedurii insolvenței sau reorganizării judiciare, după caz, creanțele prevăzute la alin. (8) nu se sting.

CAPITOLUL XII¹

Dispoziții aplicabile cazurilor speciale de executare silită

ART. 266¹

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică pentru executarea silită a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, astfel:

- a) sumele reprezentând repararea prejudiciului material;
- b) amenzi;
- c) cheltuieli judiciare;
- d) sume confiscate.

(2) Prin cazuri speciale de executare în sensul prezentului capitol se înțelege cazurile date în competența organului de executare prevăzut la art. 220 alin. (2¹) lit. a).

ART. 266²

Comunicarea actelor de executare silită în cazuri speciale

Prin excepție de la prevederile art. 47 alin. (1), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266¹ și care este arestat preventiv sau deținut în penitenciar, comunicarea actelor de executare silită se realizează la sediul locului de deținere.

ART. 266³

Executarea silită în cazul debitorilor insolvenți

(1) Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 266¹ datorate de debitorii declarați insolvenți se realizează potrivit dispozițiilor prezentului cod.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 220 alin. (8), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266¹ și pentru care s-a dispus atragerea răspunderii potrivit prevederilor legislației privind insolvența, coordonarea executării silite revine organului de executare silită cazuri speciale în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

ART. 266⁴

Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite

Prin excepție de la dispozițiile art. 226 alin. (1), pentru creanțele prevăzute la art. 266¹ stabilite prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate în materie penală, se aplică măsurile de executare silită prevăzute de prezentul cod, fără a se emite alt titlu executoriu de către organul de executare.

ART. 266⁵

Condițiile începerii executării silite cazuri speciale

Prin excepție de la dispozițiile art. 230, pentru creanțele prevăzute la art. 266¹ se aplică măsurile de executare silită prevăzute de prezentul cod, fără comunicarea somației.

CAPITOLUL XIII

Dispoziții speciale privind colectarea

ART. 267

Dispoziții speciale privind colectarea

(1) Prevederile prezentului titlu se aplică și pentru colectarea amenzilor de orice fel și altor creanțe bugetare, pe baza unor titluri executorii de creanță bugetară, transmise spre recuperare organului fiscal.

(2) Pentru recuperarea ajutoarelor de stat și de minimis, prin excepție de la dispozițiile art. 230 alin. (1), executarea silită prin poprire și/sau sechestru asupra bunurilor mobile sau imobile poate începe oricând după comunicarea somației, fără a fi necesară împlinirea termenului de 15 zile.

TITLUL VIII

Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

CAPITOLUL I

Dreptul la contestație

ART. 268

Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit prezentului titlu. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

(2) Este îndreptăţit la contestaţie numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal. În lipsa unui act administrativ fiscal, devin incidente prevederile art. 8 alin. (1) teza a doua şi art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Baza de impozitare şi creanţa fiscală stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condiţiile alin. (3) şi deciziile de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanţe fiscale.

(5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impozitare, reglementate potrivit art. 99 alin. (1), contestaţia se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.

(6) Bazele de impozitare constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impozitare pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

ART. 269

Forma şi conţinutul contestaţiei

(1) Contestaţia se formulează în scris şi va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestaţiei;

c) motivele de fapt şi de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calităţii de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestaţiei îl constituie sumele şi măsurile stabilite şi înscrise de organul fiscal în titlul de creanţă sau în actul administrativ fiscal atacat, precum şi sumele şi măsurile nestabilite de către organul fiscal, dar pentru care există această obligaţie potrivit legii.

(3) În contestaţiile care au ca obiect sume se specifică cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe categorii de creanţe fiscale, precum şi accesorii ale acestora. În situaţia în care se constată nerespectarea acestei obligaţii, organul fiscal de soluţionare competent solicită contestatorului, în scris, ca acesta să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea solicitării, cuantumul sumei contestate, individualizată. În cazul în care contestatorul nu comunică suma, se consideră contestat întregul act administrativ fiscal atacat.

(4) Contestaţia se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat şi nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

ART. 270

Termenul de depunere a contestaţiei

(1) Contestaţia se depune în termen de 45 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancţiunea decăderii.

(2) În cazul în care contestaţia nu este depusă la organul fiscal emitent, aceasta se înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(3) Organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat întocmeşte dosarul contestaţiei, precum şi referatul cu propuneri de soluţionare şi le înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului de soluţionare competent.

(4) Dacă actul administrativ fiscal nu conţine elementele prevăzute la art. 46 alin. (2) lit. i), contestaţia poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat.

ART. 271

Retragerea contestaţiei

(1) Contestația poate fi retrasă de către contestator până la soluționarea acesteia. În acest caz, organul de soluționare competent comunică contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului prevăzut la art. 270.

CAPITOLUL II

Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare

ART. 272

Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva titlurilor de creanță, precum și împotriva altor acte administrativ-fiscale emise de organul fiscal central se soluționează de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

(2) Activitatea de soluționare a contestațiilor se realizează de către structura specializată din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice atât la nivel central, cât și la nivel teritorial.

(3) Competența și atribuțiile structurii specializate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și ale structurilor teritoriale de soluționare a contestațiilor se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Contestațiile formulate împotriva actelor administrativ-fiscale emise de organele fiscale locale din cadrul autorităților administrației publice locale se soluționează de către aceste organe fiscale.

(5) Contestațiile formulate împotriva actelor administrativ-fiscale emise de alte autorități publice care, potrivit legii, administrează creanțe fiscale se soluționează de către aceste autorități.

ART. 273

Decizia de soluționare

(1) În soluționarea contestației, organul de soluționare competent se pronunță prin decizie.

(2) Decizia emisă în soluționarea contestației este obligatorie pentru organul fiscal emitent al actelor administrative fiscale contestate.

ART. 274

Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

(1) Decizia de soluționare a contestației se emite în formă scrisă și cuprinde: preambulul, considerentele și dispozitivul.

(2) Preambulul cuprinde: denumirea organului investit cu soluționarea, datele de identificare ale contestatorului, numărul de înregistrare a contestației la organul de soluționare competent, obiectul cauzei, precum și sinteza susținerilor părților atunci când organul competent de soluționare a contestației nu este organul emitent al actului atacat.

(3) Considerentele cuprind motivele de fapt și de drept care au format convingerea organului de soluționare competent în emiterea deciziei.

(4) Dispozitivul cuprinde soluția pronunțată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitată și instanța competentă.

(5) Decizia se semnează de către conducătorul structurii de soluționare a contestației sau de persoana cu funcție de conducere împuternicită de acesta, după caz.

CAPITOLUL III

Dispoziții procedurale

ART. 275

Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

(1) Organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.

(2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 268 alin. (5) și nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.

(3) Persoanei introduse în procedura de contestație i se vor comunica toate cererile și declarațiile celorlalte părți. Această persoană are drepturile și obligațiile părților rezultate din raportul juridic fiscal ce formează obiectul contestației și are dreptul să înainteze propriile sale cereri.

(4) Dispozițiile Codului de procedură civilă, republicat, referitoare la intervenția forțată și voluntară sunt aplicabile.

ART. 276

Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

(2) Organul de soluționare competent, pentru lămurirea cauzei, poate solicita:

a) punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, A.N.A.F. sau al altor instituții și autorități competente să se pronunțe în cauzele respective;

b) efectuarea, de către organele competente, a unei constatări la fața locului în condițiile art. 65.

(3) Prin soluționarea contestației nu se poate crea o situație mai grea contestatorului în propria cale de atac.

(4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora poate/pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat i se oferă posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

(5) Contestatorul/Intervenientul sau împuterniciții acestora poate/pot solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru susținerea acesteia. Această solicitare poate fi adresată organului de soluționare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestației, sub sancțiunea decăderii. La solicitarea contestatorului/intervenientului sau împuterniciților acestora, organul de soluționare este obligat să asigure acestuia/acestora accesul la toate probele ce au legătură cu soluționarea contestației fiscale, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe.

(6) Organul de soluționare competent se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar, când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.

(7) Contestațiile formulate potrivit prezentului titlu se soluționează în termenul prevăzut la art. 77.

ART. 277

Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(2) La cererea contestatorului, organul de soluționare competent suspendă procedura și stabilește termenul până la care aceasta se suspendă. Termenul de suspendare nu poate fi mai mare de 6 luni de la data acordării. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.

(4) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor de soluționare competente, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

ART. 278

Suspendarea executării actului administrativ fiscal

(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contestatorului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune, după cum urmează:

a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;

b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei;

c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei;

d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei;

e) 1.000 lei, dacă obiectul contestației nu este evaluabil în bani.

(3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acesteia și obligațiile fiscale nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală. Aceste efecte privesc atât obligațiile fiscale principale individualizate în actul administrativ suspendat la executare, cât și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, chiar dacă aceste obligații fiscale accesorii sunt individualizate în acte administrative fiscale care nu sunt suspendate la executare.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 173 și ale art. 181, în cazul în care instanța judecătorească de contencios administrativ admite cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal, potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se datorează penalități de întârziere sau penalități de nedeclarare pe perioada suspendării. În cazul creanțelor administrate de organul fiscal local, pe perioada suspendării se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau pe fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(5) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă potrivit art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, încetează de drept și fără nicio formalitate

dacă acțiunea în anularea actului administrativ fiscal nu a fost introdusă în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației.

(6) În cazul în care s-a formulat o cerere de suspendare a actului administrativ fiscal în temeiul art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, iar cauțiunea prevăzută la alin. (2) este deja consemnată la dispoziția instanței, nu este necesară consemnarea unei noi cauțiuni în situația în care se solicită suspendarea actului administrativ fiscal în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu condiția ca, la data pronunțării asupra cererii de suspendare în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, cauțiunea să fie consemnată efectiv la dispoziția instanței.

CAPITOLUL IV

Soluții asupra contestației

ART. 279

Soluții asupra contestației

(1) Prin decizie, contestația poate fi admisă ori respinsă, în totalitate sau în parte.

(2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.

(2[^]1) În cazul respingerii contestației, se decide, după caz, confirmarea totală sau parțială a actului atacat.

(3) Prin decizie se poate desființa, total sau parțial, actul administrativ atacat în situația în care, din documentele existente la dosar și în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent, nu se poate stabili situația de fapt în cauza supusă soluționării prin raportare la temeiurile de drept invocate de organul competent și de contestator. În acest caz, organul fiscal competent urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluționare a contestației. Pentru un tip de creanță fiscală și pentru o perioadă supusă impozitării, desființarea actului administrativ fiscal se poate pronunța o singură dată.

(4) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei în cazul contribuabililor mari și mijlocii și în termen de 30 zile în cazul celorlalți contribuabili, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.

(4[^]1) În cazul persoanelor fizice care au fost supuse verificării situației fiscale personale, soluția de desființare este pusă în executare de către organul fiscal prin comunicarea unei decizii, într-un termen ce nu poate fi mai mare de 240 de zile, calculat de la data comunicării deciziei de desființare.

(5) Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de art. 277.

(6) Prin decizie se poate constata nulitatea actului atacat.

(7) În cazul soluțiilor de desființare, dispozițiile art. 129 alin. (3) se aplică în mod corespunzător pentru toate categoriile de acte administrativ fiscale contestate, chiar dacă la data refacerii inspecției/controlului termenul de prescripție ar fi împlinit.

ART. 280

Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

(1) Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația se respinge fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestația nu poate fi respinsă dacă poartă o denumire greșită.

ART. 281

Comunicarea deciziei și calea de atac

(1) Decizia privind soluționarea contestației se comunică contestatorului, persoanelor introduse în procedura de soluționare a contestației, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor împreună cu actele administrative fiscale la care se referă pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

(3) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a soluției de desființare emise în procedura de soluționare a contestației se face în termen de 60 de zile în cazul contribuabililor mari și mijlocii și în termen de 30 zile în cazul celorlalți contribuabili, de la data aducerii la cunoștința organului fiscal a deciziei de desființare.

(3¹) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a refacerii verificării situației fiscale personale se realizează în termenul prevăzut la art. 279 alin. (4¹).

(4) În situația în care instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) admite, în totalitate sau în parte, acțiunea prevăzută la alin. (3) sau (3¹), organul fiscal emitent anulează în mod corespunzător noul act administrativ fiscal, precum și, după caz, actele administrative subsecvente, iar contestatorul este pus în situația anterioară emiterii deciziei de desființare.

(5) În situația nesoluționării contestației în termen de 6 luni de la data depunerii contestației, contestatorul se poate adresa, pentru anularea actului, instanței de contencios administrativ competente potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. La calculul termenului de 6 luni nu se iau în considerare perioadele prevăzute la art. 77 alin. (2) și nici cele în care procedura de soluționare a contestației este suspendată potrivit art. 277.

(6) Procedura de soluționare a contestației încetează la data la care structurile specializate de soluționare a contestației i s-a adus la cunoștință despre acțiunea în contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor.

(7) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a respins contestația de către organul fiscal fără ca acesta să intre în cercetarea fondului raportului juridic fiscal, dacă instanța constată că soluția adoptată de către organul fiscal este nelegală și/sau netemeinică, se va pronunța și asupra fondului raportului juridic fiscal.

ART. 281¹

Reexaminarea deciziei de soluționare

(1) Decizia emisă în soluționarea contestației poate fi reexaminată, de către organul de soluționare competent, la cererea contribuabilului/plătitorului, pentru următoarele situații:

a) nu s-a avut în vedere aplicarea în speță a anumitor dispoziții legale care ar fi schimbat fundamental soluția adoptată;

b) ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se emite o decizie de către Comisia fiscală centrală care oferă o altă interpretare dispozițiilor legale incidente speței;

c) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se adoptă o hotărâre judecătorească a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României fie pentru

dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept, fie un recurs în interesul legii care dictează o anumită practică judiciară pentru problematica supusă analizei diferită de cea din decizia de soluționare a contestației;

d) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se adoptă o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene, care este contrară deciziei de soluționare a contestației administrative.

(2) Cererea de reexaminare poate fi depusă:

a) în cazul deciziilor de soluționare a contestațiilor care fac obiectul acțiunii în contencios administrativ, pe perioada judecării cauzei;

b) în cazul deciziilor de soluționare a contestațiilor pentru care nu s-a formulat acțiune în contencios administrativ, în termen de un an de la data comunicării deciziei de soluționare, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă obligația fiscală a fost stinsă.

(3) În urma reexaminării deciziei emise în soluționarea contestației, organul de soluționare competent o poate confirma sau o poate retracta, emițând o nouă decizie.

(4) În situația prevăzută la alin. (2) lit. a), decizia emisă în urma cererii de reexaminare poate fi comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în fața primei instanțe. Dacă organul de soluționare competent a confirmat decizia inițială, acțiunea în contencios administrativ își continuă cursul.

(5) În cazul în care decizia emisă în urma cererii de reexaminare nu a fost comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în fața primei instanțe, aceasta nu se mai comunică și nu produce niciun efect juridic.

(6) În situația prevăzută la alin. (2) lit. b), decizia de confirmare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

TITLUL IX

Soluționarea litigiilor fiscale generate de interpretarea și aplicarea acordurilor și convențiilor care prevăd evitarea/eliminarea dublei impuneri

CAPITOLUL I

Procedura amiabilă în baza acordurilor sau convențiilor pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri și în baza Convenției 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate

ART. 282

Procedura amiabilă

(1) În baza prevederilor convenției sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat, când un contribuabil consideră că măsurile luate de unul sau de ambele state contractante au ca rezultat o impozitare a acestuia care nu este conformă cu prevederile acelei convenții sau acord, acel contribuabil își poate prezenta cazul autorității competente a oricăruia dintre statele contractante, dacă convenția sau acordul respectiv prevede această posibilitate.

(2) În cazul în care prevederile convenției sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat nu stabilesc posibilitatea de adresare către autoritatea competentă a oricăruia dintre statele contractante, contribuabilul rezident în România poate solicita A.N.A.F. inițierea procedurii amiabile atunci când consideră că măsurile luate de unul sau de ambele state contractante au ca rezultat o impozitare a acestuia care nu este conformă cu prevederile convenției sau acordului respectiv.

(3) În cazul în care prevederile convenției sau acordului de evitare a dublei impunerii încheiat de România cu un alt stat nu stabilesc posibilitatea de adresare către autoritatea competentă a oricăruia dintre statele contractante și A.N.A.F. consideră că obiecția contribuabilului nu poate fi admisă sau este nejustificată, A.N.A.F. notifică autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenție sau un acord de evitare a dublei impunerii asupra acestui fapt sau implementează un proces de consultare bilaterală care permite autorității competente a celuilalt stat să își prezinte opiniile cu privire la obiectul procedurii amiabile.

(4) Prevederile prezentului articol se completează cu prevederile Convenției privind eliminarea dublei impunerii în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/436/EEC), ale Codului de conduită revizuit pentru punerea în aplicare efectivă a Convenției privind eliminarea dublei impunerii în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (2009/C322/01), precum și ale convențiilor sau acordurilor de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state.

(5) În România, autoritatea competentă în realizarea procedurii amiabile este A.N.A.F.

(6) A.N.A.F. realizează procedura amiabilă și în cazul în care autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenție sau un acord de evitare a dublei impunerii îi solicită acest lucru.

(7) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) Prevederile alin. (1) și (3) se aplică cererilor introduse începând cu data de la care sunt aplicabile prevederile Convenției multilaterale pentru implementarea în cadrul tratatelor fiscale a măsurilor legate de prevenirea erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor, deschisă spre semnare și semnată de România la Paris la 7 iunie 2017, ratificată prin Legea nr. 5/2022 sau ulterior acelei date pentru convențiile sau acordurile de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state care prevăd posibilitatea ca un contribuabil să își poată prezenta cazul autorității competente a oricăruia dintre statele contractante.

ART. 283

Procedura pentru eliminarea dublei impunerii între persoane române afiliate

(1) În sensul prezentului articol, prin dublă impunere se înțelege situația în care același venit/profit impozabil se impozitează la două sau mai multe persoane române afiliate între care s-au încheiat tranzacții.

(2) În cazul tranzacțiilor între persoane române afiliate, ajustarea/estimarea venitului sau cheltuielii uneia dintre persoanele afiliate, efectuată de către organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de respectiva persoană, este opozabilă și organului fiscal pentru administrarea creanțelor celeilalte persoane afiliate.

(2¹) În cazul tranzacțiilor între persoane membre ale aceluiași grup fiscal în domeniul impozitului pe profit, pentru operațiuni impozabile în România, în cazul în care se ajustează/estimează veniturile sau cheltuielile unui membru din cadrul grupului fiscal în domeniul impozitului pe profit în cadrul unei inspecții fiscale, organul de inspecție fiscală ajustează cu aceeași valoare cheltuielile sau veniturile celuilalt membru al grupului cu care au fost derulate tranzacțiile ajustate/estimate.

(3) Ajustarea/Estimarea se decide de organul fiscal competent prin emiterea deciziei de impunere pentru contribuabilul/plătitorul verificat. În vederea evitării dublei impunerii, în cazul ajustării/estimării venitului/cheltuielii uneia dintre persoanele române afiliate, după rămânerea definitivă a deciziei de impunere în sistemul căilor administrative și judiciare de atac, organul fiscal competent pentru administrarea contribuabilului/plătitorului verificat emite decizia de ajustare/estimare.

(4) Decizia de ajustare/estimare se comunică atât celeilalte/ceilorlalte persoane române afiliate, cât și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de cealaltă/celelalte persoană(e) română(e) afiliată(e) și este opozabilă organului fiscal numai dacă cealaltă/celelalte persoană(e) română(e) afiliată(e) a(u) aplicat prevederile alin. (5), efectuând corecțiile pentru evitarea dublei impuneri.

(5) În vederea eliminării dublei impuneri ca urmare a ajustării/estimării venitului sau cheltuielii, cealaltă persoană afiliată poate corecta, corespunzător deciziei de ajustare/estimare, declarația de impunere aferentă perioadei fiscale în care s-a desfășurat respectiva tranzacție. Această situație reprezintă o condiție care impune corectarea bazei de impozitare potrivit prevederilor art. 105 alin. (6).

(6) Modelul și conținutul deciziei de ajustare/estimare, modalitatea de emiteră a acesteia, precum și procedura de ajustare/estimare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAPITOLUL II

Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri în baza Directivei (UE) 2017/1852 a Consiliului privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană

ART. 283¹

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Orice persoană afectată are dreptul să apeleze la una dintre procedurile prevăzute de:

- a) prezentul capitol care transpune prevederile Directivei (UE) 2017/1852 a Consiliului privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană;
- b) acordurile sau convențiile de evitare a dublei impuneri la care România este parte;
- c) Convenția 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate.

(2) Introducerea unei plângeri, astfel cum este prevăzut la art. 283³, pune capăt oricărei alte proceduri amiabile sau de soluționare a litigiilor desfășurate în temeiul instrumentelor juridice prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) și care privește aceeași chestiune litigioasă. Astfel de alte proceduri, în curs, în legătură cu aceeași chestiune litigioasă încetează începând cu data primei primiri a plângerii de către oricare dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(3) Prezentul capitol stabilește:

- a) norme privind mecanismul de soluționare a litigiilor între statele membre atunci când litigiile respective apar în urma interpretării și aplicării acordurilor și convențiilor care prevăd eliminarea dublei impuneri asupra veniturilor și, după caz, a capitalurilor, la care România este parte;
- b) drepturile și obligațiile persoanelor afectate de litigiile prevăzute la lit. a).

ART. 283²

Definiții

(1) În sensul prezentului capitol, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a) autoritate competentă - autoritatea unui stat membru care a fost desemnată ca atare de către statul membru în cauză. În România, autoritatea competentă este A.N.A.F.;
- b) instanță competentă - instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;
- c) dublă impunere - impunerea de către două sau mai multe state membre a unor impozite, reglementate de acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a), pentru aceleași venituri sau capitaluri impozabile atunci când această impunere generează obligații fiscale

suplimentare, creșterea obligațiilor fiscale ori anularea sau reducerea pierderilor fiscale, care ar putea fi utilizate pentru a compensa profiturile impozabile;

d) persoană afectată - orice persoană fizică sau juridică cu rezidența fiscală în România sau într-un alt stat membru și a cărei impozitare este afectată direct de o chestiune litigioasă;

e) chestiune litigioasă - faptul care generează litigii de natura celor prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a).

(2) Orice termen care nu este definit în prezentul capitol are înțelesul care îi este atribuit, potrivit prevederilor din acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a), la data primirii primei notificări a acțiunii care are sau care urmează să aibă ca rezultat o chestiune litigioasă. În cazul în care acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a) nu prevăd o astfel de definiție, termenul nedefinit are înțelesul care îi este atribuit în cuprinsul normelor legale în vigoare în scopul stabilirii impozitelor care fac obiectul acordului sau convenției respective. În acest din urmă caz, orice înțeles atribuit în temeiul normelor fiscale naționale prevalează asupra înțelesului atribuit termenului în cuprinsul altor norme legale în vigoare.

ART. 283³

Plângeri

(1) După primirea de către persoana afectată a unei decizii de impunere care vizează dubla impunere, aceasta are dreptul să depună o plângere privind o chestiune litigioasă la A.N.A.F., solicitând soluționarea acesteia. Plângerea trebuie depusă în termen de 3 ani de la comunicarea deciziei de impunere care are ca rezultat sau care urmează să aibă ca rezultat o chestiune litigioasă, indiferent dacă persoana afectată a recurs la căile de atac administrative sau judiciare disponibile în temeiul normelor legale în vigoare.

(2) Persoana afectată depune, simultan, plângerea conținând aceleași informații fiecărei autorități competente a statelor membre în cauză, în termenul prevăzut la alin. (1), și precizează în plângere ce alte state membre sunt implicate.

(3) În cazul în care plângerea este depusă la A.N.A.F., prevederile art. 8 se aplică în mod corespunzător.

(4) A.N.A.F. înștiințează atât persoana afectată, cât și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la primirea plângerii, în termen de 60 de zile de la data înregistrării acesteia.

(5) A.N.A.F. informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la limba de comunicare pe care o utilizează pe parcursul procedurilor.

(6) Plângerea persoanei afectate trebuie să cuprindă următoarele informații și documente:

a) numele, adresa/adresele, codul de identificare fiscală/numărul sau numerele de identificare fiscală și orice alte informații necesare pentru identificarea persoanei sau persoanelor afectate care au depus plângerea la A.N.A.F. și a oricărei alte persoane afectate;

b) perioadele fiscale avute în vedere;

c) detalii privind faptele și circumstanțele relevante pentru cazul respectiv, inclusiv detalii privind structura tranzacției și relațiile dintre persoana afectată și celelalte părți implicate în tranzacțiile relevante, precum și cu privire la faptele stabilite cu bună-credință în cadrul unui acord obligatoriu reciproc, respectiv soluție fiscală individuală anticipată sau acord de preț în avans prevăzute la art. 52, încheiat anterior între persoana afectată și administrația fiscală, după caz; informații referitoare la natura și data acțiunilor care au condus la chestiunea litigioasă, inclusiv, după caz, detalii privind aceleași venituri încasate în celălalt stat membru și privind includerea unor astfel de venituri în categoria veniturilor impozabile din celălalt stat membru și detalii privind impozitul plătit sau care urmează a fi plătit în legătură cu astfel de venituri în

celălalt stat membru, precum și cuantumul aferent în monedele statelor membre în cauză, însoțite de copii ale tuturor documentelor justificative;

d) o trimitere la normele legale în vigoare și la acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a). În cazul în care se aplică mai multe acorduri sau convenții, persoana afectată precizează acordul sau convenția care generează chestiunea litigioasă;

e) informații și copii ale documentelor justificative cu privire la:

1. motivul pentru care persoana afectată consideră că există o chestiune litigioasă;

2. detalii privind căile de atac administrative și judiciare exercitate de persoana afectată, procedurile inițiate de persoana afectată în ceea ce privește tranzacțiile relevante, precum și copii ale deciziilor de soluționare a contestației și/sau ale hotărârilor judecătorești pronunțate, după caz, în legătură cu chestiunea litigioasă;

3. declarație scrisă a persoanei afectate prin care se angajează să răspundă cât mai complet și mai rapid posibil tuturor cererilor corespunzătoare formulate de A.N.A.F. și să furnizeze orice documentație la cererea acesteia;

4. informații cu privire la decizia de impunere care conduce la chestiunea litigioasă, inclusiv la decizia de impunere rămasă definitivă în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare, emise de A.N.A.F., precum și o copie a oricăror alte documente emise de celelalte autorități fiscale ale statelor membre în cauză în ceea ce privește chestiunea litigioasă, după caz;

5. informații cu privire la orice plângere depusă de persoana afectată în baza unei alte proceduri amiabile sau a unei alte proceduri de soluționare a litigiilor privind aceeași chestiune litigioasă, astfel cum acestea sunt prevăzute la art. 283¹ alin. (1) lit. b) și c), și o declarație scrisă a persoanei afectate prin care se angajează că urmează să respecte dispozițiile art. 283¹ alin. (2), după caz.

(7) În termen de 90 de zile de la data primirii plângerii, A.N.A.F. poate solicita informații și documente suplimentare față de cele menționate la alin. (6), care sunt necesare pentru a efectua examinarea pe fond a cazului respectiv.

(8) Persoana afectată răspunde în termen de 90 de zile de la data primirii solicitării prevăzute la alin. (7) și transmite simultan o copie a acestui răspuns autorităților competente ale celorlalte state membre în cauză.

(9) Furnizarea informațiilor și documentelor prevăzute la alin. (6) și (7) poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice.

(10) Persoana afectată care dorește să retragă o plângere transmite simultan o notificare de retragere a plângerii, în scris, fiecărei autorități competente a statelor membre în cauză. Notificarea pune capăt, fără întârziere, tuturor procedurilor derulate în temeiul prezentului capitol. În cazul în care A.N.A.F. primește o astfel de notificare informează, de îndată, celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la încheierea procedurilor.

(11) Persoana afectată poate retrage plângerea înainte de a se ajunge la un acord reciproc sau înainte de a se emite decizia finală de către autoritățile competente implicate.

(12) În cazul în care, din orice motiv, o chestiune litigioasă încetează să existe, toate procedurile derulate în temeiul prezentului capitol se încheie, iar A.N.A.F. informează, de îndată, persoana afectată cu privire la motivele de fapt și de drept ale încheierii procedurilor.

ART. 283⁴

Decizia autorității competente cu privire la plângere

(1) În termen de 180 de zile de la primirea plângerii sau în termen de 180 de zile de la primirea informațiilor și documentelor solicitate în temeiul art. 283³ alin. (7), dacă această dată este ulterioară celei dintâi, A.N.A.F. decide dacă:

a) acceptă plângerea și demarează procedura amiabilă prevăzută la art. 283⁵;
b) acceptă plângerea și soluționează chestiunea litigioasă, în mod unilateral, fără implicarea celorlalte autorități competente;

c) respinge plângerea.

(2) A.N.A.F. decide să respingă plângerea, în termenul prevăzut la alin. (1), în cazul în care:

a) plângerea nu conține informațiile și documentele solicitate în temeiul art. 283³ alin. (6);

b) persoana afectată nu furnizează informațiile și documentele solicitate în temeiul art. 283³ alin. (7);

c) nu există o chestiune litigioasă;

d) plângerea nu a fost introdusă în termenul de 3 ani prevăzut la art. 283³ alin. (1).

(3) A.N.A.F. notifică, de îndată, persoana afectată și autoritățile competente ale statelor membre în cauză cu privire la decizia luată.

(4) În cazul în care A.N.A.F. decide să soluționeze chestiunea litigioasă în mod unilateral, procedurile derulate în temeiul prezentului capitol se încheie.

(5) În cazul în care A.N.A.F. decide respingerea plângerii, aceasta indică, în cuprinsul notificării adresate persoanei afectate, motivele de fapt și de drept ale respingerii.

(6) În cazul în care A.N.A.F. nu a luat nicio decizie cu privire la plângere în termenul prevăzut la alin. (1), plângerea este considerată acceptată de către aceasta.

(7) În cazul în care plângerea a fost respinsă, persoana afectată poate proceda după cum urmează:

a) dacă plângerea a fost respinsă de către toate autoritățile competente în cauză, persoana afectată poate contesta decizia de respingere emisă de A.N.A.F., prin derogare de la prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, direct la instanța competentă, în termen de 30 de zile de la data primirii notificării;

b) dacă plângerea a fost respinsă de cel puțin una, dar nu de toate autoritățile competente în cauză, persoana afectată poate depune la A.N.A.F., în sensul art. 283⁶ alin. (1) lit. a), o cerere de înființare a comisiei consultative.

(8) În cazul prevăzut la alin. (7) lit. a) persoana afectată care exercită dreptul la o astfel de cale de atac nu poate adresa o cerere în temeiul art. 283⁶ alin. (1) lit. a):

a) cât timp decizia de respingere a plângerii face încă obiectul unei căi de atac judiciare, potrivit normelor legale în vigoare;

b) în cazul în care decizia de respingere a plângerii poate fi încă atacată, ulterior, în baza procedurii căii de atac din celelalte state membre în cauză;

c) în cazul în care decizia de respingere a plângerii a fost confirmată în baza procedurii căii de atac prevăzute la lit. a) și nu se poate infirma hotărârea instanței competente sau a altor autorități judiciare relevante din oricare dintre statele membre în cauză. În cazul în care a fost exercitat dreptul la o cale de atac, este luată în considerare hotărârea instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante, în sensul art. 283⁶ alin. (1) lit. a).

ART. 283⁵

Procedura amiabilă

(1) În cazul în care A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză acceptă plângerea, A.N.A.F. depune diligențele necesare pentru a soluționa chestiunea litigioasă, prin procedura amiabilă, în termen de 2 ani, termen care începe să curgă de la data ultimei notificări a deciziei de acceptare a plângerii a uneia dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(2) În cazuri temeinic justificate, termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit cu până la un an la cererea A.N.A.F. sau a oricăreia dintre autoritățile competente ale statelor membre în

cauză, adresată tuturor celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză. A.N.A.F. notifică persoanei afectate prelungirea termenului prevăzut la alin. (1).

(3) În cazul în care a ajuns la un acord cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alin. (1), A.N.A.F. emite prin ordin al președintelui A.N.A.F. decizia de soluționare a procedurii amiabile pe care o transmite de îndată persoanei afectate.

(4) Decizia de soluționare a procedurii amiabile devine obligatorie și executorie, cu condiția ca persoana afectată să o accepte și să renunțe la dreptul de a promova oricare altă cale de atac, fie administrativă, fie judiciară. În cazul în care sunt în derulare alte căi de atac, decizia de soluționare a procedurii amiabile devine astfel obligatorie și executorie numai după ce persoana afectată prezintă A.N.A.F. dovezi că au fost luate măsuri în vederea încheierii acestora. Astfel de dovezi trebuie prezentate în termen de cel mult 60 de zile de la data la care decizia respectivă a fost comunicată persoanei afectate.

(5) Decizia de soluționare a procedurii amiabile este pusă în aplicare, de îndată, indiferent de termenele de prescripție prevăzute de normele legale în vigoare.

(6) În cazul în care A.N.A.F. și autoritățile competente ale statelor membre în cauză nu au ajuns la un acord privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alin. (1) sau (2) după caz, A.N.A.F. notifică persoana afectată în legătură cu acest lucru, indicând motivele de fapt și de drept pentru care nu s-a ajuns la un acord.

(7) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile, precum și de relaționare a autorităților competente ale statelor membre în cauză se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 283⁶

Soluționarea litigiilor de către comisia consultativă

(1) În baza unei cereri pe care persoana afectată o adresează A.N.A.F. și celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, aceasta împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză înființează o comisie consultativă, potrivit art. 283⁸, în cazul în care:

a) plângerea înaintată de persoana afectată este respinsă, în temeiul art. 283⁴ alin. (2), de cel puțin una dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză, dar nu de toate;

b) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză au acceptat plângerea depusă de persoana afectată, dar nu au ajuns la un acord cu privire la modul de soluționare pe cale amiabilă a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la art. 283⁵ alin. (1) sau (2) după caz.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), persoana afectată poate adresa cererea de înființare a comisiei consultative dacă împotriva deciziei de respingere a plângerii nu poate fi exercitată nicio cale judiciară de atac ori nu există nicio cale judiciară de atac în curs sau aceasta a renunțat în mod formal la dreptul său la o cale judiciară de atac. Cererea include o declarație scrisă în acest sens.

(3) Persoana afectată formulează în scris cererea de înființare a comisiei consultative, în termen de cel mult 50 de zile de la data primirii notificării potrivit prevederilor art. 283⁴ alin. (3) sau art. 283⁵ alin. (6) sau 50 de zile de la data pronunțării hotărârii de către instanța competentă, potrivit art. 283⁴ alin. (7) lit. a), după caz.

(4) Comisia consultativă este înființată în termen de cel mult 120 de zile de la primirea cererii prevăzute la alin. (1). În acest sens, președintele comisiei consultative trimite o notificare, fără întârziere, persoanei afectate.

(5) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), comisia consultativă adoptă o decizie privind acceptarea sau respingerea plângerii în termen de 180 de zile de la data înființării. Aceasta notifică decizia sa autorităților competente în termen de 30 de zile de la adoptare.

(6) În cazul în care comisia consultativă adoptă o decizie de acceptare a plângerii, la cererea A.N.A.F. sau a uneia dintre celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză este inițiată procedura amiabilă prevăzută la art. 283⁵. Autoritatea competentă care solicită inițierea procedurii amiabile notifică această cerere comisiei consultative, celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză și persoanei afectate. Termenul prevăzut la art. 283⁵ alin. (1) sau (2), după caz, începe să curgă de la data notificării deciziei luate de către comisia consultativă cu privire la acceptarea plângerii.

(7) În cazul în care nici A.N.A.F. și nici celelalte autorități competente în cauză nu au solicitat inițierea procedurii amiabile în termen de 60 de zile de la data notificării deciziei comisiei consultative de acceptare a plângerii, comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluționare a chestiunii litigioase, potrivit art. 283¹⁴ alin. (1). În acest caz, termenul prevăzut la art. 283¹⁴ alin. (1) începe să curgă de la data expirării termenului de 60 de zile.

(8) În cazul în care comisia consultativă adoptă o decizie de respingere a plângerii, procedurile derulate în temeiul prezentului articol se încheie.

(9) În cazul menționat la alin. (1) lit. b), comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluționare a chestiunii litigioase, potrivit art. 283¹⁴ alin. (1).

ART. 283⁷

Numirea de către instanțele competente sau de către organismul național împuternicit să facă numiri

(1) În cazul în care comisia consultativă nu este înființată în termenul prevăzut la art. 283⁶ alin. (4), persoana afectată poate să adreseze o sesizare pentru înființarea comisiei consultative unei instanțe competente sau oricărui alt organism național împuternicit să facă numiri din statele membre în cauză.

(1¹) În cazul în care A.N.A.F. nu a numit cel puțin o persoană independentă și un supleant al acesteia în comisia consultativă, persoana afectată poate adresa o sesizare organismului național împuternicit să facă numiri pentru a face numirile în comisia consultativă din lista prevăzută la art. 283⁹. În România organismul național împuternicit să facă numiri este Ministerul Finanțelor.

(1²) În cazul în care nici A.N.A.F. nu a numit cel puțin o persoană independentă și un supleant al acesteia în comisia consultativă și nici celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză nu au făcut acest lucru, persoana afectată poate adresa o sesizare Ministerului Finanțelor, instanțelor competente sau organismelor naționale împuternicite să facă numiri din celelalte state membre pentru a numi cele două persoane independente din lista prevăzută la art. 283⁹.

(2) Sesizarea prevăzută la alin. (1) se depune în termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la art. 283⁶ alin. (4).

(3) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se numesc o persoană independentă și un supleant din lista prevăzută la art. 283⁹. Ulterior, Ministerul Finanțelor Publice comunică ordinul atât persoanei afectate, cât și A.N.A.F.

(4) A.N.A.F. informează celelalte autorități implicate cu privire la ordinul prevăzut la alin. (3).

(5) Persoanele afectate adresează sesizarea cu privire la numirea persoanelor independente și a supleanților acestora fiecărui stat de rezidență al acestora, dacă sunt implicate în procedură cel puțin două persoane afectate, sau statelor membre ale căror autorități competente nu au

reușit să numească cel puțin o persoană independentă și un supleant, dacă este implicată o singură persoană afectată.

(6) Persoanele independente, desemnate potrivit alin. (1²), numesc președintele în conformitate cu art. 283⁸ alin. (3), prin tragere la sorți din lista persoanelor independente prevăzută la art. 283⁹.

ART. 283⁸

Comisia consultativă

(1) Comisia consultativă prevăzută la art. 283⁶ are următoarea componență:

a) un președinte;

b) un reprezentant din partea fiecărei autorități competente ale statelor membre în cauză.

Dacă autoritățile competente sunt de acord, numărul acestor reprezentanți poate crește la doi pentru fiecare autoritate competentă;

c) o persoană independentă care este numită de fiecare autoritate competentă din statele membre în cauză din lista menționată la art. 283⁹. Dacă autoritățile competente sunt de acord, numărul acestor persoane numite poate crește la două pentru fiecare autoritate competentă.

(2) Normele privind numirea persoanelor independente se stabilesc de comun acord între autoritățile competente ale statelor membre în cauză. După numirea persoanelor independente se numește câte un supleant pentru fiecare dintre ele, conform normelor privind numirea persoanelor independente, în cazul în care acestea se află în imposibilitatea de a-și duce la îndeplinire sarcinile.

(3) În cazul în care normele privind numirea persoanelor independente nu au fost convenite potrivit alin. (2), numirea acestora se face prin tragere la sorți.

(4) A.N.A.F. sau orice autoritate competentă dintr-un stat membru în cauză poate formula obiecții cu privire la numirea în comisia consultativă a oricăreia dintre persoanele independente, cu excepția cazului în care persoanele independente au fost numite de către instanța competentă sau de organismul național împuternicit să facă numiri din statele membre în cauză, potrivit art. 283⁷. Obiecțiile pot fi formulate pentru oricare dintre motivele convenite, în prealabil, cu celelalte autorități competente în cauză sau pentru oricare dintre următoarele motive:

a) persoana respectivă face parte dintr-o administrație sau autoritate fiscală din statele membre în cauză sau acționează în numele acesteia sau a fost într-o asemenea situație în orice moment pe parcursul ultimilor 3 ani anteriori numirii sale;

b) persoana respectivă are sau a avut o participație semnificativă sau un drept de vot în cadrul oricăreia dintre persoanele afectate în cauză sau dacă este sau a fost, în orice moment pe parcursul ultimilor 5 ani anteriori datei numirii sale, angajat sau consultant al acesteia;

c) persoana respectivă nu prezintă o garanție suficientă de obiectivitate în vederea soluționării litigiului sau a litigiilor cu privire la care urmează să fie luată o decizie;

d) persoana respectivă este un angajat al unei întreprinderi care furnizează consultanță fiscală sau oferă, într-un alt mod, consultanță fiscală cu titlu profesional sau s-a aflat într-o asemenea situație în orice moment pe parcursul ultimilor 3 ani anteriori datei numirii sale.

(5) A.N.A.F. sau orice autoritate competentă a unui stat membru în cauză poate solicita ca o persoană independentă sau supleantul său, care au fost numiți potrivit prevederilor alin. (2) sau (3), după caz, să informeze despre orice interes, relație sau orice alt aspect care este de natură să afecteze independența sau imparțialitatea persoanei respective sau care ar putea crea în mod rezonabil aparența unei atitudini părtinitoare în cadrul procedurilor.

(6) Pentru o perioadă de 12 luni de la data emiterii deciziei comisiei consultative, o persoană independentă care face parte din comisia consultativă nu trebuie să se afle într-o situație care ar fi dat motive A.N.A.F. sau altei autorități competente să prezinte obiecții față de numirea sa,

astfel cum este prevăzut la alin. (4), dacă ar fi fost în situația respectivă în momentul numirii sale în comisia consultativă respectivă.

(7) Reprezentanții fiecărei autorități competente și persoanele independente numite potrivit alin. (1) aleg un președinte din lista persoanelor prevăzută de art. 283⁹. Cu excepția cazului în care reprezentanții fiecărei autorități competente și persoanele independente convin altfel, președintele este un judecător.

ART. 283⁹

Lista persoanelor independente

(1) Lista persoanelor independente este formată din toate persoanele independente nominalizate de statele membre. În acest sens, A.N.A.F. nominalizează, pentru un mandat de 4 ani, minimum 3 persoane ce dețin competențe în domeniul economic sau juridic, dovedite atât printr-un nivel superior al calificării profesionale, cât și prin experiența în acest domeniu, și care nu se regăsesc în niciuna dintre situațiile prevăzute la art. 283⁸ alin. (4) lit. a) - d). Neîndeplinirea acestor condiții pe toată durata mandatului atrage excluderea de pe lista persoanelor independente.

(2) Procedura de selecție în vederea includerii și excluderii persoanelor independente pe lista prevăzută la alin. (1) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) A.N.A.F. notifică Comisiei Europene numele persoanelor independente pe care le-a nominalizat. De asemenea, A.N.A.F. furnizează Comisiei Europene informații complete și actualizate cu privire la profilul profesional și academic al acestor persoane, la competența și experiența lor, precum și la potențialele conflicte de interese. În notificare, A.N.A.F. poate preciza care dintre persoanele respective poate fi numită în funcția de președinte.

(4) A.N.A.F. informează, de îndată, Comisia Europeană cu privire la eventualele modificări aduse listei persoanelor independente.

(5) În situația în care A.N.A.F. are motive întemeiate să formuleze obiecții față de menținerea unei persoane independente pe lista prevăzută la alin. (1) din motive de lipsă de independență, agenția informează Comisia Europeană, oferind elemente de probă adecvate în acest sens. Statul membru care a nominalizat persoana respectivă este informat cu privire la obiecțiile și elementele de probă furnizate de A.N.A.F., prin intermediul Comisiei Europene.

(6) În cazul în care A.N.A.F. a fost informată de către Comisia Europeană despre obiecții și elemente de probă privind lipsa de independență a uneia dintre persoanele independente nominalizate, ia măsurile necesare, în termen de 180 de zile de la data informării, pentru a examina plângerea și a decide dacă să mențină sau să excludă persoana respectivă de pe listă. Ulterior, A.N.A.F. informează Comisia Europeană cu privire la decizia luată.

ART. 283¹⁰

Comisia de soluționare alternativă a litigiilor

(1) În cazul prevăzut la art. 283⁶ alin. (1) lit. b), A.N.A.F., împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză, poate conveni să înființeze:

a) o comisie consultativă;

b) o comisie de soluționare alternativă a litigiilor, denumită în continuare comisia de soluționare alternativă a litigiilor, în locul unei comisii consultative, care să emită un aviz privind modul de soluționare a chestiunii litigioase potrivit art. 283¹⁴;

c) în mod excepțional, o comisie de soluționare alternativă a litigiilor sub forma unui comitet care să aibă un caracter permanent, denumit în continuare comitetul permanent.

(2) Condițiile prevăzute la art. 283⁸ alin. (4) și (5) se aplică în mod corespunzător și în cazul comisiilor prevăzute la alin. (1) lit. b) și c), componența acestora putând fi diferită de cea a comisiei prevăzute la alin. (1) lit. a).

(3) Comisiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) pot aplica, după caz, orice procedură de soluționare a litigiilor pentru a soluționa chestiunea litigioasă cu efect obligatoriu. Ca alternativă la tipul de procedură de soluționare a litigiilor aplicat de comisia consultativă, și anume procedura avizului independent, orice alt tip de procedură de soluționare a litigiilor, inclusiv procedura de arbitraj cu ofertă finală, poate fi convenit de autoritățile competente ale statelor membre în cauză în temeiul prezentului articol și aplicat de comisia de soluționare alternativă a litigiilor.

(4) Prevederile art. 283¹² și 283¹³ se aplică comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, cu excepția cazului în care se convine altfel în regulamentul de funcționare prevăzut la art. 283¹¹.

ART. 283¹¹

Regulamentul de funcționare

(1) A.N.A.F. întocmește, de comun acord cu autoritățile competente ale statelor membre în cauză, regulamentul de funcționare a comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Regulamentul de funcționare se întocmește la fiecare instituire a uneia dintre comisiile menționate anterior și cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) descrierea și caracteristicile chestiunii litigioase;
- b) termenii de referință cu privire la care autoritățile competente ale statelor membre se pun de acord în legătură cu aspectele de ordin juridic și practic care trebuie clarificate;
- c) forma organismului de soluționare a litigiilor, care poate fi fie o comisie consultativă, fie o comisie de soluționare alternativă a litigiilor, precum și tipul de procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor, dacă diferă de procedura avizului independent aplicată de comisia consultativă;
- d) calendarul procedurii de soluționare a litigiului;
- e) componența comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, inclusiv numărul și numele membrilor, detalii referitoare la competențele și calificările acestora, precum și divulgarea oricărui conflict de interese ale membrilor;
- f) normele care reglementează participarea persoanei/persoanelor afectate și a terților la proceduri, schimburile de note, informații și elemente de probă, costurile, tipul procedurii de soluționare a litigiilor care urmează a fi utilizată și orice alt aspect procedural sau organizatoric relevant;
- g) aspectele logistice aferente lucrărilor comisiei consultative și emiterii avizului acesteia.

(2) În cazul în care o comisie consultativă este înființată pentru a emite un aviz în temeiul art. 283⁶ alin. (7), în regulamentul de funcționare se prevăd numai informațiile menționate la alin. (1) lit. a), d), e) și f).

(3) Regulamentul de funcționare se semnează de autoritățile competente ale statelor membre implicate în litigiu.

(4) În termenul de 120 de zile prevăzut la art. 283⁶ alin. (4), A.N.A.F. notifică persoanei afectate următoarele:

- a) regulamentul de funcționare al comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;
- b) data până la care trebuie adoptat avizul privind soluționarea chestiunii litigioase;
- c) trimiteri la orice normă juridică aplicabilă din legislația în vigoare și la orice acorduri sau convenții aplicabile.

(5) În cazul în care numirea persoanelor independente se face de Ministerul Finanțelor Publice, conform art. 283⁷, A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză înființează comisia consultativă și notifică informațiile prevăzute la alin. (4)

după numirea președintelui comisiei consultative, cu respectarea unui termen de 120 de zile de la data la care a fost primită sesizarea prevăzută la art. 283⁷ alin. (1).

(6) Atunci când A.N.A.F. nu a notificat regulamentul de funcționare persoanei afectate potrivit prevederilor alin. (4) și (5), persoanele independente și președintele completează regulamentul de funcționare pe baza regulamentului de funcționare standard, elaborat de Comisia Europeană în temeiul art. 11 alin. (3) din Directiva (UE) 1.852/2017, pe care îl transmit persoanei afectate în termen de 15 zile de la data înființării comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. În cazul în care persoanele independente și președintele nu convin asupra regulamentului de funcționare sau nu îl notifică persoanei afectate, persoana sau persoanele afectate se pot adresa instanței competente în unul dintre statele membre în cauză pentru a obține o dispoziție pentru punerea în aplicare a regulamentului de funcționare.

ART. 283¹²

Costurile procedurilor

(1) Cu excepția prevederilor alin. (3), precum și a cazului în care A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză au convenit altfel, următoarele costuri se împart în mod egal între statele membre:

a) cheltuielile persoanelor independente, care reprezintă o sumă echivalentă cu media sumei rambursate în mod obișnuit înalților funcționari publici din statele membre în cauză; și

b) onorariile persoanelor independente, după caz, care se limitează la 1.000 EUR de persoană pentru fiecare zi de ședință a comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) Costurile care revin persoanei afectate nu sunt suportate de statele membre.

(3) În cazul în care A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, toate costurile menționate la alin. (1) lit. a) și b) sunt suportate de persoana afectată în situația în care aceasta a făcut:

a) o notificare de retragere a plângerii potrivit art. 283³ alin. (10); sau

b) o cerere în temeiul dispozițiilor art. 283⁶ alin. (1) în urma unei respingeri în temeiul art. 283⁴ alin. (2), iar comisia consultativă a decis că autoritățile competente relevante au respins plângerea în mod justificat.

(4) Costurile prevăzute de prezentul articol, care revin statului român, potrivit prevederilor regulamentului de funcționare prevăzut la art. 283¹¹, se suportă din bugetul A.N.A.F.

ART. 283¹³

Informații, elemente de probă și audieri

(1) În sensul procedurii menționate la art. 283⁶, în cazul în care autoritățile competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, persoana sau persoanele afectată(e) pot furniza comisiei consultative sau comisiei de soluționare alternativă a litigiilor orice informații, elemente de probă sau documente care ar putea fi relevante pentru luarea deciziei. Persoana sau persoanele afectată(e) și A.N.A.F. furnizează orice informații, elemente de probă sau documente la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), A.N.A.F. poate refuza să furnizeze informații comisiei consultative în oricare dintre următoarele cazuri:

a) obținerea informațiilor necesită măsuri administrative care contravin normelor legale în vigoare;

b) informațiile nu pot fi obținute în temeiul normelor legale în vigoare;

c) informațiile se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale;

d) divulgarea informațiilor este contrară ordinii publice.

(3) Persoanele afectate pot, la cerere și cu acordul autorităților competente ale statelor membre în cauză, să se prezinte sau să fie reprezentate în fața comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate se prezintă sau sunt reprezentate în fața comisiei la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(4) Persoanele independente sau oricare alt membru nominalizat de A.N.A.F. au obligația de a păstra secretul profesional, în temeiul normelor legale în vigoare, în legătură cu informațiile pe care le primesc în calitate lor de membri ai comisiei consultative sau ai comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate și, după caz, reprezentanții acestora se angajează să respecte obligația de confidențialitate privind orice informații, inclusiv documente pe care le primesc în timpul lucrărilor comisiei consultative sau ale comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate și reprezentanții acestora fac o declarație în acest sens la A.N.A.F., atunci când li se solicită acest lucru în cursul lucrărilor.

ART. 283¹⁴

Avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor

(1) O comisie consultativă sau o comisie de soluționare alternativă a litigiilor notifică avizul autorităților competente ale statelor membre în cauză în termen de 180 de zile de la data la care a fost instituită. În cazul în care comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor consideră că, dată fiind natura chestiunii litigioase, sunt necesare mai mult de 180 de zile pentru a emite un aviz, acest termen poate fi prelungit cu 90 de zile. Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor informează autoritățile competente ale statelor membre în cauză și persoanele afectate cu privire la prelungire.

(2) Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor își întemeiază avizul pe dispozițiile acordurilor sau convențiilor aplicabile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. (a), precum și pe oricare dintre normele legale în vigoare aplicabile.

(3) Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor emite avizul cu o majoritate simplă a membrilor săi. În cazul în care nu se poate ajunge la o majoritate, votul președintelui este definitiv pentru avizul final. Președintele comunică autorităților competente avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

ART. 283¹⁵

Decizia finală

(1) În termen de 180 de zile de la notificarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, A.N.A.F. împreună cu autoritățile competente ale statelor membre în cauză procedează după cum urmează:

a) se pun de acord asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase și emit o decizie finală cu respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;

b) se pun de acord asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase și emit o decizie finală fără respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;

c) nu se pun de acord asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase și emit o decizie finală cu respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) În cazul în care persoana afectată este rezidentă fiscal în România, A.N.A.F. notifică, fără întârziere, persoanei afectate decizia finală privind chestiunea litigioasă. În absența unei astfel de notificări în termen de 30 de zile de la luarea deciziei, persoana afectată se poate adresa instanței competente în vederea obținerii deciziei.

(3) Decizia finală este obligatorie pentru statele membre în cauză și nu constituie un precedent. Decizia finală este pusă în aplicare cu condiția ca persoana sau persoanele afectată(e) să o accepte și să renunțe la dreptul de a exercita orice cale de atac de la nivel național în termen de 60 de zile de la data la care decizia a fost notificată, după caz.

(4) A.N.A.F. pune în aplicare decizia finală prin modificarea impozitării, indiferent de termenele de prescripție prevăzute de normele legale în vigoare.

(5) În cazul în care decizia finală nu a fost pusă în aplicare de A.N.A.F., persoana afectată poate adresa o sesizare Curții de Apel București pentru a solicita punerea în aplicare a deciziei finale.

(6) Prin excepție de la alin. (4), decizia finală nu este pusă în aplicare de A.N.A.F. în cazul în care Curtea de Apel București hotărăște că, potrivit normelor legale în vigoare privind căile de atac și prin aplicarea criteriilor prevăzute la art. 283⁸ alin. (4) și (6), a existat o lipsă de independență a persoanelor independente numite de către A.N.A.F. în comisia consultativă.

ART. 283¹⁶

Interacțiunea cu procedurile și derogările naționale

(1) Persoana afectată poate recurge la procedurile prevăzute de prezentul capitol, chiar dacă decizia de impunere care a generat chestiunea litigioasă a rămas definitivă în sistemul căilor naționale de atac.

(2) Înaintarea chestiunii litigioase spre soluționare prin aplicarea procedurii amiabile sau a procedurii de soluționare a litigiilor prevăzute la art. 283⁵ și, respectiv, la art. 283⁶ nu împiedică inițierea sau continuarea, în România, de proceduri judiciare sau de proceduri privind sancțiuni administrative și penale legate de aceleași aspecte.

(3) Persoanele afectate pot recurge la căile de atac pe care le au la dispoziție în temeiul normelor legale în vigoare. Cu toate acestea, atunci când persoana afectată a inițiat proceduri pentru a introduce o astfel de cale de atac, termenele menționate la art. 283⁴ alin. (1), respectiv la art. 283⁵ alin. (1) și (2) încep să curgă de la data la care o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor respective a rămas definitivă sau la care procedurile respective au fost încheiate definitiv într-un alt mod ori la care procedurile au fost suspendate.

(4) În cazul în care o hotărâre definitivă privind o chestiune litigioasă a fost pronunțată de instanța competentă din România, înainte ca autoritățile competente ale statelor membre în cauză să fi ajuns la un acord în temeiul procedurii amiabile, prevăzute la art. 283⁵, cu privire la chestiunea litigioasă, A.N.A.F. notifică hotărârea definitivă a instanței competente celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, iar procedura respectivă este încheiată începând cu data notificării respective.

(5) Dispozițiile art. 283⁶ alin. (1) nu se aplică în cazul în care chestiunea litigioasă a rămas nesoluționată pe parcursul întregii proceduri amiabile prevăzute la art. 283⁵ și o hotărâre definitivă privind o chestiune litigioasă a fost pronunțată de instanța competentă din România înainte ca persoana afectată să fi depus o cerere potrivit art. 283⁶ alin. (1). În acest caz A.N.A.F. informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la efectul acestei hotărâri a instanței competente.

(6) Procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la art. 283⁶ este încheiată dacă hotărârea definitivă a instanței competente a fost pronunțată în orice moment după ce o persoană afectată a făcut o cerere în temeiul art. 283⁶ alin. (1), dar înainte de emiterea de către comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor a avizului său adresat autorităților competente ale statelor membre în cauză, potrivit prevederilor art. 283¹⁴, caz în care A.N.A.F. informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză și comisia consultativă

sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor cu privire la efectul acestei hotărâri a instanței competente.

(7) Prin excepție de la art. 283⁶, A.N.A.F. poate refuza accesul la procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la articolul respectiv în cazuri în care în România au fost aplicate sancțiuni în legătură cu veniturile sau capitalurile ajustate pentru infracțiunile de evaziune fiscală, inclusiv infracțiunile aflate în legătură cu acestea. În cazul în care au fost inițiate proceduri judiciare sau administrative care ar putea conduce la astfel de sancțiuni, iar aceste proceduri se desfășoară simultan cu oricare dintre procedurile menționate în prezentul capitol, A.N.A.F. poate suspenda procedurile desfășurate în temeiul prezentului capitol de la data acceptării plângerii până la data rezultatului final al procedurilor respective.

(8) A.N.A.F. poate să refuze accesul la procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la art. 283⁶ în cazul în care o chestiune litigioasă nu se referă la dubla impunere. Într-un astfel de caz, A.N.A.F. informează persoana afectată și autoritățile competente ale statelor membre în cauză fără întârziere.

ART. 283¹⁷

Dispoziții speciale pentru persoane fizice, microîntreprinderi și întreprinderi mici

(1) În cazul în care persoana afectată este o persoană fizică, microîntreprindere sau întreprindere mică și nu face parte dintr-un grup mare, astfel cum acestea sunt definite în Reglementările contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.802/2014, cu modificările și completările ulterioare, persoana afectată poate depune plângerile, răspunsurile la o cerere de informații suplimentare, retragerile și cererile menționate la art. 283³ alin. (1), (7) și (10) și, respectiv, la art. 283⁶ alin. (1), denumite în continuare comunicările, numai la A.N.A.F. dacă persoana afectată este rezidentă fiscal în România.

(2) În termen de 60 de zile de la data primirii comunicărilor prevăzute la alin. (1), A.N.A.F. transmite, în același timp, o notificare autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. După transmiterea notificării se consideră că persoana afectată a transmis comunicările tuturor celorlalte state membre în cauză la data notificării respective.

(3) În cazul în care A.N.A.F. primește informații suplimentare în temeiul art. 283³ alin. (7), aceasta transmite, în același timp, o copie autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. Comunicarea informațiilor suplimentare se consideră a fi realizată la data primirii unor astfel de informații de toate statele membre în cauză.

ART. 283¹⁸

Publicarea

(1) Comisia consultativă și comisia de soluționare alternativă a litigiilor își formulează avizele în scris.

(2) A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză pot conveni să publice decizia finală prevăzută la art. 283¹⁵ în toate elementele sale, sub rezerva obținerii consimțământului din partea fiecărei persoane afectate în cauză.

(3) În cazul în care autoritățile competente sau persoana afectată în cauză nu sunt de acord cu publicarea deciziei finale în toate elementele sale, A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză publică un rezumat al deciziei finale. Rezumatul deciziei finale cuprinde toate elementele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/652 al Comisiei din 24 aprilie 2019 de stabilire a regulamentului de funcționare standard pentru comisia consultativă sau pentru comisia de soluționare alternativă a litigiilor și a unui formular standard pentru comunicarea informațiilor referitoare la publicarea deciziei finale în conformitate cu Directiva (UE) 2017/1.852 a Consiliului.

(4) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză transmit persoanei afectate, înainte de publicare, informațiile care urmează să fie publicate, potrivit alin. (3). În cel mult 60 de zile de la primirea informațiilor respective, persoana afectată poate solicita A.N.A.F. și celorlalte autorități competente să nu publice informații care se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale sau care contravin ordinii publice.

(5) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză notifică, de îndată, Comisiei Europene informațiile care urmează să fie publicate potrivit alin. (3).

ART. 283¹⁹

Rolul Comisiei și sprijinul administrativ

A.N.A.F. informează Comisia Europeană cu privire la măsurile adoptate cu scopul de a sancționa orice nerespectare a obligației de confidențialitate prevăzute la art. 283¹³ alin. (4).

TITLUL X

Aspecte internaționale

CAPITOLUL I

Cooperarea administrativă în domeniul fiscal

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 284

Scopul

(1) Prezentul capitol reglementează normele și procedurile potrivit cărora România cooperează cu celelalte state membre din cadrul Uniunii Europene, denumite în continuare state membre, în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285.

(2) Prezentul capitol conține și dispoziții privind schimbul de informații prevăzut la alin. (1) prin mijloace electronice, precum și norme și proceduri potrivit cărora România cooperează cu Comisia Europeană pe teme de coordonare și evaluare.

(3) Prezentul capitol nu afectează aplicarea în România a normelor privind asistența reciprocă în materie penală și nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații a României în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce privește cooperarea administrativă extinsă.

ART. 285

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite percepute de către stat, unitățile administrativ-teritoriale ori subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, ori în numele acestora.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), prezentul capitol nu se aplică:

a) taxei pe valoarea adăugată, taxelor vamale și accizelor, care fac obiectul unei alte legislații a Uniunii Europene privind cooperarea administrativă dintre statele membre;

b) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătibile statului sau instituțiilor de securitate socială de drept public.

(3) Taxele și impozitele, astfel cum sunt prevăzute la alin. (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

- a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate și alte documente emise de autoritățile publice;
- b) contribuțiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilitățile publice.

(4) Prezentul capitol se aplică taxelor și impozitelor prevăzute la alin. (1), percepute în cadrul teritoriilor unde tratatele Uniunii Europene sunt aplicabile în temeiul art. 52 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

ART. 286

Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) autoritate competentă a unui stat membru - autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. În cazul în care acționează în temeiul prezentului capitol, un birou central de legătură, un departament de legătură sau un funcționar autorizat este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, potrivit art. 287;

b) birou central de legătură - un birou care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;

c) departament de legătură - orice birou, altul decât biroul central de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informații în temeiul prezentului capitol;

d) funcționar autorizat - orice funcționar care este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentului capitol;

e) autoritate solicitantă - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență în numele autorității competente;

f) autoritate solicitată - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care primește o cerere de asistență în numele autorității competente;

g) anchetă administrativă - toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;

h) schimb de informații la cerere - transmiterea de informații efectuată pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;

i) schimb de informații automat:

1. în sensul art. 291 alin. (1), art. 291¹, 291³, 291⁴ și 291⁵, comunicarea sistematică a informațiilor predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite.

În sensul art. 291 alin. (1), prin informații disponibile se înțeleg informațiile din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, ce pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de procesare a informațiilor din acel stat membru;

2. în sensul art. 291 alin. (4), comunicarea sistematică a informațiilor predefinite referitoare la rezidenții din alte state membre către statul membru de rezidență relevant, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite;

3. în sensul oricăror altor dispoziții din prezentul capitol, cu excepția prevederilor art. 291 alin. (1) și (4), art. 291¹, 291³, 291⁴ și 291⁵, comunicarea sistematică de informații predefinite furnizate în conformitate cu pct. 1 și 2.

În sensul art. 291 alin. (4) și (7), art. 304 alin. (2), art. 308 alin. (2) și (3), anexei nr. 4 și al anexei nr. 5, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în anexa nr. 1. În sensul art. 308 alin. (2) și (3), orice cuvânt scris cu inițială majusculă are înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa nr. 1 sau anexa nr.

5. În sensul art. 291³ și al anexei nr. 3, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în această anexă. În sensul art. 291⁵ și al anexei nr. 5, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în această anexă;

j) schimb de informații spontan - comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;

k) persoană - orice persoană fizică ori juridică, orice asocieră de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe ori impozite care fac obiectul prezentului capitol;

l) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și prin utilizarea transmisiei prin fir a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

m) rețea CCN - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal;

n) decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră - orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, inclusiv o decizie emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui control fiscal și care îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

1. este emisă, modificată sau reînnoită de către sau în numele guvernului sau al autorității fiscale a unui stat membru sau de către subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autoritățile locale, indiferent dacă aceasta este efectiv utilizată;

2. este emisă, modificată sau reînnoită la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane și pe care această persoană sau acest grup de persoane are dreptul să se bazeze;

3. se referă la interpretarea sau aplicarea unei dispoziții legale sau administrative privind administrarea sau aplicarea normelor legale naționale referitoare la impozitele din statul membru sau din subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autoritățile locale;

4. se referă la o tranzacție transfrontalieră sau la întrebarea dacă activitățile desfășurate de o persoană într-o altă jurisdicție generează sau nu un sediu permanent; și

5. este luată anterior tranzacțiilor sau activităților dintr-o altă jurisdicție care au potențialul de a genera un sediu permanent sau anterior depunerii declarației fiscale pentru perioada în care a avut loc tranzacția sau seria de tranzacții sau activități.

Tranzacțiile transfrontaliere pot include, fără a se limita la acestea, realizarea de investiții, furnizarea de bunuri, servicii, finanțare sau utilizarea unor active corporale sau necorporale și nu trebuie neapărat să implice în mod direct persoana căreia i se adresează decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

o) acord prealabil privind prețul de transfer - orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, inclusiv unul(una) emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui control fiscal și care îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

1. este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) de către sau în numele guvernului sau al autorității fiscale din unul sau mai multe state membre, inclusiv al oricărei subdiviziuni teritoriale sau administrative din acestea, inclusiv autorități locale, indiferent dacă acesta (aceasta) este efectiv utilizat(ă);

2. este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) la adresa unei anumite persoane sau a unui grup de persoane și pe care această persoană sau grup de persoane are dreptul să se bazeze; și

3. stabilește, anterior tranzacțiilor transfrontaliere între întreprinderi asociate, un set corespunzător de criterii pentru stabilirea prețurilor de transfer pentru aceste tranzacții sau determină atribuirea profiturilor către un sediu permanent;

p) întreprindere asociată:

1. în sensul art. 291¹ înseamnă o întreprindere care participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul unei alte întreprinderi sau când aceleași persoane participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul întreprinderilor;

2. în sensul art. 291⁴ și al anexei nr. 4 înseamnă o persoană care se află în legătură cu altă persoană în cel puțin unul dintre următoarele moduri:

(i) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;

(ii) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25% din drepturile de vot;

(iii) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25% din capital;

(iv) o persoană are dreptul să primească 25% sau mai mult din profitul unei alte persoane.

Dacă mai multe persoane participă, astfel cum este prevăzut la subpct. (i) - (iv), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiași persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă, astfel cum este prevăzut la subpct. (i) - (iv), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul mai multor persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

În sensul prezentei litere, o persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau în ceea ce privește proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații la toate drepturile de vot sau la proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea cerințelor de la subpct. (iii) se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50% din drepturile de vot deține 100% din drepturile de vot.

O persoană fizică, soțul său/soția sa și descendenții sau ascendenții direcți sunt considerați o singură persoană;

r) prețurile de transfer - prețurile la care o întreprindere transferă bunuri corporale și necorporale sau oferă servicii întreprinderilor asociate, iar "stabilirea prețurilor de transfer" se interpretează în consecință;

s) tranzacție transfrontalieră:

1. în sensul lit. n) - o tranzacție sau o serie de tranzacții în care:

(i) nu toate părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții au rezidența fiscală în statul membru care emite, modifică sau reînnoiește decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

(ii) oricare dintre părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții are în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;

(iii) una dintre părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții își desfășoară activitatea într-o altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent și tranzacția sau seria de tranzacții constituie o parte sau totalitatea activității la sediul permanent. O tranzacție sau o serie de tranzacții transfrontaliere include, de asemenea, măsurile luate de către o persoană în ceea ce privește activitățile comerciale din altă jurisdicție pe care persoana respectivă le desfășoară prin intermediul unui sediu permanent; sau

(iv) tranzacțiile sau seriile de tranzacții respective au un impact transfrontalier;

2. în sensul lit. o) - r) - o tranzacție sau o serie de tranzacții care implică întreprinderi asociate care nu își au toate rezidența fiscală pe teritoriul aferent unei singure jurisdicții sau o tranzacție sau o serie de tranzacții care au un impact transfrontalier;

ș) întreprindere - în sensul lit. o) - s), orice formă de desfășurare a unei activități comerciale;

t) aranjament transfrontalier - un aranjament care implică fie mai mult de un stat membru, fie un stat membru și o țară terță, dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții:

1. nu toți participanții la aranjament sunt rezidenți în scopuri fiscale în aceeași jurisdicție;

2. unul sau mai mulți participanți la aranjament au în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;

3. unul sau mai mulți participanți la aranjament desfășoară o activitate economică în altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent situat în jurisdicția respectivă, iar aranjamentul constituie totalitatea sau o parte a activității aceluși sediu permanent;

4. unul sau mai mulți participanți la aranjament desfășoară o activitate economică într-o altă jurisdicție fără a avea rezidența fiscală sau fără a institui un sediu permanent în acea jurisdicție;

5. un astfel de aranjament are un posibil impact asupra schimbului automat de informații sau asupra identificării beneficiarilor reali.

În sensul lit. t) - y), al art. 291⁴ și al anexei nr. 4, un aranjament transfrontalier include de asemenea o serie de aranjamente. Un aranjament transfrontalier poate cuprinde mai multe etape sau mai multe părți;

ț) aranjament transfrontalier care face obiectul raportării - orice aranjament transfrontalier care cuprinde cel puțin unul dintre semnele distinctive stabilite în anexa nr. 4;

u) semn distinctiv - o caracteristică sau însușire a unui aranjament transfrontalier care prezintă un indiciu al unui potențial risc de evitare a obligațiilor fiscale, astfel cum este prevăzut în anexa nr. 4;

v) intermediar - orice persoană care proiectează, comercializează, organizează, pune la dispoziție în vederea implementării sau gestionează implementarea unui aranjament transfrontalier care face obiectul raportării.

De asemenea, înseamnă orice persoană care, având în vedere faptele și circumstanțele relevante și pe baza informațiilor disponibile, a cunoștințelor de specialitate relevante și a înțelegerii necesare pentru furnizarea acestor servicii, știe sau ar fi rezonabil de așteptat să știe că s-a angajat să furnizeze, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistență sau consiliere cu privire la proiectarea, comercializarea, organizarea, punerea la dispoziție în vederea implementării sau gestionarea implementării unui aranjament transfrontalier care face obiectul raportării.

Orice persoană are dreptul să furnizeze A.N.A.F. dovezi că nu a știut și nu ar fi fost rezonabil de așteptat să știe că a fost implicată într-un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării. În acest scop, persoana respectivă se poate raporta la toate faptele și circumstanțele relevante, la informațiile disponibile, precum și la cunoștințele sale de specialitate relevante și la capacitatea sa de înțelegere.

Pentru a fi un intermediar, o persoană trebuie să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele condiții suplimentare:

1. să fie rezidentă în scopuri fiscale în România;

2. să aibă un sediu permanent pe teritoriul României prin intermediul căruia să fie furnizate serviciile legate de aranjamentul în cauză;

3. să fie constituită în România sau să fie reglementată de legislația națională a României;

4. să fie înregistrată într-o asociație profesională în legătură cu prestarea de servicii juridice, fiscale sau de consultanță din România;

w) contribuabil relevant - orice persoană căreia i se pune la dispoziție un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării în vederea implementării sau care este pregătită să implementeze un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării sau care a implementat prima etapă a unui astfel de aranjament;

x) aranjament comercializabil - un aranjament transfrontalier care este proiectat, comercializat, pregătit pentru implementare sau pus la dispoziție în vederea implementării, fără a fi necesară o personalizare substanțială a acestuia;

y) aranjament personalizat - un aranjament transfrontalier care nu este un aranjament comercializabil;

z) control comun înseamnă o anchetă administrativă desfășurată de autoritatea competentă din România în comun cu una sau mai multe autorități competente din celelalte state membre și care are legătură cu una sau mai multe persoane care sunt de interes comun sau complementar pentru autoritatea competentă din România sau pentru autoritățile competente din statele membre respective;

aa) încălcarea securității datelor înseamnă o încălcare a securității care conduce la distrugerea, pierderea sau modificarea informațiilor la orice incident de acces, divulgare sau utilizare inadecvată, necorespunzătoare sau neautorizată a acestora, inclusiv, dar fără a se limita la date cu caracter personal transmise, stocate sau prelucrate în alt mod, ca urmare a unor acte ilegale, neglijențe sau accidente săvârșite cu intenție. O încălcare a securității datelor poate viza confidențialitatea, disponibilitatea și integritatea datelor.

ART. 287

Autoritatea competentă din România

(1) Autoritatea competentă din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană este A.N.A.F.

(2) Prin ordin al președintelui A.N.A.F., se desemnează biroul central de legătură. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene și a celorlalte state membre cu privire la desemnarea biroului central de legătură.

(3) Prin ordinul prevăzut la alin. (2), biroul central de legătură poate fi desemnat responsabil și de contactele cu Comisia Europeană. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene cu privire la acest lucru.

(4) Autoritatea competentă din România poate desemna departamente de legătură cu competențe repartizate potrivit legislației sau politicii sale naționale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.

(5) Autoritatea competentă din România poate desemna funcționari autorizați. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari autorizați și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.

(6) Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentului capitol sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari autorizați în acest sens, potrivit condițiilor prevăzute de autoritățile competente.

(7) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), trimite ori primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din România, potrivit procedurilor prevăzute de acesta din urmă.

(8) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței care i-a fost repartizată potrivit legislației ori politicii naționale din România, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură din România și informează autoritatea solicitantă. În acest caz, perioada prevăzută la art. 290 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

SECȚIUNEA a 2-a

Schimbul de informații

1. Schimbul de informații la cerere

ART. 288

Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere

La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată comunică acesteia orice informații prevăzute la art. 284 alin. (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.

ART. 288¹

Relevanța previzibilă

(1) În sensul unei cereri prevăzute la art. 288, informațiile solicitate sunt relevante în mod previzibil dacă, la momentul transmiterii cererii, autoritatea solicitantă consideră că, în conformitate cu dreptul său intern, există o posibilitate rezonabilă ca informațiile solicitate să fie relevante pentru situația fiscală a unuia sau mai multor contribuabili identificați prin nume sau în alt mod și să fie justificate în scopul anchetei.

(2) În scopul demonstrării relevanței previzibile a informațiilor solicitate, autoritatea solicitantă furnizează autorității solicitate cel puțin următoarele informații:

a) scopul fiscal pentru care se solicită informația;

b) precizarea informațiilor necesare pentru aplicarea normelor legale în vigoare în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285.

(3) În cazul în care o cerere prevăzută la art. 288 vizează un grup de contribuabili care nu pot fi identificați individual, autoritatea solicitantă furnizează autorității solicitate cel puțin următoarele informații:

a) o descriere detaliată a grupului;

b) o explicație privind legea aplicabilă și faptele pe baza cărora există motive să se considere că contribuabilii din grup nu au respectat legea aplicabilă;

c) o explicație privind modul în care informațiile solicitate ar ajuta să se stabilească dacă contribuabilii din grup s-au conformat cerințelor legale;

d) dacă este cazul, faptele și circumstanțele referitoare la implicarea unui terț care a contribuit în mod activ la eventuala nerespectare a legii aplicabile de către contribuabilii din grup.

ART. 289

Anchete administrative

(1) Autoritatea solicitată din România asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obține informațiile prevăzute la art. 288.

(2) Cererea prevăzută la art. 288 poate conține solicitarea motivată de efectuare a unei anchete administrative. În cazul în care autoritatea solicitată consideră că nu este necesară o anchetă administrativă, aceasta informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la motivele acestei decizii.

(3) Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată din România urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din propria inițiativă ori la cererea unei alte autorități din România.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă din alt stat membru îi solicită în mod expres, autoritatea solicitată din România transmite documente originale, cu condiția ca acest lucru să nu contravină dispozițiilor în vigoare din România.

ART. 290

Termene pentru schimbul de informații la cerere

(1) Autoritatea solicitată furnizează informațiile prevăzute la art. 288 în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de trei luni de la data primirii cererii. În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă cererii în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante fără întârziere și, în orice caz, dar nu mai mult de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns. Acest termen nu poate depăși șase luni de la data primirii cererii.

În cazul în care autoritatea solicitată deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data primirii cererii.

(2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă din alt stat membru și cea solicitată din România pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alin. (1).

(3) Autoritatea solicitată din România confirmă autorității solicitante din alt stat membru, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

(4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitată din România notifică autorității solicitante din alt stat membru orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alin. (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitată din România primește informațiile suplimentare necesare.

(5) Abrogat

(6) În cazul în care autoritatea solicitată din România nu se află în posesia informațiilor solicitate și nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații din motivele prevăzute la art. 300, aceasta notifică autorității solicitante din alt stat membru motivele sale fără întârziere, dar nu mai mult de o lună de la data primirii cererii.

2. Schimbul automat obligatoriu de informații

ART. 291

Sfera de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorității competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, toate informațiile care sunt disponibile referitoare la rezidenții din respectivul stat membru, cu privire la următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul normelor legale în vigoare:

- a) venituri din muncă;
- b) remunerații plătite administratorilor și altor persoane asimilate acestora;
- c) produse de asigurări de viață neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii Europene privind schimbul de informații și alte măsuri similare;
- d) pensii;
- e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile;
- f) redevențe.

(1¹) Pentru perioadele impozabile care încep la 1 ianuarie 2024 sau ulterior datei respective, autoritatea competentă din România include în informațiile comunicate, conform alin. (1), numărul de identificare fiscală (NIF) al rezidenților emis de statul membru de rezidență.

(1²) Autoritatea competentă din România informează anual Comisia Europeană cu privire la cel puțin două categorii de venituri și de capital prevăzute la alin. (1), în legătură cu care comunică informații referitoare la rezidenții unui alt stat membru.

(2) Înainte de 1 ianuarie 2024, autoritatea competentă din România informează Comisia Europeană cu privire la cel puțin patru categorii prevăzute la alin. (1), în legătură cu care comunică, prin schimb automat, autorității competente a oricărui alt stat membru informații referitoare la rezidenții respectivului alt stat membru. Informațiile respective vizează perioade impozabile care încep la 1 ianuarie 2025 sau ulterior datei respective.

(3) Autoritatea competentă din România poate indica autorității competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la una sau mai multe dintre categoriile de venituri și de capital prevăzute la alin. (1). În cazul în care autoritatea competentă din România nu informează Comisia Europeană despre oricare dintre categoriile de venituri și de capital, prevăzute la alin. (1), cu privire la care deține informații disponibile, atunci România poate fi considerată drept stat care nu dorește să primească informații potrivit alin. (1).

(4) Instituțiile financiare raportoare sunt obligate să aplice procedurile de raportare și de diligență fiscală incluse în anexele nr. 1 și 2. În temeiul procedurilor de raportare și de diligență fiscală aplicabile, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, autoritatea competentă din România comunică autorității competente din orice alt stat membru, prin intermediul schimbului automat, în termenul prevăzut la alin. (6) lit. b), următoarele informații aferente perioadelor impozabile care încep la 1 ianuarie 2016 referitoare la un cont care face obiectul raportării:

a) numele, adresa, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), precum și data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei persoane care face obiectul raportării și care este titular de cont al contului respectiv și, în cazul unei entități care este titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2, este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care este o persoană care face obiectul raportării, numele, adresa și NIF ale entității, precum și numele, adresa, NIF și data și locul nașterii fiecărei persoane care face obiectul raportării;

b) numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);

c) numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;

d) soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei respective, închiderea contului;

e) în cazul oricărui cont de custodie:

(i) quantumul brut total al dobânzilor, quantumul brut total al dividendelor și quantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont, în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

(ii) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;

f) în cazul oricărui cont de depozit, quantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

g) în cazul oricărui alt cont decât cele prevăzute la lit. e) sau f), cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare, inclusiv suma agregată a oricăror răscumpărări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate. În scopul schimbului de informații în temeiul prezentului alineat, în absența unor dispoziții contrare prevăzute la prezentul alineat sau în anexele nr. 1 și 2, cuantumul și descrierea plăților efectuate în legătură cu un cont care face obiectul raportării se stabilesc în conformitate cu legislația națională a statului membru care comunică informațiile. Primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat au prioritate față de alin. (1) lit. c) sau față de orice alt instrument juridic al Uniunii Europene, în măsura în care schimbul de informații în cauză ar intra sub incidența alin. (1) lit. c) sau a oricărui alt instrument juridic al Uniunii Europene.

(5) Abrogat

(6) Comunicarea informațiilor se desfășoară după cum urmează:

a) în cazul categoriilor prevăzute la alin. (1): cel puțin o dată pe an, în termen de 6 luni de la sfârșitul anului fiscal din statul membru respectiv pe parcursul căruia au devenit disponibile informațiile;

b) în cazul informațiilor prevăzute la alin. (4): anual, în termen de 9 luni de la sfârșitul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate la care se referă informațiile.

(7) În sensul lit. B pct. 1 lit. c) și al lit. C pct. 17 lit. g) din secțiunea VIII a anexei nr. 1 la prezentul cod, autoritatea competentă din România furnizează Comisiei Europene lista entităților și conturilor care trebuie tratate drept Instituții Financiare Nonraportoare, respectiv drept Conturi Excluse. Autoritatea competentă din România informează de asemenea Comisia Europeană în cazul în care survin eventuale modificări în acest sens. România garantează faptul că aceste tipuri de Instituții Financiare Nonraportoare și de Conturi Excluse îndeplinesc toate cerințele enumerate la lit. B pct. 1 lit. c) și la lit. C pct. 17 lit. g) din secțiunea VIII a anexei nr. 1 la prezentul cod și, în special, că statutul unei Instituții Financiare drept Instituție Financiară Nonraportoare sau statutul unui cont drept Cont Exclus nu aduce atingere obiectivelor prezentului capitol.

(8) În cazul în care România convine cu alte state membre să facă automat schimb de informații referitoare la categorii suplimentare de venituri și de capital în cadrul unor acorduri bilaterale sau multilaterale pe care le încheie, România comunică acordurile respective Comisiei Europene care le pune la dispoziția tuturor celorlalte state membre.

ART. 291¹

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului obligatoriu de informații privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România emite, modifică sau reînnoiește o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau un acord prelabil privind prețul de transfer după data de 31 decembrie 2016, aceasta comunică, prin schimb automat, informații cu privire la acest lucru autorităților competente din toate celelalte state membre, precum și Comisiei Europene, cu respectarea prevederilor de la alin. (9), în conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul art. 304.

(2) În conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul art. 304, autoritatea competentă din România comunică informații și autorităților competente din toate celelalte state membre, precum și Comisiei Europene, cu respectarea prevederilor de la alin. (9), referitoare la deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și la acordurile prelabile

privind prețul de transfer emise, modificate sau reînnoite într-un termen care începe cu 5 ani înaintea datei de 1 ianuarie 2017, astfel:

a) pentru deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer care au fost emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2012 și 31 decembrie 2013, comunicarea are loc dacă acestea erau valabile la data de 1 ianuarie 2014;

b) pentru deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer care sunt emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2014 și 31 decembrie 2016, comunicarea are loc indiferent dacă acestea sunt valabile la data de 1 ianuarie 2017.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), autoritatea competentă din România nu va comunica informațiile privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer emise, modificate sau reînnoite înainte de 1 aprilie 2016 la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane care nu desfășoară în principal activități financiare sau de investiții, dar care are o cifră de afaceri anuală netă la nivelul întregului grup, conform definiției de la art. 2 pct. 5 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului, care nu depășește echivalentul în lei a 40.000.000 euro pe parcursul exercițiului financiar care precedă datei emiterii, modificării sau reînnoirii respectivelor decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acorduri prelabile privind prețul de transfer.

(4) Acordurile prelabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale cu țări terțe se exclud din domeniul de aplicare al schimbului automat de informații în cazul în care acordul internațional privind impozitarea în temeiul căruia a fost negociat acordul prelabil privind prețul de transfer nu permite divulgarea sa către terți. Aceste acorduri prelabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale vor fi schimbate în temeiul art. 292 în cazul în care acordul în temeiul căruia a fost negociat acordul prelabil privind prețul de transfer permite divulgarea acestora, iar autoritatea competentă a țării terțe acordă permisiunea ca informațiile să fie divulgate.

(5) În cazul în care acordurile prelabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale sunt excluse de la schimbul automat de informații potrivit alin. (4), informațiile prevăzute la alin. (8), menționate în cererea care conduce la emiterea unui astfel de acord prelabil privind prețul de transfer bilateral sau multilateral, fac în schimb obiectul unui schimb în temeiul alin. (1) - (3).

(6) Prevederile alin. (1) - (3) nu se aplică în cazul în care o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră implică și se referă exclusiv la afacerile fiscale ale uneia sau mai multor persoane fizice.

(7) Schimbul de informații se desfășoară după cum urmează:

a) în ceea ce privește informațiile comunicate în conformitate cu alin. (1), fără întârziere, după emiterea, modificarea sau reînnoirea deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prelabil privind prețul de transfer și în termen de trei luni de la sfârșitul semestrului anului calendaristic în care s-a emis, s-a modificat sau s-a reînnoit decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau acordul prelabil privind prețul de transfer;

b) pentru informațiile comunicate potrivit prevederilor alin. (2) și (3), înainte de data de 1 ianuarie 2018.

(8) Informațiile comunicate de către autoritatea competentă din România în conformitate cu prevederile alin. (1) - (3) cuprind următoarele:

a) identitatea persoanei, alta decât o persoană fizică, și, dacă este cazul, a grupului de persoane din care aceasta face parte;

b) un rezumat al deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al acordului prealabil privind prețul de transfer, inclusiv o descriere a activităților comerciale sau a tranzacției sau seriei de tranzacții relevante, precum și orice alte informații care ar putea ajuta autoritatea competentă din alt stat membru să evalueze un posibil risc fiscal, fără a conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice;

c) data emiterii, modificării sau reînnoirii deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer;

d) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

e) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

f) tipul de decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acord prealabil privind prețul de transfer;

g) valoarea tranzacției sau a seriei de tranzacții aferente deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau acordului prealabil privind prețul de transfer dacă o astfel de valoare este menționată în decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau în acordul prealabil privind prețul de transfer;

h) descrierea setului de criterii utilizate pentru a stabili prețurile de transfer sau prețul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind prețul de transfer;

i) identificarea metodei utilizate pentru a stabili prețurile de transfer sau prețul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind prețul de transfer;

j) identificarea celorlalte state membre, dacă există, care pot fi vizate de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind prețul de transfer;

k) identificarea oricărei persoane, alta decât o persoană fizică, din celelalte state membre, dacă există, care poate să fie afectată de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind prețul de transfer (indicând statele membre de care sunt legate persoanele afectate);

l) precizarea dacă informațiile comunicate se bazează pe decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau pe acordul prealabil privind prețul de transfer în sine sau sunt furnizate ca urmare a cererii menționate la alin. (5).

(9) Informațiile definite la alin. (8) lit. a), b), h) și k) nu se comunică Comisiei Europene.

(10) Autoritatea competentă din România confirmă primirea informațiilor comunicate în temeiul alin. (8) lit. j), dacă este posibil prin mijloace electronice, autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere și, în orice caz, în cel mult 7 zile lucrătoare de la primire. Această măsură se aplică până când registrul central securizat la nivel de stat membru devine funcțional.

(11) Autoritatea competentă din România poate, în conformitate cu art. 288 și art. 304 alin. (3), să solicite informații suplimentare, inclusiv textul integral al unei decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al unui acord prealabil privind prețul de transfer.

ART. 291²

Statistici privind schimburile automate

Autoritatea competentă din România pune la dispoziția Comisiei Europene statistici anuale cu privire la volumul schimburilor automate prevăzute la art. 291 alin. (1) și (4) și la art. 291³ și 291⁵, precum și informații relevante cu privire la costurile și beneficiile administrative și de

altă natură legate de schimbul care a avut loc și de orice potențiale modificări, atât pentru administrația fiscală din România, cât și pentru terți.

ART. 291³

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte

(1) O societate-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România sau o altă entitate raportoare, în conformitate cu secțiunea II din anexa nr. 3 la prezentul cod, au obligația să depună un raport pentru fiecare țară în parte, pentru fiecare an fiscal de raportare, în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaționale, în conformitate cu secțiunea II din anexa nr. 3 la prezentul cod.

(2) Autoritatea competentă din România care primește raportul pentru fiecare țară în parte prevăzut la alin. (1) transmite, prin intermediul schimbului de informații automat și în termenul stabilit la alin. (4), raportul pentru fiecare țară în parte oricărui altui stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale al entității raportoare își au rezidența fiscală sau sunt supuse impozitării pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

(3) Raportul pentru fiecare țară în parte trebuie să conțină următoarele informații cu privire la grupul de întreprinderi multinaționale:

a) informații agregate referitoare la suma veniturilor, profitul/pierderile anterioare impozitării veniturilor, impozitul pe venit plătit, impozitul pe venit acumulat, capitalul declarat, profitul nedistribuit, numărul de salariați și imobilizările corporale, altele decât numerarul sau echivalentele de numerar pentru fiecare jurisdicție în care își desfășoară activitatea grupul de întreprinderi multinaționale;

b) identificarea fiecărei entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale, precizând jurisdicția în care își are rezidența fiscală respectiva entitate constitutivă și, în cazul în care este diferită de respectiva jurisdicție de rezidență fiscală, jurisdicția potrivit legislației în temeiul căreia este organizată respectiva entitate constitutivă și natura principalei sau principalelor activități economice ale respectivei entități constitutive.

(4) Transmiterea are loc în termen de 15 luni de la ultima zi a anului fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale la care se referă raportul pentru fiecare țară în parte. Primul raport pentru fiecare țară în parte se transmite pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale care începe de la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, în termen de 18 luni de la ultima zi a anului fiscal respectiv.

ART. 291⁴

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării

(1) În termen de 30 de zile, intermediarii raportează A.N.A.F. informații, de care au luat cunoștință sau care se află în posesia ori sub controlul lor, cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării.

(2) În funcție de momentul la care survine mai întâi oricare dintre cazurile de mai jos, termenul de 30 de zile de la alin. (1) începe să curgă:

a) din ziua următoare datei la care aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pus la dispoziție în vederea implementării; sau

b) din ziua următoare datei la care aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pregătit pentru implementare; sau

c) din momentul în care a fost făcut primul pas în demersul de implementare a aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării.

(3) Prin excepție de la alin. (1), intermediarii prevăzuți la al doilea paragraf al art. 286 lit. v) au obligația de a raporta A.N.A.F. informațiile relevante în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care au furnizat ajutor, asistență sau consiliere în mod direct sau prin intermediul altor persoane.

(4) În cazul aranjamentelor comercializabile, intermediarul întocmește la fiecare 3 luni un raport prin care furnizează A.N.A.F. informațiile noi sau actualizate care fac obiectul raportării, prevăzute la alin. (19) lit. a), d), g) și h), devenite disponibile de la depunerea ultimului raport.

(5) În cazul în care intermediarul are obligația de raportare a informațiilor cu privire la un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, atunci aceste informații vor fi raportate numai la autoritățile competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) statul membru în care intermediarul își are rezidența fiscală;

b) statul membru în care intermediarul are un sediu permanent prin intermediul căruia sunt furnizate serviciile legate de aranjamentul în cauză;

c) statul membru în care intermediarul este constituit sau de a cărui legislație este reglementat;

d) statul membru în care intermediarul este înregistrat într-o asociație profesională în legătură cu servicii de natură juridică, fiscală sau de consultanță.

(6) În cazul în care, potrivit alin. (5), există o obligație de raportare multiplă, intermediarul este exonerat de la îndeplinirea acesteia în România dacă deține și prezintă A.N.A.F. dovezi concludente din care reiese că aceleași informații au fost raportate autorității competente într-un alt stat membru.

(7) În cazul intermediarilor care, potrivit legii, fac obiectul unei obligații de păstrare a secretului profesional, aceștia raportează aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării doar cu acordul scris al contribuabilului relevant.

(8) În lipsa acordului prevăzut la alin. (7):

a) intermediarul notifică, fără întârziere, în scris, oricărui alt intermediar obligația de raportare a informațiilor prevăzute la alin. (19);

b) intermediarul notifică, fără întârziere, în scris, contribuabilului relevant obligația de raportare a informațiilor prevăzute la alin. (19), în cazul în care nu există un alt intermediar.

(9) În cazul în care nu există niciun intermediar, obligația de raportare a informațiilor cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării revine contribuabilului relevant.

(10) Contribuabilul relevant căruia îi revine obligația de raportare raportează informațiile prevăzute la alin. (19) către A.N.A.F. în termen de 30 de zile. Termenul de 30 de zile începe să curgă din ziua următoare datei în care survine mai întâi oricare dintre momentele următoare:

a) aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pus la dispoziția respectivului contribuabil relevant în vederea implementării;

b) aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pregătit pentru implementarea de către contribuabilul relevant;

c) momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare în legătură cu contribuabilul relevant.

(11) În cazul în care contribuabilul relevant are obligația de raportare a informațiilor privind aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării la autoritățile competente din mai

multe state membre, aceste informații sunt raportate numai autorităților competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- a) statul membru în care contribuabilul relevant își are rezidența fiscală;
- b) statul membru în care contribuabilul relevant are un sediu permanent care beneficiază de aranjamentul în cauză;
- c) statul membru în care contribuabilul relevant obține venituri sau generează profituri, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent într-un stat membru;
- d) statul membru în care contribuabilul relevant desfășoară o activitate, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent într-un stat membru.

(12) În cazul în care, potrivit alin. (11), există o obligație de raportare în mai multe state membre, contribuabilul relevant este exonerat de obligația de a raporta dacă prezintă A.N.A.F. dovezi concludente din care să rezulte că obligația de raportare a fost îndeplinită prin raportarea informațiilor prevăzute la alin. (19) autorității competente dintr-un alt stat membru.

(13) În cazul în care există mai mulți intermediari, obligația de raportare a informațiilor cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării revine tuturor intermediarilor implicați în același aranjament transfrontalier care face obiectul raportării. Oricare dintre intermediarii implicați în același aranjament transfrontalier care face obiectul raportării poate fi exonerat de la obligația de raportare a informațiilor prevăzute la alin. (19) către A.N.A.F. dacă deține dovezi concludente, din care să rezulte dincolo de orice dubiu că informațiile prevăzute la alin. (19) au fost deja raportate către A.N.A.F. sau către autoritatea competentă dintr-un alt stat membru de un alt intermediar.

(14) În cazul în care obligația de raportare revine contribuabilului relevant, dar există mai mulți contribuabili relevanți, contribuabilul relevant care raportează informațiile potrivit alin. (8) și (9) este cel care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- a) contribuabilul relevant care a convenit cu intermediarul cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării;
- b) contribuabilul relevant care gestionează implementarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării.

(15) Sunt exonerati de la îndeplinirea obligației de raportare contribuabilii relevanți care dețin dovezi concludente din care rezultă dincolo de orice dubiu că informațiile menționate la alin. (19) au fost deja raportate către A.N.A.F. sau către autoritatea competentă dintr-un alt stat membru de un alt contribuabil relevant.

(16) Contribuabilul relevant raportează A.N.A.F. informațiile cu privire la utilizarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării în fiecare an în care acesta a fost utilizat.

(17) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă formularul utilizat de intermediarii sau contribuabilii relevanți, după caz, în vederea raportării informațiilor cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării, potrivit alin. (1) - (16).

(18) Ulterior raportării informațiilor de către intermediarii sau contribuabilii relevanți, după caz, potrivit alin. (1) - (16), A.N.A.F. comunică autorităților competente din celelalte state membre, prin intermediul schimbului automat, informațiile prevăzute la alin. (19), utilizând formularele-tip și procedurile specifice în conformitate cu art. 303 și 304.

(19) Informațiile comunicate de A.N.A.F. în temeiul alin. (18) includ, după caz, următoarele:

- a) identificarea intermediarilor și a contribuabililor relevanți, inclusiv numele, data și locul nașterii, în cazul unei persoane fizice, rezidența fiscală, NIF al acestora și, dacă este cazul, identificarea persoanelor care sunt întreprinderi asociate cu contribuabilul relevant;

b) detalii privind semnele distinctive stabilite în anexa nr. 4 care au fost utilizate pentru a determina caracterul raportabil al aranjamentului transfrontalier;

c) un rezumat al conținutului aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării, inclusiv o trimitere la denumirea sub care este cunoscut de regulă, dacă aceasta există, și o descriere generală a aranjamentelor sau a activităților economice relevante, fără a conduce la dezvăluirea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui proces comercial sau a informațiilor a căror dezvăluire ar fi contrară politicii publice;

d) data la care prima etapă pentru implementarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării a fost efectuată sau urmează a fi efectuată;

e) detalii privind dispozițiile din legislația națională relevantă care constituie baza aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării;

f) valoarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării;

g) identificarea statului membru al contribuabilului relevant și a oricăror alte state membre care este probabil să fie vizate de aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării;

h) identificarea oricărei alte persoane dintr-un stat membru care este probabil să fie afectată de aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării, indicând care sunt statele membre de care este legată o astfel de persoană.

(20) Lipsa de reacție a A.N.A.F. cu privire la un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării nu implică acceptarea validității sau tratamentul fiscal al respectivului aranjament.

(21) Schimbul automat de informații are loc în termen de o lună de la sfârșitul trimestrului în care au fost raportate informațiile prevăzute la alin. (19). A.N.A.F. comunică, prin intermediul schimbului automat, primele informații până la data de 31 octombrie 2020.

(22) A.N.A.F. emite și publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la modul de aplicare a prevederilor anexei nr. 4.

ART. 291⁵

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații raportate de Operatorii de platforme

(1) Operatorii de platforme cărora le revine obligația de raportare trebuie să îndeplinească procedurile de diligență fiscală și de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5.

(2) În temeiul procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5, autoritatea competentă din România comunică, prin intermediul schimbului automat și în termenul prevăzut la alin. (5), autorității competente a statului membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul subsecțiunii D din secțiunea II a anexei nr. 5, iar în cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, autorității competente a statului membru în care sunt situate bunurile imobile următoarele informații referitoare la fiecare Vânzător raportabil:

a) numele, adresa sediului social, NIF-ul și, dacă este cazul, numărul individual de identificare alocat în temeiul alin. (10) ale Operatorului de platformă care are obligația de raportare, precum și denumirea comercială/denumirile comerciale a(le) Platformei/Platformelor pentru care Operatorul de platformă care are obligația de raportare în cauză raportează informații;

b) prenumele și numele Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică și denumirea juridică a Vânzătorului raportabil care este o Entitate;

c) adresa principală;

d) orice NIF al Vânzătorului raportabil, inclusiv fiecare stat membru emitent, sau, în absența unui NIF, locul nașterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;

e) numărul de înregistrare în Registrul Comerțului al Vânzătorului raportabil care este o Entitate;

f) numărul de identificare în scopuri de TVA al Vânzătorului raportabil, dacă există;

g) data nașterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;

h) Numărul de identificare a contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care acesta este disponibil pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare și dacă autoritatea competentă din statul membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, în sensul subsecțiunii D din secțiunea II a anexei nr. 5, nu a informat autoritățile competente din toate celelalte state membre că nu intenționează să utilizeze Numărul de identificare a contului financiar în acest scop;

i) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului raportabil, pe lângă Numărul de identificare a contului financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de platformă căruia îi revine obligația de raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare;

j) fiecare stat membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul subsecțiunii D din secțiunea II a anexei nr. 5;

k) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare și numărul de Activități relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;

l) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de platforme care are obligația de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de raportare.

(3) În cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, se comunică următoarele informații suplimentare:

a) adresa fiecărui Bun imobil listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în subsecțiunea E din secțiunea II a anexei nr. 5 și numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul imobil respectiv, dacă este disponibil;

b) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare și numărul de Activități relevante corespunzător fiecărui Bun imobil listat;

c) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun imobil listat în timpul Perioadei de raportare și tipul fiecărui Bun imobil listat.

(4) În cazul în care un Operator de platformă care are obligația de raportare comunică informații incorecte sau incomplete, autoritatea competentă din România îi trimite o notificare acestuia pentru a-i furniza toate informațiile necesare astfel încât să își poată îndeplini obligația prevăzută la alin. (2).

(5) Comunicarea în temeiul alin. (2) se efectuează prin intermediul formularului-tip prevăzut la art. 303 alin. (5), în termen de două luni de la încheierea Perioadei de raportare aferente procedurilor de raportare aplicabile Operatorului de platformă care are obligația de raportare. Autoritatea competentă din România comunică primele informații, în temeiul alin. (2), pentru Perioadele de raportare care încep la 1 ianuarie 2023.

(6) În cazul în care un Vânzător nu comunică informațiile prevăzute în secțiunea II din anexa nr. 5 nici după primirea a două atenționări transmise ulterior solicitării inițiale din partea Operatorului de platformă care are obligația de raportare, dar nu înainte de expirarea unui termen de 60 de zile de la solicitarea inițială, Operatorul de platformă care are obligația de raportare închide contul Vânzătorului și nu îi permite acestuia să se înregistreze din nou pe

platformă sau reține plata Contraprestației către Vânzător atât timp cât Vânzătorul nu comunică informațiile solicitate.

(7) Operatorii de platforme care au obligația de raportare trebuie să păstreze evidența măsurilor întreprinse și orice informații pe care s-au bazat pentru efectuarea procedurii de diligență fiscală și a procedurilor de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5. Operatorii de platforme care au obligația de raportare păstrează aceste evidențe pentru o perioadă suficient de lungă și, în orice caz, pentru cel puțin cinci ani, dar nu mai mult de zece ani după încheierea Perioadei de Raportare la care se referă informațiile.

(8) În vederea verificării respectării de către Operatorii de platforme, care au obligația de raportare, a procedurii de diligență fiscală și a procedurilor de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5, Agenția Națională de Administrare Fiscală poate efectua verificări și controale în acest sens. Procedurile administrative și de punere în aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(9) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative de comunicare ulterioară cu Operatorul de platformă care are obligația de raportare în situațiile în care informațiile raportate sunt incomplete sau incorecte.

(10) Operatorul de platformă care are obligația de raportare, în sensul lit. b) de la pct. 4, subsecțiunea A, secțiunea I din anexa nr. 5, trebuie să se înregistreze la autoritatea competentă din România sau din oricare alt stat membru în vederea respectării procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5.

În cazul în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A al secțiunii I din anexa nr. 5 solicită să se înregistreze la autoritatea competentă din România, aceasta îi alocă un număr individual de identificare și notifică acest număr autorităților competente din toate statele membre prin mijloace electronice.

Un Operator de platformă care are obligația de raportare poate alege să se înregistreze la autoritatea competentă dintr-un singur stat membru.

(11) Autoritatea competentă din România poate să reînregistreze un Operator de platformă care are obligația de raportare a cărui înregistrare a fost revocată în conformitate cu alin. (15) numai dacă acesta furnizează garanții adecvate privind angajamentul său, respectiv declarații pe propria răspundere și garanții financiare, de a respecta cerințele de raportare din Uniunea Europeană, inclusiv orice cerință de raportare neîndeplinită. Procedura de aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(12) În cazul în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare alege să se înregistreze în România, conform alin. (10), comunică autorității competente din România următoarele informații:

- a) numele;
- b) adresa poștală;
- c) adresele electronice, inclusiv site-urile web;
- d) orice NIF care i s-a emis Operatorului de platformă care are obligația de raportare;
- e) o declarație cu informații privind identificarea Operatorului de platformă care are obligația de raportare în scopuri de TVA în Uniunea Europeană, în temeiul Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;
- f) statele membre în care Vânzătorii Raportabili sunt rezidenți în sensul subsecțiunii D, secțiunea II.

(13) După înregistrare, Operatorul de platformă informează autoritatea competentă din România cu privire la orice modificări ale informațiilor prevăzute la alin. (12).

(14) Dacă un Operator de platformă care are obligația de raportare nu respectă obligația de înregistrare sau dacă înregistrarea sa a fost revocată în conformitate cu alin. (15), autoritatea competentă din România ia măsuri efective, proporționale și disuasive, fără a aduce atingere art. 336 alin. (1) lit. Ț) - ff) și alin. (2) lit. k¹) - r), pentru a asigura conformarea cu prevederile prezentului articol. Autoritatea competentă din România împreună cu toate celelalte autorități ale statelor membre își coordonează acțiunile menite să asigure conformitatea, inclusiv, în ultimă instanță, să împiedice Operatorul de platformă care are obligația de raportare să își desfășoare activitatea în cadrul Uniunii.

(15) Dacă un Operator de platformă care are obligația de raportare în sensul lit. b) de la pct. 4, subsecțiunea A, secțiunea I din anexa nr. 5, nu respectă obligația de raportare prevăzută în anexa nr. 5 după două atenționări din partea autorității competente din România, fără a aduce atingere art. 336 alin. (1) lit. Ț) - ff) și alin. (2) lit. k¹) - r), aceasta îi revocă înregistrarea efectuată în temeiul alin. (10). Înregistrarea se revocă cel târziu după expirarea unui termen de 90 de zile, dar nu înainte de expirarea unui termen de 30 de zile de la a doua atenționare.

(16) În situația prevăzută la alin. (14) autoritatea competentă din România solicită furnizorilor de rețele sau servicii de comunicații electronice oprirea accesului la site-ul sau aplicația Operatorului de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, până când operatorul respectiv se înregistrează în România sau într-un alt stat membru.

(17) Furnizorii de rețele sau servicii de comunicații electronice sunt obligați să oprească accesul la site-ul sau aplicația Operatorului de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, în termen de 24 de ore de la data primirii solicitării prevăzute la alin. (16).

(18) Atunci când Operatorul de platformă pentru care se aplică măsura prevăzută la alin. (16) se înregistrează în România sau în alt stat membru, autoritatea competentă din România notifică furnizorii de rețele sau servicii de comunicații electronice pentru a restabili accesul la site-ul sau aplicația Operatorului de platformă în termen de 24 de ore de la notificare.

(19) Autoritatea competentă din România solicită Comisiei Europene să elimine din registrul central un Operator de platformă care are obligația de raportare în următoarele cazuri:

a) Operatorul de platformă informează autoritatea competentă din România că nu mai desfășoară nicio activitate în calitate de Operator de platformă;

b) în absența unei notificări în temeiul lit. a), autoritatea competentă din România are motive să creadă că activitatea unui Operator de platformă a încetat;

c) Operatorul de platformă nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5;

d) autoritatea competentă din România a revocat înregistrarea în temeiul alin. (15).

(20) Autoritatea competentă din România informează de îndată Comisia Europeană cu privire la orice Operator de platformă în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, care își începe activitatea de Operator de platformă fără să se înregistreze în conformitate cu prezenta subsecțiune.

(21) În cazul în care autoritatea competentă din România consideră un Operator de Platformă Exclus, în conformitate cu pct. 3 din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, notifică acest lucru autorităților competente din toate celelalte state membre, inclusiv orice modificări ulterioare.

(22) Autoritatea competentă poate solicita, motivat, Comisiei Europene să stabilească prin intermediul unor acte de punere în aplicare dacă informațiile care trebuie să facă obiectul schimbului automat de informații în temeiul unui acord între autoritatea competentă din

România și o jurisdicție din afara Uniunii, în sensul pct. 7 din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, sunt echivalente cu cele precizate în subsecțiunea B a secțiunii III din anexa nr. 5.

(23) În cazul în care autoritatea competentă din România solicită măsura prevăzută la alin. (22), trimite Comisiei Europene o cerere motivată.

(24) La solicitarea Comisiei Europene, Autoritatea competentă din România transmite informații suplimentare necesare pentru evaluarea cererii prevăzute la alin. (23).

3. Schimbul spontan de informații

ART. 292

Sfera de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorității competente din orice alt stat membru interesat informațiile prevăzute la art. 284 alin. (1), în oricare dintre următoarele situații:

a) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;

b) o persoană impozabilă obține o reducere sau o scutire de impozit în România, care ar putea determina o mărire a impozitului ori o obligație de plată a impozitului într-un alt stat membru;

c) afacerile între o persoană impozabilă din România și o persoană impozabilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în România ori în celălalt stat membru sau în amândouă;

d) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;

e) informațiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obținerea unor informații care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de-al doilea stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate să comunice, prin schimb spontan, autorităților competente din celelalte state membre orice informații de care are cunoștință și care pot fi utile acestora.

ART. 293

Termene pentru schimbul spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România careia i se pun la dispoziție informațiile prevăzute la art. 292 alin. (1) transmite informațiile respective autorității competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informațiile au fost puse la dispoziție.

(2) Autoritatea competentă din România careia i se comunică informațiile în temeiul art. 292 confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte forme de cooperare administrativă

1. Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

ART. 294

Sfera de aplicare și condiții

(1) În scopul realizării schimbului de informații prevăzut la art. 284 alin. (1), autoritatea solicitantă a unui stat membru poate cere autorității solicitate a unui alt stat membru ca, în

conformitate cu normele procedurale prevăzute de cea din urmă, funcționarii autorizați de cea dintâi:

a) să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale statului membru solicitat;

b) să fie prezenți în timpul anchetelor administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;

c) să participe la anchetele administrative desfășurate de statul membru solicitat prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, după caz.

(2) Autoritatea solicitată răspunde la cererea prevăzută la alin. (1) în termen de 60 de zile de la primirea acesteia pentru a-și da acordul sau a-și comunica refuzul motivat autorității solicitante.

În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate au acces, funcționarii autorității solicitante primesc copii ale acestor documente.

(3) În cazul în care funcționarii autorității solicitante sunt prezenți în timpul anchetelor administrative sau participă la anchetele administrative prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, aceștia pot să intervieveze persoane și să examineze evidențe, sub rezerva normelor procedurale stabilite de autoritatea solicitată. Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante este tratat de către autoritatea solicitată drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

(4) Funcționarii împuterniciți de autoritatea solicitantă prezenți în România potrivit alin. (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

2. Cooperarea administrativă prin efectuarea de controale simultane

ART. 295

Controale simultane

(1) În cazul în care România convine cu unul sau mai multe state membre să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia ori mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, sunt aplicabile prevederile alin. (2) - (4).

(2) Autoritatea competentă din România identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan și indică motivele acestei alegeri, precum și perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă din România decide dacă dorește să participe la controalele simultane și confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat în termen de 60 de zile de la primirea propunerii.

(4) Autoritatea competentă din România desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

ART. 295¹

Controale comune

(1) Autoritatea solicitantă dintr-unul sau mai multe state membre poate cere autorității solicitate din unul sau mai multe state membre să desfășoare un control comun într-un mod coordonat, convenit în prealabil, inclusiv în ceea ce privește regimul lingvistic.

(2) Autoritatea solicitată din România răspunde la cererea de efectuare a controlului comun în termen de 60 de zile de la primirea acesteia. Autoritatea solicitată din România poate respinge

o cerere de efectuare a unui control comun din partea unei autorități solicitante dintr-un stat membru din motive justificate.

(3) Atunci când controlul are loc pe teritoriul României, acesta se desfășoară în conformitate cu normele legale în vigoare. În acest caz, autoritatea solicitată din România desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

(4) Drepturile și obligațiile funcționarilor desemnați de statele membre care participă la controlul comun desfășurat pe teritoriul României se stabilesc în conformitate cu normele legale în vigoare, fără a depăși sfera competențelor care le sunt conferite în temeiul legislației propriului stat membru.

(5) Drepturile și obligațiile funcționarilor, desemnați de autoritatea competentă din România, care participă la un control comun desfășurat pe teritoriul altui stat membru sunt cele prevăzute de dreptul intern al statului membru respectiv, cu condiția ca aceștia să nu exercite nicio competență care ar depăși sfera competențelor care le sunt conferite în temeiul normelor legale în vigoare din România.

(6) Fără a aduce atingere alin. (1) - (5), atunci când controlul comun se desfășoară pe teritoriul României:

a) funcționarii desemnați de alte state membre care participă la activitățile controlului comun pot intervieva persoane și examina evidențe împreună cu funcționarii publici ai autorității solicitate din România, cu respectarea normelor legale în vigoare;

b) probele colectate în timpul activităților controlului comun sunt evaluate în conformitate cu normele legale în vigoare, inclusiv în ceea ce privește admisibilitatea lor, precum și în ceea ce privește eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac; și

c) persoana sau persoanele care fac obiectul unui control comun sau care sunt afectate de acesta beneficiază de aceleași drepturi și au aceleași obligații ca în cazul unui control la care ar participa numai funcționarii publici din România, inclusiv în cursul unor eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac.

(7) Atunci când autoritatea competentă din România și autoritatea competentă din unul sau mai multe state membre desfășoară un control comun, acestea convin asupra faptelor și circumstanțelor relevante și ajung la un acord privind situația fiscală a persoanei sau a persoanelor controlate pe baza rezultatelor controlului comun. Constatările controlului comun sunt incluse într-un raport final.

(8) Aspectele asupra cărora autoritățile competente convin sunt reflectate în raportul final și sunt luate în considerare în cadrul instrumentelor relevante emise de autoritatea competentă din România.

(9) Sub rezerva alin. (7) și (8), acțiunile întreprinse în urma unui control comun, de autoritatea competentă din România sau de către funcționarii desemnați să participe la controlul comun, precum și orice alte proceduri, cum ar fi o decizie a autorității fiscale, o procedură privind o cale de atac sau soluționarea aferentă, se desfășoară conform normelor legale în vigoare.

(10) Persoana sau persoanele supuse unui control comun sunt informate de autoritatea competentă din România cu privire la rezultatul controlului comun, primind inclusiv o copie a raportului final, în termen de 60 de zile de la data emiterii raportului final.

3. Notificări administrative

ART. 296

Cereri de notificare

(1) La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă din România comunică destinatarului, potrivit art. 47, toate actele și deciziile emise de autoritățile

administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezentul capitol.

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificat(ă) și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată din România informează de îndată autoritatea solicitantă din alt stat membru cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data la care actul sau decizia a fost notificat(ă) destinatarului.

(4) Autoritatea solicitantă din România formulează o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea potrivit normelor care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în România sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate. Autoritatea competentă din România poate transmite orice document, prin scrisoare recomandată sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

4. Rezultatul utilizării informațiilor

ART. 297

Condiții

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România furnizează informații în temeiul art. 288 sau art. 292, aceasta poate solicita autorității competente care primește informațiile să transmită rezultatul utilizării informațiilor primite. În cazul în care i se solicită un asemenea răspuns, autoritatea competentă din România care a primit informațiile transmite autorității competente care a furnizat informațiile rezultatul utilizării informațiilor, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal și protecția datelor, aplicabile în România, în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 3 luni de la momentul în care se cunoaște rezultatul utilizării informațiilor solicitate.

(2) Autoritatea competentă din România transmite anual celorlalte state membre rezultatul utilizării informațiilor ce fac obiectul schimbului automat de informații, potrivit măsurilor practice convenite bilateral.

5. Schimbul de experiență și de bune practici

ART. 298

Sfera de aplicare și condiții

(1) Împreună cu Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România examinează și evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezentul capitol și fac schimb de experiență în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.

(2) Alături de Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România poate elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici și schimbul de experiență.

SECȚIUNEA a 4-a

Condiții aplicabile cooperării administrative

ART. 299

Transmiterea de informații și documente

(1) Informațiile comunicate între România și alte state membre potrivit prezentului capitol intră sub incidența secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul legislației din România. Astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea, administrarea și aplicarea legislației din România referitoare la taxele și impozitele prevăzute la art. 285, la TVA și la alte impozite indirecte. Aceste informații pot fi utilizate, de asemenea, pentru stabilirea și recuperarea altor taxe și impozite prevăzute la art. 311 sau pentru stabilirea și recuperarea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială. De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare și administrative care pot implica sancțiuni, inițiate ca urmare a încălcării legislației fiscale, fără a aduce atingere normelor și dispozițiilor generale care reglementează drepturile făptuitorului, suspectului sau inculpatului ori contravenientului, precum și ale martorilor în cadrul acestor proceduri.

(2) Informațiile și documentele primite de România potrivit prezentului capitol pot fi utilizate în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1), cu permisiunea autorității competente a statului membru care comunică informații potrivit prezentului capitol și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislației din România. O astfel de permisiune se acordă de România dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în România.

(2¹) Autoritatea competentă din România poate comunica autorităților competente din toate celelalte state membre o listă cu scopurile pentru care se pot utiliza informațiile și documentele, în afară de cele prevăzute la alin. (1), în conformitate cu legislația din România. Autoritatea competentă din orice alt stat membru poate utiliza informațiile transmise de autoritatea competentă din România pentru oricare dintre aceste scopuri, fără a mai fi necesară permisiunea prevăzută la alin. (2).

(2²) Atunci când autoritatea competentă din România primește informații și documente, aceasta le poate utiliza fără permisiunea prevăzută la alin. (2) pentru oricare dintre scopurile enumerate într-o listă comunicată de către statul membru care transmite informațiile.

(3) Dacă autoritatea competentă din România consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile prevăzute la alin. (1), autorității competente a unui al treilea stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmitere să respecte normele și procedurile prevăzute de prezentul capitol. Autoritatea competentă din România informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. În situația în care România este stat membru din care provin informațiile, aceasta se poate opune transmiterii informațiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(4) Permisiunea de a utiliza potrivit alin. (2) informațiile transmise în temeiul alin. (3) poate fi acordată numai de către autoritatea competentă din România.

(5) Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitată din alt stat membru și comunicate autorității solicitante din România în temeiul prezentului capitol, pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente din România, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente similare furnizate de o autoritate din România.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (1) - (4), informațiile comunicate de statele membre între ele în temeiul art. 291³ sunt utilizate în scopul evaluării riscurilor de nivel înalt aferente prețurilor de transfer și a riscurilor aferente erodării bazei impozabile și transferului profiturilor, inclusiv al evaluării riscului de neconformare de către membrii grupului de întreprinderi

multinaționale la normele aplicabile în materie de prețuri de transfer și, după caz, în scopul analizelor economice și statistice.

(7) Ajustarea prețurilor de transfer de către autoritățile fiscale din statul membru destinat nu se bazează pe informațiile care fac obiectul schimbului în temeiul art. 291³.

(8) Autoritatea competentă din România poate utiliza informațiile primite, în temeiul art. 291³, de la celelalte autorități competente din statele membre, ca bază pentru efectuarea de cercetări suplimentare ale acordurilor prelabile privind prețul de transfer prevăzute la art. 52, ale grupului de întreprinderi multinaționale sau ale altor aspecte de natură fiscală în cursul unui control fiscal și pot fi făcute ajustări corespunzătoare ale venitului impozabil al entității constitutive.

ART. 300

Limite

(1) Autoritatea solicitată din România furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile prevăzute la art. 288, cu condiția ca autoritatea solicitantă să fi epuizat sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit. Autoritatea solicitantă din România solicită informațiile prevăzute la art. 288 autorității solicitate din alt stat membru numai în situația în care au fost epuizate sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezentul capitol nu impune României obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației din România.

(3) Autoritatea competentă din România poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.

(4) Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitată din România comunică autorității solicitante din alt stat membru motivele refuzului de a răspunde la cererea de informații.

ART. 301

Obligații

(1) În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentului capitol, România recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere art. 300 alin. (2) - (4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării României să refuze furnizarea informațiilor pentru motivul că acestea nu prezintă un interes național.

(2) Prevederile art. 300 alin. (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând autorității solicitate din România să refuze furnizarea de informații pentru motivul că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alin. (2), România poate refuza transmiterea informațiilor solicitate în cazul în care aceste informații se referă la perioade de impozitare dinainte de data de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informații ar fi putut fi refuzată în temeiul art. 8 alin. (1) din Directiva 77/799/CEE din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată

de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare, dacă ar fi fost solicitate înainte de data de 11 martie 2011.

ART. 302

Lărgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe

În cazul în care România oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezentul capitol, România nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă cu România.

ART. 303

Formulare-tip și formate electronice

(1) Cererile de informații și de anchete administrative formulate potrivit art. 288 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz formulate în temeiul art. 290 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 și 10 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie. Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate ori de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip prevăzut la alin. (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei și, în cazul cererilor referitoare la grupuri, astfel cum sunt prevăzute la art. 288¹ alin. (3), o descriere detaliată a grupului;

b) scopul fiscal pentru care se solicită informația.

(3) În măsura în care se cunosc și în acord cu evoluțiile internaționale, autoritatea solicitantă din România poate furniza numele și adresa oricărei persoane despre care se crede că deține informațiile solicitate, precum și orice element care poate facilita colectarea de informații de către autoritatea solicitată din alt stat membru.

(4) Informațiile comunicate în mod spontan și confirmarea primirii acestora, prevăzute la art. 292 și, respectiv, la art. 293, cererile de notificări administrative prevăzute la art. 296, rezultatul utilizării informațiilor prevăzut la art. 297 și comunicările prevăzute la art. 299 alin. (2) și (3) și la art. 307 alin. (2), se transmit prin intermediul formularelor-tip adoptate de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(5) Schimbul automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291 și 291⁵ se efectuează utilizând un format electronic standardizat elaborat pentru facilitarea unui astfel de schimb automat de informații, adoptat de Comisia Europeană în conformitate cu procedura prevăzută la art. 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(6) Schimbul automat de informații privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer în temeiul art. 291¹ se efectuează utilizând formularul-tip adoptat de Comisia Europeană.

(7) ANAF comunică informațiile prevăzute la art. 291¹, 291³ și 291⁴ în limba română. În funcție de regimul lingvistic adoptat de Comisia Europeană, în temeiul art. 20 alin. (5) primul paragraf din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2016/881 din 25 mai 2016 și, respectiv, Directiva (UE)

2018/822 din 25 mai 2018, ANAF comunică elementele esențiale ale informațiilor respective și într-o altă limbă oficială a Uniunii Europene.

(8) Schimbul de informații automat cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu prevederile art. 291³ se efectuează utilizând formularul-tip aprobat prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 304

Măsuri practice

(1) Informațiile comunicate în temeiul prezentului capitol se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua CCN.

(2) În situația în care Comisia Europeană efectuează orice adaptare a rețelei CCN, România este responsabilă să efectueze orice adaptare a sistemelor sale necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN și să asigure securitatea sistemelor sale. Autoritatea competentă din România notifică fiecărei persoane care face obiectul raportării încălcarea securității datelor sale atunci când respectiva încălcare este de natură să afecteze în mod negativ protecția datelor cu caracter personal sau a vieții private a persoanei în cauză. România renunță la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentului capitol, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experților.

(3) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, și documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă. Cererile respective sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorității solicitate numai în situații speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), informațiile comunicate în temeiul art. 291³ alin. (2) se furnizează exclusiv prin mijloace electronice utilizând rețeaua CCN.

(5) Autoritatea competentă din România are acces la interfața centrală securizată dezvoltată de Comisia Europeană în temeiul art. 21 alin. (7) din Directiva 2011/16/UE.

ART. 305

Obligații speciale

Autoritatea competentă din România dispune toate măsurile necesare pentru:

- a) a asigura o coordonare internă eficientă a măsurilor de organizare prevăzute la art. 287;
- b) a stabili o cooperare directă cu autoritățile celorlalte state membre, prevăzute la art. 287;
- c) a asigura buna funcționare a sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul capitol.

SECȚIUNEA a 5-a

Relațiile cu Comisia Europeană

ART. 306

Evaluare

(1) Autoritatea competentă din România examinează și evaluează funcționarea sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul capitol.

(2) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene orice informații pertinente necesare pentru evaluarea eficacității cooperării administrative prevăzute de prezentul capitol în ceea ce privește combaterea fraudei și a evaziunii fiscale.

(3) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene o evaluare anuală a eficacității schimbului de informații automat prevăzut la art. 291, 291¹, 291³ și 291⁴, precum și rezultatele practice obținute, utilizând formularul și condițiile de transmitere adoptate

de către Comisia Europeană, conform art. 23 din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011.

(3¹) Autoritatea competentă din România transmite datele statistice prevăzute în lista elaborată de Comisia Europeană potrivit art. 23 alin. (4) din Directiva 2011/16/UE.

(4) Abrogat

ART. 306¹

Confidențialitatea informațiilor

(1) Informațiile comunicate Comisiei Europene de către autoritatea competentă din România în temeiul art. 306, precum și orice raport sau document elaborat de Comisia Europeană pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Informațiile transmise intră sub incidența secretului de serviciu și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform legislației interne a statului membru care le-a primit.

(2) Rapoartele și documentele întocmite de Comisia Europeană, prevăzute la alin. (1), pot fi utilizate de România doar în scopuri analitice, nu se publică și nici nu se pun la dispoziția unei alte persoane sau a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei Europene.

SECȚIUNEA a 6-a

Relațiile cu țările terțe

ART. 307

Schimbul de informații cu țările terțe

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România primește de la o țară terță informații care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legislației române în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285, autoritatea competentă din România poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu țara terță respectivă, să comunice aceste informații autorităților competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile și oricărei autorități solicitante din alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate transmite unei țări terțe, potrivit normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentului capitol, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile și-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;

b) țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacțiilor care sunt susceptibile să contravină legislației fiscale ori să constituie o încălcare a acesteia.

SECȚIUNEA a 7-a

Dispoziții generale și finale

ART. 308

Protecția datelor

(1) Orice schimb de informații efectuat în temeiul prezentului capitol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare. Cu toate acestea, în scopul aplicării corecte a prezentului capitol, operatorii de date din România prevăzuți la

alin. (2) restrâng domeniul de aplicare a obligațiilor și drepturilor prevăzute la art. 13, la art. 14 alin. (1) și la art. 15 din Regulamentul (UE) 2016/679 în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. (e) din regulamentul respectiv.

(2) Instituțiile financiare raportoare, intermediarii, Operatorii de platforme care au obligația de raportare și autoritățile competente din România sunt considerați operatori de date atunci când, acționând individual sau în comun, stabilesc scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal în sensul Regulamentului (UE) 2016/679.

(3) Prin excepție de la alin. (1), fiecare Instituție financiară raportoare, intermediar sau, după caz, Operator de platformă care are obligația de raportare trebuie să:

a) informeze fiecare persoană vizată că informațiile care o privesc vor fi colectate și transferate în conformitate cu prezentul capitol; și

b) comunice fiecărei persoane vizate toate informațiile pe care aceasta are dreptul să le primească de la operatorul de date, în timp util, astfel încât persoana respectivă să aibă suficient timp să își exercite drepturile în materie de protecție a datelor și, în orice caz, înainte de raportarea informațiilor.

(4) Fără a aduce atingere alin. (3) lit. b), Operatorii de platforme care au obligația de raportare trebuie să informeze Vanzătorii raportabili în legătură cu Contraprestația raportată.

(5) În cazul în care în România are loc o încălcare a securității datelor, autoritatea competentă din România raportează fără întârziere Comisiei Europene încălcarea securității datelor și eventuale măsuri de remediere ulterioare.

(6) În cazul în care în România are loc o încălcare a securității datelor, autoritățile competente din România investighează, opresc și remediază încălcarea securității datelor și solicită Comisiei Europene, printr-o cerere scrisă, suspendarea accesului la platforma comună bazată pe rețeaua comună de telecomunicații (CCN) în sensul prezentului capitol, dacă încălcarea securității datelor nu poate fi oprită imediat și în mod corespunzător.

Autoritatea competentă din România raportează Comisiei Europene remedierea încălcării securității datelor pentru ca aceasta să îi poată restabili accesul la CCN.

(7) Autoritatea competentă din România poate suspenda schimbul de informații către statul/statele membru/membre al/ale Uniunii Europene în care a avut loc încălcarea securității datelor, notificând în scris Comisia Europeană și statul/statele membru/membre al/ale Uniunii Europene în cauză. O astfel de suspendare are efect imediat.

Autoritatea competentă din România poate solicita Comisiei Europene să verifice în comun dacă încălcarea securității datelor a fost remediată cu succes de către statul în care a avut loc încălcarea securității datelor.

(8) Autoritatea competentă din România împreună cu autoritățile competente din celelalte state membre, asistate de Comisia Europeană, convin asupra modalităților practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv asupra unor proceduri de gestionare a încălcărilor securității datelor care sunt aliniată la bunele practici recunoscute la nivel internațional, și, după caz, asupra unui acord comun între operatori de date, a unui acord între operatorul de date și persoana împuternicită de operator sau a unor modele ale acestora.

ART. 309

Păstrarea informațiilor

Informațiile prelucrate în conformitate cu prezentul capitol se păstrează o perioadă care nu depășește perioada necesară pentru atingerea obiectivelor prezentului capitol și, în orice caz, în conformitate cu legislația din România referitoare la termenele de prescripție, ale fiecărui operator de date.

CAPITOLUL II

Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 310

Scopul

Prezentul capitol stabilește norme privind asistența în vederea recuperării în România a unor creanțe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și asistența în vederea recuperării într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite în România.

ART. 311

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică următoarelor creanțe:

a) tuturor taxelor, impozitelor și drepturilor de orice fel prelevate de către un stat membru sau în numele acestuia ori de către subdiviziunile sale teritoriale sau administrative, inclusiv autorități locale, sau în numele acestora ori în numele Uniunii Europene;

b) rambursărilor, intervențiilor și altor măsuri care fac parte din sistemul de finanțare integrală sau parțială a Fondului European de Garantare Agricolă (FEGA) și a Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), inclusiv sumelor care se percep în legătură cu aceste acțiuni;

c) prelevărilor și altor drepturi prevăzute în cadrul organizării comune a pieței din sectorul zahărului.

(2) Prezentul capitol se aplică și pentru:

a) sancțiunile administrative, amenzile, taxele și suprataxele în legătură cu creanțele pentru care se poate solicita asistență reciprocă potrivit alin. (1), care sunt stabilite de autoritățile administrative responsabile de perceperea taxelor, impozitelor sau drepturilor în cauză ori de desfășurarea de anchete administrative în privința acestora sau care sunt confirmate de organismele administrative sau judiciare la cererea autorităților administrative menționate;

b) taxele pentru certificate și alte documente similare emise în legătură cu procedurile administrative privind taxele, impozitele și drepturile;

c) obligațiile fiscale accesorii și costurile în legătură cu creanțele pentru care poate fi solicitată asistență reciprocă potrivit alin. (1) ori potrivit lit. a) sau b) a prezentului alineat, după caz.

(3) Prezentul capitol nu se aplică:

a) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială care trebuie plătite fie statului membru sau unei subdiviziuni a acestuia, fie instituțiilor de securitate socială de drept public;

b) taxelor care nu sunt prevăzute la alin. (2);

c) drepturilor de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilități publice;

d) sancțiunilor cu caracter penal impuse în cadrul unei proceduri penale sau altor sancțiuni cu caracter penal care nu intră sub incidența prevederilor alin. (2) lit. a).

ART. 312

Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) autoritate solicitantă - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru care transmite o cerere de asistență cu privire la o creanță prevăzută la art. 311;

b) autoritate solicitată - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru căruia îi este transmisă o cerere de asistență;

c) persoană - orice persoană fizică sau juridică, orice asocieră de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu are personalitate juridică, ce deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe, impozite sau drepturi care fac obiectul prezentului capitol;

d) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

e) rețea RCC - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (RCC) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

ART. 313

Autoritatea competentă din România

(1) Autoritățile competente din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol sunt:

a) A.N.A.F., pentru creanțele prevăzute la art. 311 alin. (1) lit. a) și b);

b) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, pentru creanțele prevăzute la art. 311 alin. (1) lit. c).

(2) Autoritățile prevăzute la alin. (1) sunt competente și pentru asistență la recuperarea creanțelor prevăzute la art. 311 alin. (2), aferente creanțelor principale pentru a căror asistență la recuperare sunt competente.

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se desemnează biroul central de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce care face obiectul prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană.

(4) Autoritățile competente din România pot desemna birouri de legătură care să fie responsabile de contactele cu alte state membre în materie de asistență reciprocă în ceea ce privește unul sau mai multe tipuri sau categorii specifice de taxe, impozite și drepturi prevăzute la art. 311.

(5) În cazul în care un birou de legătură primește o cerere de asistență reciprocă ce necesită măsuri care nu țin de competența ce i-a fost atribuită, acesta înaintează cererea, fără întârziere, biroului competent, dacă este cunoscut, sau biroului central de legătură și informează autoritatea solicitantă în consecință.

(6) Autoritățile competente din România informează Comisia Europeană cu privire la biroul său central de legătură și la orice birouri de legătură pe care le-a desemnat.

(7) Toate comunicările sunt trimise de către biroul central de legătură sau în numele acestuia, de la caz la caz, cu acordul biroului central de legătură, asigurându-se eficiența comunicării.

SECȚIUNEA a 2-a

Schimbul de informații

ART. 314

Furnizarea de informații

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată furnizează orice informații pe care le apreciază că sunt relevante pentru autoritatea solicitantă, în vederea recuperării creanțelor sale prevăzute la art. 311. În scopul furnizării acestor informații, autoritatea solicitată asigură realizarea oricăror anchete administrative necesare pentru obținerea acestora.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să furnizeze informații:

a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare născute în statul membru solicitat;

b) care ar divulga un secret comercial, industrial sau profesional;

c) a căror divulgare ar aduce atingere securității statului membru solicitat sau care ar fi contrare ordinii publice a acestuia.

(3) Autoritatea solicitată nu poate refuza furnizarea de informații pentru motivul că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele de refuz al unei cereri de informații.

ART. 315

Schimbul de informații fără cerere prealabilă

În cazul în care urmează să se efectueze o rambursare/restituire de impozite, taxe sau drepturi, altele decât taxa pe valoarea adăugată, către o persoană stabilită ori având domiciliul într-un alt stat membru, statul membru din care urmează să se efectueze rambursarea/restituirea poate informa statul membru unde este stabilită sau unde își are domiciliul persoana respectivă cu privire la rambursarea/restituirea ce urmează a se efectua.

ART. 316

Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în concordanță cu procedurile stabilite de autoritatea solicitată, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea promovării asistenței reciproce prevăzute de prezentul capitol:

a) să fie prezenți în birourile în care autoritățile administrative ale statului membru solicitat își desfășoară activitatea;

b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;

c) să însoțească funcționarii competenți din statul membru solicitat în cursul procedurilor judiciare din respectivul stat membru.

(2) Acordul prevăzut la alin. (1) lit. b) poate prevedea ca funcționarii din statul membru solicitant să poată intervieva persoane și examina registre, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru.

(3) Funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă care utilizează posibilitățile oferite prin alin. (1) și (2) sunt în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

SECȚIUNEA a 3-a

Asistență pentru notificarea documentelor

ART. 317

Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanțe

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică persoanei căreia îi sunt destinate, denumită în continuare destinatar, toate actele și deciziile, inclusiv pe cele de natură judiciară, privind o creanță sau recuperarea acesteia, emise de statul membru solicitant.

(2) Cererea de notificare prevăzută la alin. (1) este însoțită de un formular-tip care conține cel puțin următoarele informații:

- a) numele, adresa și orice alte informații utile pentru identificarea destinatarului;
- b) scopul notificării și termenul în care aceasta ar trebui efectuată;
- c) o descriere a documentelor anexate, a tipului de creanță și a valorii creanței pentru care se formulează cererea;
- d) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de documentele anexate și, în cazul în care este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind documentele notificate sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Autoritatea solicitantă depune o cerere de notificare în temeiul prezentului capitol numai atunci când nu poate efectua notificarea în conformitate cu normele care reglementează notificarea documentului în cauză în statul membru solicitant sau atunci când o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate.

(4) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă în privința oricărei acțiuni întreprinse în urma cererii de notificare, în special în legătură cu data notificării documentului către destinatar.

ART. 318

Mijloace de notificare

(1) Autoritatea solicitată se asigură că procedura de notificare în statul membru solicitat se efectuează potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative naționale în vigoare în statul membru solicitat.

(2) Prevederile alin. (1) nu aduc atingere niciunei alte forme de notificare utilizate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, în conformitate cu normele în vigoare în respectivul stat membru.

(3) O autoritate competentă stabilită pe teritoriul statului membru solicitant poate notifica direct orice document prin scrisoare recomandată sau prin poștă electronică unei persoane dintr-un alt stat membru.

SECȚIUNEA a 4-a

Măsurile asigurătorii sau de recuperare

ART. 319

Cererea de recuperare

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanțele care fac obiectul unui titlu ce permite executarea în statul membru solicitant.

(2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoștință despre orice informații relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorității solicitate.

ART. 320

Condiții aplicabile cererilor de recuperare

(1) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare dacă și atâta vreme cât creanța și/sau titlul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate în statul membru respectiv, cu excepția cazurilor în care se aplică art. 323 alin. (6).

(2) Înainte ca autoritatea solicitantă să formuleze o cerere de recuperare se aplică procedurile de recuperare adecvate disponibile în statul membru solicitant, cu următoarele excepții:

a) atunci când este evident că nu există active pentru recuperare în statul membru solicitant sau că astfel de proceduri nu vor duce la plata integrală a creanței și că autoritatea solicitantă deține informații specifice care indică faptul că persoana în cauză are active în statul membru solicitat;

b) atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăți disproporționate.

ART. 321

Titlul executoriu și alte documente însoțitoare

(1) Orice cerere de recuperare este însoțită de un titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat. Acest titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat reflectă conținutul principal al titlului inițial care permite executarea și constituie baza unică a măsurilor asigurătorii și de recuperare luate în statul membru solicitat. Acesta nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în respectivi stat membru.

(2) Titlul uniform care permite executarea conține cel puțin următoarele informații:

a) informații relevante pentru identificarea titlului inițial care permite executarea, o descriere a creanței, inclusiv natura acesteia, perioada acoperită de creanță, orice date relevante pentru procesul de executare și valoarea creanței și diferitele componente ale acesteia, precum creanța principală și creanțele fiscale accesorii datorate;

b) numele, adresa și alte informații utile pentru identificarea debitorului;

c) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de evaluarea creanței și, în cazul în care acesta este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind creanța sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Cererea de recuperare a unei creanțe poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță emise de statul membru solicitant.

ART. 322

Recuperarea creanței

(1) În scopul recuperării creanței în statul membru solicitat, orice creanță pentru care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel. Autoritatea solicitată utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor cu privire la aceleași taxe, impozite sau drepturi ori, în absența acestora, cu privire la taxe, impozite sau drepturi similare, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(2) Dacă autoritatea solicitată consideră că pe teritoriul statului său nu se colectează taxe, impozite sau drepturi identice ori similare, aceasta utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(3) Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanțelor altor state membre preferințele acordate pentru creanțe similare apărute în respectivi stat membru, cu excepția cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziții contrare în legislația statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferințe pentru creanțe altui stat membru nu poate refuza acordarea acelorași facilități pentru aceleași creanțe sau pentru creanțe similare altor state membre, în aceleași condiții.

(4) Statul membru solicitat recuperează creanța în moneda sa națională.

(5) Autoritatea solicitată informează cu diligența necesară autoritatea solicitantă cu privire la orice acțiune întreprinsă cu privire la cererea de recuperare.

(6) Începând cu data la care este primită cererea de recuperare, autoritatea solicitată percepe dobânzi pentru plata cu întârziere, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitat. În cazul României sunt aplicabile prevederile art. 174.

(7) Autoritatea solicitată poate, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru, să acorde debitorului un termen de plată sau să acorde pentru aceste creanțe eşalonarea la plată și să perceapă dobândă în acest sens. Autoritatea solicitată informează ulterior autoritatea solicitantă cu privire la orice astfel de decizie.

(8) Fără a aduce atingere prevederilor art. 329 alin. (1), autoritatea solicitată îi transferă autorității solicitante sumele recuperate aferente creanței, precum și dobânzile prevăzute la alin. (6) și (7).

ART. 323

Litigii

(1) Litigiile cu privire la creanță, la titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența autorităților competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat este contestată/contestat de o parte interesată, autoritatea solicitată informează respectiva parte interesată că o astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața autorității competente a statului membru solicitant, potrivit legislației în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în fața organismului competent pentru soluționarea litigiului al statului membru respectiv, potrivit legislației în vigoare a acestui stat.

(3) Atunci când una dintre acțiunile prevăzute la alin. (1) a fost introdusă în fața organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la aceasta și precizează care sunt elementele creanței ce nu fac obiectul contestației.

(4) De îndată ce autoritatea solicitată primește informațiile prevăzute la alin. (3), fie din partea autorității solicitante, fie din partea părții interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce privește partea contestată a creanței, până la primirea deciziei organismului competent în materie, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, potrivit alin. (6).

(5) La cererea autorității solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitată, fără să se aducă atingere prevederilor art. 325, autoritatea solicitată poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care reglementările legale în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru.

(6) Potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată sau o parte contestată a creanței, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru. Orice astfel de cerere se motivează. Dacă rezultatul ulterior al contestației este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligația de a rambursa orice sumă recuperată, precum și de a plăti orice compensație datorată, potrivit reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat.

(7) Dacă autoritățile competente ale statului membru solicitant sau ale statului membru solicitat au inițiat o procedură amiabilă, iar rezultatul procedurii poate afecta creanța cu privire la care a fost solicitată asistență, măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate până la

încheierea procedurii respective, cu excepția cazurilor de urgență imediată datorate fraudei sau insolvenței. În cazul în care măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate, sunt aplicabile prevederile alin. (5).

ART. 324

Modificarea sau retragerea cererii de asistență pentru recuperare

(1) Autoritatea solicitantă informează imediat autoritatea solicitată cu privire la orice modificare ulterioară adusă cererii sale de recuperare sau cu privire la retragerea cererii sale, precizând motivele modificării sau retragerii acesteia.

(2) Dacă modificarea cererii este rezultatul unei decizii luate de organismul competent prevăzut la art. 323 alin. (1), autoritatea solicitantă comunică decizia respectivă împreună cu un titlu uniform revizuit care permite executarea în statul membru solicitat. Autoritatea solicitată continuă măsurile de recuperare pe baza titlului revizuit. Măsurile asigurătorii sau de recuperare deja luate pe baza titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat pot continua pe baza titlului revizuit, cu excepția cazului în care modificarea cererii se datorează lipsei de valabilitate a titlului inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau a titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat. Dispozițiile art. 321 și 323 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 325

Cererea de măsuri asigurătorii

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau titlul care permite executarea în statul membru solicitant este contestată/contestat la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui titlu care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt, de asemenea, posibile măsuri asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant. Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și referitor la creanța pentru care se solicită asistența reciprocă, dacă este cazul, însoțește cererea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat.

(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise în statul membru solicitant.

ART. 326

Normele aplicabile cererilor de măsuri asigurătorii

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 325 sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 319 alin. (2), art. 322 alin. (1) - (5), art. 323 și 324.

ART. 327

Limite ale obligațiilor autorității solicitate

(1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la art. 319 - 325 dacă recuperarea creanței este de natură să genereze, din cauza situației debitorului, grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepție în cazul creanțelor naționale.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la art. 314 și la art. 316 - 325 dacă cererea inițială de asistență, potrivit prevederilor art. 314, 316, 317, 319 sau art. 325, este efectuată cu privire la creanțe care au o vechime mai mare de 5 ani, acest termen

începând de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant și până la momentul cererii inițiale de asistență. În cazul în care creanța sau titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant este contestată/contestat, termenul de 5 ani începe din momentul în care în statul membru solicitant se stabilește faptul că nu mai este posibilă contestarea creanței sau a titlului care permite executarea. În cazul în care se acordă o amânare a plății sau un plan de eșalonare a plății de către autoritățile competente din statul membru solicitant, termenul de 5 ani începe din momentul în care întregul termen de plată a expirat. Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență cu privire la creanțe care sunt mai vechi de 10 ani, termen calculat de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant.

(3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistență dacă valoarea totală a creanțelor reglementate de prezentul capitol, pentru care se solicită asistență, este mai mică de 1.500 euro.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistență.

ART. 328

Aspecte privind prescripția

(1) Aspectele privind termenele de prescripție sunt reglementate exclusiv de legislația în vigoare în statul membru solicitant.

(2) În ceea ce privește suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia, în temeiul unei cereri de asistență, care au drept efect suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru solicitat, sunt considerate a avea același efect în statul membru solicitant, cu condiția ca efectul corespunzător să fie prevăzut în reglementările legale în vigoare în statul membru solicitant.

(3) Dacă suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție nu este posibilă în temeiul reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia în temeiul unei cereri de asistență care, dacă ar fi fost efectuate de către autoritatea solicitantă în propriul stat membru sau în numele acesteia, ar fi dus la suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitant, sunt considerate a fi fost efectuate în statul membru solicitant, în ceea ce privește efectul respectiv.

(4) Prevederile alin. (2) și (3) nu afectează dreptul autorităților competente din statul membru solicitant de a lua măsuri pentru a suspenda, întrerupe sau prelungi termenul de prescripție, potrivit reglementărilor în vigoare în statul membru respectiv.

(5) Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se informează reciproc cu privire la orice acțiune care întrerupe, suspendă sau prelungeste termenul de prescripție a creanței pentru care au fost solicitate măsuri asigurătorii sau de recuperare sau care poate produce acest efect.

ART. 329

Costuri

(1) În plus față de sumele prevăzute la art. 322 alin. (8), autoritatea solicitată urmărește să recupereze de la debitor cheltuielile legate de recuperare pe care le-a suportat și le reține, potrivit reglementărilor legale în vigoare din statul membru solicitat.

(2) Statele membre renunță reciproc la toate cererile privind rambursarea cheltuielilor rezultate din asistența reciprocă pe care și-o acordă potrivit prezentului capitol.

(3) Cu toate acestea, în cazul unor recuperări care creează dificultăți deosebite, care implică cheltuieli foarte mari sau care se referă la crima organizată, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată pot să convină asupra unor modalități de rambursare specifice cazurilor în speță.

(4) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (2) și (3), statul membru solicitant rămâne răspunzător față de statul membru solicitat pentru toate cheltuielile și toate pierderile suportate în legătură cu acțiunile recunoscute ca fiind nejustificate, în ceea ce privește fie fondul creanței, fie valabilitatea titlului emis de autoritatea solicitantă care permite executarea și/sau aplicarea de măsuri asigurătorii.

SECȚIUNEA a 5-a

Dispoziții generale aplicabile tuturor tipurilor de cereri de asistență

ART. 330

Formulare-tip și mijloace de comunicare

(1) Cererile de informații în temeiul art. 314 alin. (1), cererile de notificare în temeiul art. 317 alin. (1), cererile de recuperare în temeiul art. 319 alin. (1) sau cererile de măsuri asigurătorii în temeiul art. 325 alin. (1) se transmit prin mijloace electronice, utilizându-se un formular-tip, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice. În măsura posibilului, aceste formulare se folosesc și pentru comunicările ulterioare cu privire la cerere.

(2) Titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, documentul care permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și celelalte documente prevăzute la art. 321 și 325 se transmit, de asemenea, prin mijloace electronice, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(3) Formularul-tip poate fi însoțit, dacă este cazul, de rapoarte, declarații și orice alte documente sau de copii certificate pentru conformitate sau extrase din acestea, care sunt, de asemenea, transmise pe cale electronică, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(4) Formularele-tip și comunicările pe cale electronică pot, de asemenea, să fie utilizate pentru schimbul de informații în temeiul art. 315.

(5) Dispozițiile alin. (1) - (4) nu se aplică informațiilor și documentației obținute prin prezența în birourile administrative dintr-un alt stat membru sau prin participarea la anchetele administrative dintr-un alt stat membru, potrivit art. 316.

(6) În cazul în care comunicările nu se efectuează pe cale electronică sau prin intermediul formularelor-tip, acest lucru nu va afecta valabilitatea informațiilor obținute sau a măsurilor luate pentru executarea cererii de asistență.

ART. 331

Limba utilizată

(1) Toate cererile de asistență, formularele-tip pentru notificare și titlurile uniforme care permit executarea în statul membru solicitat sunt trimise în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau sunt însoțite de o traducere în una dintre aceste limbi. Faptul că anumite părți sunt scrise într-o limbă, alta decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat, nu afectează valabilitatea acestora sau a procedurii, în măsura în care acea limbă este stabilită de comun acord între statele membre interesate.

(2) Documentele a căror notificare este solicitată potrivit art. 317 pot fi transmise autorității solicitate într-o limbă oficială a statului membru solicitant.

(3) În cazul în care o cerere este însoțită de alte documente decât cele prevăzute la alin. (1) și (2), autoritatea solicitată poate, dacă este necesar, să ceară autorității solicitante o traducere a acestor documente în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau în orice altă limbă asupra căreia statele membre interesate au convenit bilateral.

ART. 332

Divulgarea informațiilor și a documentelor

(1) Informațiile comunicate sub orice formă, în temeiul prezentului capitol, sunt reglementate de obligația păstrării secretului fiscal și beneficiază de protecția acordată informațiilor similare în temeiul legislației naționale a statului membru care le-a primit. Astfel de informații pot fi utilizate în scopul aplicării de măsuri asigurătorii sau de executare în privința creanțelor care intră sub incidența prezentului capitol. De asemenea, astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea și impunerea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

(2) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de Acreditare de Securitate a Comisiei Europene pot avea acces la aceste informații numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei RCC.

(3) Statul membru care furnizează informațiile permite utilizarea acestora în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1) în statul membru care primește informațiile, în cazul în care, în temeiul legislației statului membru care furnizează informațiile, acestea pot fi utilizate în scopuri similare.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă sau solicitată consideră că informațiile obținute în temeiul prezentului capitol ar putea fi folositoare, în scopurile prevăzute la alin. (1), unui al treilea stat membru, ea poate să transmită respectivele informații acestui al treilea stat membru, cu condiția ca transmiterea acestor informații să fie conformă cu normele și procedurile stabilite în prezentul capitol. Aceasta informează statul membru de la care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru de la care provin informațiile se poate opune acestei transmiteri a informațiilor, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a primit comunicarea din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(5) Permișiunea de a utiliza, în temeiul alin. (3), informații care au fost transmise în temeiul alin. (4) poate fi acordată numai de către statul membru de unde provin informațiile.

(6) Informațiile comunicate sub orice formă în temeiul prezentului capitol pot fi invocate sau utilizate drept probe de toate autoritățile din statul membru care primește informațiile, pe aceeași bază ca și informațiile similare obținute în respectivul stat.

SECȚIUNEA a 6-a

Dispoziții finale

ART. 333

Aplicarea altor acorduri privind asistența

(1) Prezentul capitol nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații de furnizare de asistență mai extinsă, care decurge din acorduri sau înțelegeri bilaterale ori multilaterale, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare.

(2) În cazul în care România încheie astfel de acorduri sau înțelegeri bilaterale ori multilaterale cu privire la aspecte reglementate de prezentul capitol și care nu se referă la cazuri individuale, informează fără întârziere Comisia Europeană în acest sens.

(3) Atunci când acordă asistență reciprocă mai extinsă în temeiul unui acord sau al unei înțelegeri bilateral/bilaterale ori multilateral/multilaterale, România poate utiliza rețeaua de

comunicații electronice și formularele-tip adoptate pentru punerea în aplicare a prezentului capitol.

ART. 334

Norme de aplicare

Normele de aplicare a dispozițiilor art. 313 alin. (3) și (4), art. 314 alin. (1), art. 317, 319, art. 321 alin. (1) și (2), art. 322 alin. (5) - (8), art. 324, art. 325 alin. (1) și ale art. 330 alin. (1) - (4) sunt normele aprobate de Comisia Europeană.

ART. 335

Raportare

(1) România, prin intermediul biroului central de legătură, informează Comisia Europeană anual, cel târziu până la 31 martie, cu privire la următoarele:

a) numărul de cereri de informații, de comunicare și de recuperare sau de măsuri asigurătorii transmise fiecărui stat membru solicitat și primite de la fiecare stat membru solicitant în fiecare an;

b) valoarea creanțelor pentru care se solicită asistență pentru recuperare și sumele recuperate.

(2) România, prin intermediul biroului central de legătură, poate furniza, de asemenea, orice alte informații care ar putea fi folositoare pentru a evalua asistența reciprocă oferită în temeiul prezentului capitol.

CAPITOLUL III

Asistență reciprocă în materie de recuperare a creanțelor în baza regulamentelor europene și a convențiilor internaționale la care România este parte

ART. 335¹

Scopul

Prezentul capitol stabilește competența privind asistența reciprocă la recuperare a creanțelor în baza:

a) Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și ale Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială;

b) convențiilor de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state;

c) Legii nr. 13/2014 pentru ratificarea Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012.

ART. 335²

Sfera de aplicare

Prezentul capitol se aplică următoarelor creanțe:

a) creanțelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, inclusiv cele de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj din România, respectiv bugetelor și fondurilor de securitate socială din alte state, pentru care se aplică regulamentele prevăzute la art. 335¹ lit. a);

b) impozitelor pe venit și pe capital, pentru care recuperarea se realizează în baza convențiilor prevăzute la art. 335¹ lit. b);

c) impozitelor pe venit sau profit, creanțelor fiscale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj, taxei pe valoarea adăugată, accizelor, pentru care se aplică prevederile legii prevăzute la art. 335¹ lit. c);

d) creanțelor definite la art. 75 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 335³

Autoritatea competentă

(1) A.N.A.F. este autoritatea competentă pentru aplicarea dispozițiilor referitoare la asistența reciprocă la recuperare, pentru creanțele prevăzute la art. 335² lit. a) și d).

(2) Ministerul Finanțelor Publice, prin A.N.A.F., este autoritatea competentă pentru aplicarea dispozițiilor referitoare la asistența reciprocă la recuperare, pentru creanțele prevăzute la art. 335² lit. b) și c).

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se desemnează biroul de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol.

(4) Ministerul Muncii și Justiției Sociale, în calitate de autoritate competentă în domeniul securității sociale, informează Comisia Europeană și celelalte state cu privire la denumirea și adresa autorității competente pentru recuperarea creanțelor prevăzute la art. 335² lit. a).

TITLUL XI

Sancțiuni

ART. 336

Contravenții

(1) Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii, infracțiuni:

a) nedepunerea de către contribuabil/plătitor la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de înregistrare fiscală, de radieră a înregistrării fiscale sau de mențiuni;

b) neîndeplinirea de către contribuabil/plătitor la termen a obligațiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor și veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume, precum și orice informații în legătură cu impozitele, taxele, contribuțiile, bunurile și veniturile impozabile, dacă legea prevede declararea acestora;

c) nerespectarea de către contribuabil/plătitor, precum și de persoanele cu care acesta are sau a avut raporturi economice sau juridice a obligației de a pune la dispoziția organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrisuri la locul indicat de organul fiscal potrivit art. 64, precum și nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației prevăzute la art. 65 alin. (3);

d) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației prevăzute la art. 118 alin. (7);

e) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligațiilor de întocmire a dosarului prețurilor de transfer în condițiile și la termenele prevăzute prin ordinul președintelui A.N.A.F., precum și nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației de a prezenta dosarul prețurilor de transfer la solicitarea organului fiscal central în condițiile art. 108 alin. (2);

f) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației de a păstra, precum și a obligației de a prezenta organului fiscal, a datelor arhivate în format electronic și a aplicațiilor informatice cu ajutorul cărora le-a generat, potrivit art. 109 alin. (4);

g) neîndeplinirea măsurilor dispuse în termenele și condițiile stabilite de organul de inspecție fiscală potrivit art. 118 alin. (8), precum și a măsurilor dispuse de organul de control antifraudă fiscală;

h) nefurnizarea la termen de către contribuabil/plătitor a informațiilor periodice solicitate de organul fiscal potrivit art. 59;

i) nerespectarea de către instituțiile de credit, precum și de alte persoane care transmit informații către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a oricărei obligații privind furnizarea informațiilor potrivit art. 61, precum și nerespectarea de către bănci a obligațiilor de decontare prevăzute la art. 172;

j) nerespectarea de către orice entitate a obligației privind furnizarea informațiilor, potrivit art. 61;

jj) nerespectarea de către entitățile prevăzute la art. 61² alin. (1) a obligației de raportare, precum și raportarea de informații incorecte sau incomplete;

k) nerespectarea obligațiilor ce îi revin terțului poprit, potrivit art. 236 alin. (9) - (11) și (21);

l) neîndeplinirea la termen de către Biroul de carte funciară a obligației de comunicare prevăzute la art. 242 alin. (9);

m) refuzul debitorului supus executării silite de a preda bunurile organului de executare silită spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziție acestuia pentru a fi identificate și evaluate;

n) refuzul contribuabilului/plătitorului de a prezenta organului fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale, în vederea stabilirii realității declarației fiscale;

o) nereținerea, potrivit legii, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;

p) reținerea și nevărsarea în totalitate, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;

r) nerespectarea de către contribuabil/plătitor sau persoana împuternicită de acesta, precum și nerespectarea de către persoanele cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, a obligației de a furniza organului fiscal informațiile necesare determinării stării de fapt fiscale potrivit art. 58 alin. (1);

s) nerespectarea de către persoana supusă verificării situației fiscale personale a obligației de a depune declarația de patrimoniu și de venituri, potrivit art. 138 alin. (7);

ș) efectuarea de operațiuni intracomunitare de către persoanele care au obligația înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari fără a fi înscrise, conform legii, în acest registru;

t) nerespectarea de către instituția solicitantă a obligației de a iniția hotărârea de constituire a dreptului de administrare, potrivit art. 263 alin. (4);

ț) raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către instituțiile financiare raportoare a informațiilor prevăzute la art. 62 alin. (1) - (3) și art. 291 alin. (4);

ț¹) neaplicarea de către instituțiile financiare raportoare a procedurilor de diligență fiscală, a procedurilor de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2 sau a procedurilor de conformare prevăzute în anexa I la Acordul FATCA, după caz;

ț²) nerespectarea de către instituțiile financiare raportoare a obligației prevăzute la art. 62 alin. (11);

ț³) nerespectarea de către instituțiile financiare raportoare a obligației prevăzute la art. 62 alin. (12);

ț⁴) neraportarea de către instituțiile financiare raportoare a informațiilor prevăzute la art. 62 alin. (1) - (3) și art. 291 alin. (4);

u) depunerea cu întârziere de către entitățile raportoare a raportului pentru fiecare țară în parte, potrivit art. 291³ alin. (1), sau transmiterea de informații incorecte ori incomplete;

v) nedepunerea de către entitățile raportoare a raportului pentru fiecare țară în parte, potrivit art. 291³ alin. (1);

w) neraportarea ori raportarea cu întârziere de către intermediarii sau contribuabilii relevanți, după caz, a aranjamentelor transfrontaliere care fac obiectul raportării;

x) neîndeplinirea de către intermediar a obligației de notificare a altui intermediar sau a contribuabilului relevant, astfel cum este prevăzută la art. 291⁴ alin. (8);

y) neraportarea, raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. a) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a informațiilor prevăzute la art. 291⁵;

z) neraportarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a informațiilor prevăzute la art. 291⁵;

z¹) netransmiterea, transmiterea cu întârziere, transmiterea incorectă și/sau incompletă de către organele fiscale locale a informațiilor prevăzute la art. 60 alin. (4) și art. 68 alin. (2);

z²) netransmiterea, transmiterea cu întârziere, transmiterea incorectă și/sau incompletă de către organele fiscale centrale a informațiilor cu relevanță fiscală stabilite pe bază de protocol potrivit dispozițiilor art. 60 alin. (6) și art. 61¹ alin. (4);

aa) raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a informațiilor prevăzute la art. 291⁵;

bb) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare a procedurilor de diligență fiscală și a procedurilor de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5;

cc) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a obligației de înregistrare prevăzute la art. 291⁵ alin. (10);

dd) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare a obligației prevăzute la art. 291⁵ alin. (6);

ee) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare a obligației prevăzute la art. 291⁵ alin. (7);

ff) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a obligației prevăzute la art. 291⁵ alin. (13);

gg) nerespectarea de către furnizorii de rețele sau servicii de comunicații electronice a obligațiilor prevăzute la art. 291⁵ alin. (17) și (18);

hh) împiedicarea, prin orice mijloace, de către instituțiile financiare raportoare și Operatorii de platforme a verificărilor și controalelor prevăzute la art. 62 alin. (5) și art. 291⁵ alin. (8);

ii) raportarea de către instituțiile financiare raportoare a altor conturi decât cele prevăzute la subsecțiunea D a secțiunii VIII din anexa nr. 1 și cele din Acordul FATCA.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);

b) cu amendă de la 5.000 lei la 7.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte

persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 2.000 lei la 3.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e) - h);

d) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și i) - m);

e) cu amendă de la 4.000 lei la 10.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n) și r);

f) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plată sunt de până la 50.000 lei inclusiv;

g) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plată sunt cuprinse între 50.000 lei și 100.000 lei inclusiv;

h) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plată sunt mai mari de 100.000 lei;

i) cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. s);

j) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ș);

k) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. t);

k¹) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ț);

k²) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ț¹);

k³) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. ț²), ț³) și ț⁴);

k⁴) Abrogat

l) cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. u);

m) cu amendă de la 70.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. v);

n) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. w);

o) cu amendă de la 5.000 lei la 30.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. x);

p) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. y), aa), bb) și dd) - hh);

q) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei și revocarea înregistrării Operatorului de platformă care are obligația de raportare în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. z);

r) cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. cc);

s) în situația în care, în termen de 30 de zile de la ultima sancționare a faptei prevăzute la alin. (1) lit. cc), Operatorul de platformă care are obligația de raportare nu se înregistrează potrivit art. 291⁵ alin. (10), cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei și oprirea accesului la site-ul sau aplicația acestuia;

ș) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont raportat, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ii);

t) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. z¹) și z²);

ț) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. jj).

(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de venit, precum și a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 500 lei.

(3¹) Nedepunerea în termen a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la sosirea în România, respectiv a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la plecarea din România, de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 100 lei.

(3²) Nedepunerea în termenul de 45 de zile a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție de către debitorul care a notificat organul fiscal potrivit art. 233 alin. (2¹) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice.

(4) În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amenda prevăzută pentru persoanele fizice.

(5) Nedepunerea la termen a declarațiilor fiscale pentru obligațiile datorate bugetelor locale se sancționează potrivit Codului fiscal.

(6) Sumele încasate în condițiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

ART. 337

Contravenții în cazul declarațiilor recapitulative

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor recapitulative reglementate de normele din Codul fiscal privind taxa pe valoarea adăugată;

b) depunerea de declarații recapitulative incorecte ori incomplete.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancționează contravențional:

a) persoanele care corectează declarația recapitulativă până la termenul legal de depunere a următoarei declarații recapitulative, dacă fapta prevăzută la alin. (1) lit. b) nu a fost constatată de organul fiscal anterior corectării;

b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează declarațiile ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

ART. 337¹

Contravenții aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor referitoare la fișierul standard de control fiscal

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a fișierului standard de control fiscal;

b) depunerea incorectă ori incompletă a fișierului standard de control fiscal.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancționează contravențional:

a) persoanele care corectează fișierul standard de control fiscal până la termenul legal de depunere a următorului fișier;

b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează fișierul standard de control fiscal ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

ART. 338

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

(1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către organele fiscale competente, cu excepția contravenției prevăzute la art. 336 alin. (1) lit. t) pentru care constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii se face de persoanele stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, hotărâre a autorității deliberative.

(1¹) Constatarea și sancționarea faptelor ce constituie contravenție potrivit dispozițiilor art. 336 alin. (1) lit. z¹) se fac de către persoanele din cadrul aparatului de inspecție economico-financiară, iar constatarea și sancționarea faptelor ce constituie contravenție potrivit dispozițiilor art. 336 alin. (1) lit. z²) se fac de către persoanele din cadrul autorităților administrației publice locale stabilite prin hotărâre a autorității deliberative.

(2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la art. 336 și 337 se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, sancțiunile se aplică reprezentanților acestora.

(3) Abrogat

ART. 339

Dispoziții aplicabile

(1) Prin derogare de la prevederile art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicarea sancțiunii amenzii pentru contravențiile prevăzute în prezentul titlu se prescrie în termen de 5 ani de la data săvârșirii faptei.

(2) Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

TITLUL XII

Dispoziții tranzitorii și finale

ART. 340

Dispoziții privind regimul vamal

Neplata la termenul legal a taxelor care se datorează în vamă, potrivit legii, cu excepția celor prevăzute la art. 157 alin. (2), atrage interzicerea efectuării operațiunilor de vămuire până la stingerea integrală a acestora.

ART. 341

Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale

(1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici din cadrul organelor fiscale sunt învestiți cu exercițiul autorității publice și beneficiază de protecție potrivit legii.

(2) Statul și unitățile administrativ-teritoriale răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

(3) Încălcarea de către funcționarii publici, cu vinovăție, a îndatoririlor de serviciu atrage răspunderea potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile art. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2009 privind îmbunătățirea procedurilor fiscale și diminuarea evaziunii fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2009, rămân aplicabile.

ART. 342

Acte normative de aplicare

(1) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal central, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal local, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod, se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

(3) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanțelor bugetului general consolidat administrate de alte autorități publice care administrează creanțe fiscale, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituției publice, după caz, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

(4) Ordinele ministrului finanțelor publice, ale președintelui A.N.A.F., precum și celelalte ordine prevăzute de prezentul cod se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția ordinelor prin care sunt reglementate exclusiv norme de lucru interne care vizează atribuții și schimbul de informații între structurile organului fiscal.

(5) Ordinele președintelui A.N.A.F., cu caracter normativ, emise în temeiul Codului fiscal, Codului de procedură fiscală, precum și a altor reglementări din domeniul de competență al Ministerului Finanțelor Publice se supun, în mod obligatoriu, avizării acestui minister. Avizul Ministerului Finanțelor Publice este un aviz conform.

ART. 343

Scutirea organelor fiscale de plata taxelor

Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane, cauțiuni și alte asemenea sume pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanțelor fiscale, cu excepția celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

ART. 344

Scutirea de la plata taxelor extrajudiciare de timbru

CertIFICATELE, adevărurile sau alte documente pentru care legea prevede plata taxei extrajudiciare de timbru, eliberate de organele fiscale sunt scutite de taxe extrajudiciare de timbru.

ART. 345

Înscrierea creanțelor la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare

A.N.A.F. este autorizată ca operator care, prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate A.N.A.F., ca agenți împuterniciți, să înscrie garanțiile reale la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare pentru creanțele fiscale administrate de către organul fiscal central, precum și pentru creanțele fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 346

Conflictul temporal al actelor normative

(1) Reglementările emise în temeiul actelor normative prevăzute la art. 354 rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prezentului cod, în măsura în care nu contravin prevederilor acestuia.

(2) Trimiterile făcute prin alte acte normative la Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se consideră a fi făcute la prezentul cod.

ART. 347

Dispoziții privind termenele

(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit.

ART. 348

Confiscări

(1) Confiscările dispuse potrivit legii se duc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea. Confiscările dispuse de instanțele de judecată se duc la îndeplinire de către Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Afacerilor Interne sau, după caz, de către alte autorități publice abilitate de lege, prin organele competente, stabilite prin ordin comun al conducătorilor instituțiilor în cauză, iar valorificarea se face de organele competente ale Ministerului Finanțelor Publice, sau de către alte autorități publice abilitate de lege, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) În situația în care confiscările privesc sume exprimate în monedă străină, sumele se convertesc în lei la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României, valabil la data rămânerii definitive a măsurii confiscării.

(3) Sumele confiscate, precum și cele realizate din valorificarea bunurilor confiscate, mai puțin cheltuielile impuse de ducerea la îndeplinire și de valorificare, se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz, conform legii.

ART. 349

Constatarea faptelor ce pot constitui infracțiuni

(1) Ori de câte ori, organele fiscale constată că există indicii privind săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu situații de fapt ce intră în competența de constatare a organelor fiscale, acestea întocmesc procese-verbale/acte de control, în baza cărora sesizează organele de urmărire penală cu privire la faptele constatate.

(2) Procesul-verbal sau actul de control încheiat potrivit competențelor ce revin organelor fiscale, documentele ridicate și explicațiile scrise solicitate, potrivit legii, după caz, precum și alte înscrisuri care au valoare probatorie de înscrisuri în procesul penal se trimit organelor de urmărire penală împreună cu actul de sesizare.

ART. 350

Colaborarea cu organele de urmărire penală

(1) Abrogat

(2) În cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată A.N.A.F. și/sau Autorității Vamale Române, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate, efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite.

(3) Rezultatul controalelor prevăzute la alin. (2) se consemnează în procese-verbale care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanță fiscală în sensul prezentului cod.

ART. 351

Soluționarea căilor de atac în cazul actelor administrative fiscale privind debitorii în insolvență

Prin derogare de la dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2014, actele administrative fiscale emise înainte și după intrarea în insolvență se supun controlului instanțelor specializate de contencios administrativ fiscal.

ART. 352

Aplicarea legii noi și ultraactivarea legii vechi

(1) Dispozițiile prezentului cod se aplică numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare.

(2) Procedurile de administrare începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod rămân supuse legii vechi.

(3) Dispozițiile art. 181 sunt aplicabile creanțelor fiscale născute după data de 1 ianuarie 2016.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), executările silite în curs la data intrării în vigoare a prezentei legi se continuă potrivit dispozițiilor prezentului cod, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), dispozițiile art. 6, 8, 13 și 133 se aplică și procedurilor de administrare în derulare la data de 1 ianuarie 2016.

(6) Taxele prevăzute la art. 52 se aplică pentru cererile de emiter/modificare a unui acord de preț în avans sau soluție fiscală individuală anticipată, după caz, depuse după data de 1 ianuarie 2016.

(7) Prevederile art. 129 se aplică pentru refacerea inspecției fiscale dispusă prin decizii de soluționare a contestațiilor emise după data de 1 ianuarie 2016.

(8) Prevederile art. 186 - 209 se aplică și pentru obligațiile fiscale pentru care au fost acordate eșalonări la plată până la data de 1 ianuarie 2016.

(9) Prevederile art. 213 alin. (7) se aplică și măsurilor asigurătorii aplicate înainte de 1 ianuarie 2016. În acest caz, termenele de 6 luni sau 1 an încep să curgă de la 1 ianuarie 2016.

(10) Prevederile art. 278 alin. (2) se aplică cererilor de suspendare a executării actului administrativ fiscal depuse după data de 1 ianuarie 2016, precum și cererilor de suspendare în curs de soluționare la această dată.

(11) Prevederile art. 278 alin. (4) se aplică pentru cererile de suspendare a executării actului administrativ fiscal admise de instanța judecătorească după 1 ianuarie 2016.

ART. 353

Intrarea în vigoare

Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

ART. 354

Abrogări

La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

- a) Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare;
- b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2011 privind reglementarea acordării eșalonărilor la plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 22 martie 2011, aprobată prin Legea nr. 15/2012, cu modificările și completările ulterioare;
- c) Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 20 iulie 2004;
- d) Hotărârea Guvernului nr. 529/2007 pentru aprobarea Procedurii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate și a acordului de preț în avans, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 12 iunie 2007;
- e) art. 1 - 5 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare;
- f) Hotărârea Guvernului nr. 248/2011 privind aprobarea Procedurii de aplicare a metodelor indirecte pentru stabilirea bazei impozabile ajustate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 18 martie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

Prevederile capitolului I al titlului X transpun Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 64 din 11 martie 2011, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 359 din 16 decembrie 2014.

Prevederile capitolului II al titlului X transpun Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 84 din 31 martie 2010 și rectificată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 100 din 22 aprilie 2010.